

Uitbreiding van de Kerk. – Levensschetsen van heiligen uit Jezus' tijd (vervolg)

De H. Tomas.

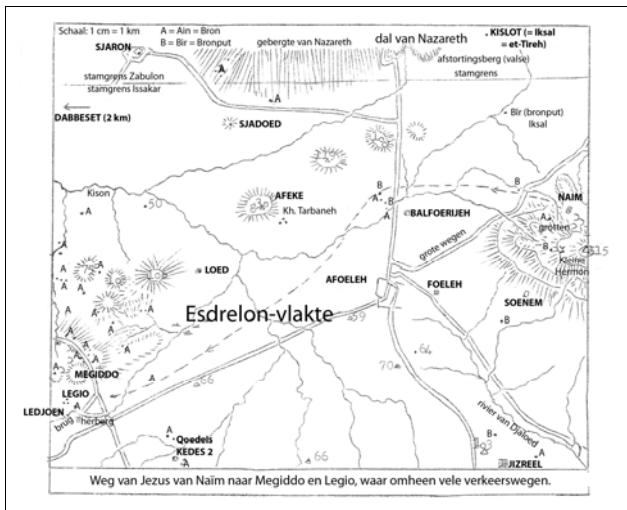
(verteld op 21 december, zijn feest, 1820)

Deze datum, 21 december, maakt het begrijpelijk waarom in het openbaar leven van Christus op deze dag in fasc. 28, nr. 1614, slechts een paar regels over Jezus meegedeeld zijn. Katarina's tijd was beperkt en ze heeft slechts over Tomas kunnen spreken.

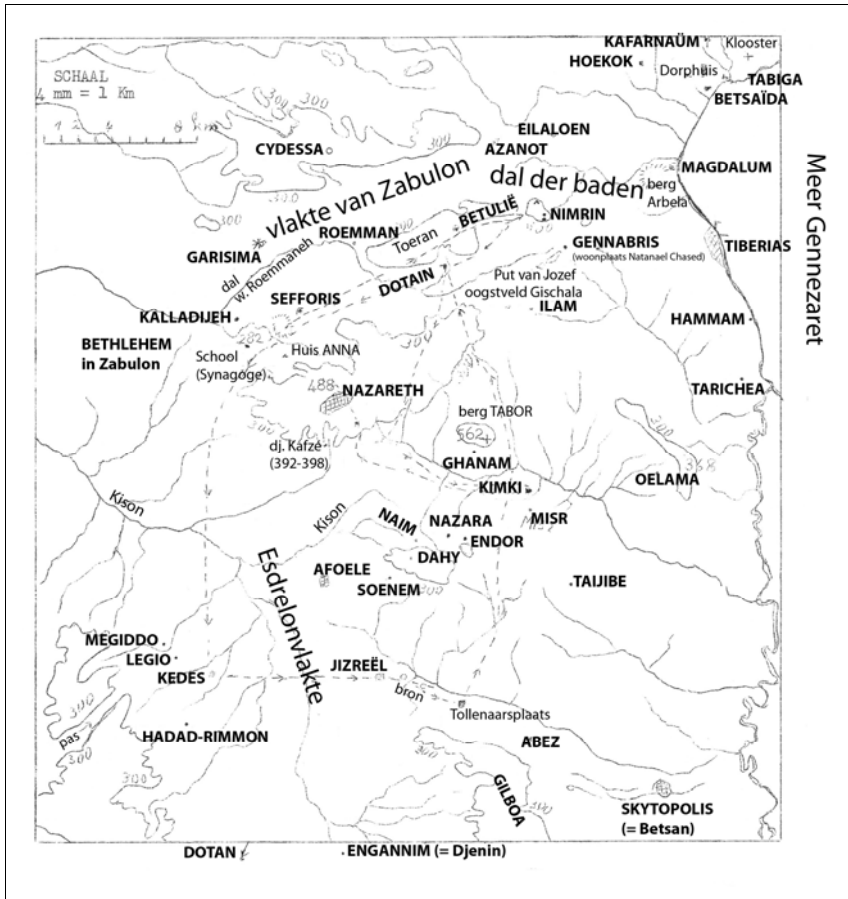
Bijzonderheden over Tomas' leven en reizen.

2274.

De ouders van Tomas leefden in Afeke, een stad tussen Legio en Jizreël aan een riviertje gelegen. De 3 steden lagen in de vorm van een klaverblad. Door Afeke liep een drukke karavaan- en handelsweg.

(Afeke, 10 km ten zuidzuidwesten van Nazareth, 3 km ten noordoosten van Loed; het werd ten naaste bij vereenzelvigd met Kh. Tarbaneh, zie fasc. 13, nr. 431 (14 maart), waar K. er hetzelfde over zegt).

De vader van Tomas dreef handel en had deel in de scheepsvaart aan de kusten van de Middellandse Zee; de ingevoerde handelswaren van de doortrekkende kooplieden bracht hij verder tot hun bestemming.

Met Tomas kwam een tweelingbroeder ter wereld en zijn moeder stierf in zijn geboorte. De vader hertrouwde en deze stiefmoeder gaf Tomas een zuster en 2 broers.

Na de dood van de vader hertrouwde ook de stiefmoeder en nog zo jong had Tomas stiefouders en werd hij bij een broer van zijn vader, die tot een sekte behoorde, streng opgevoed. Door de handel van zijn ouders en verwanten kwam Tomas reeds vroeg in aanraking en betrekking met vreemdelingen uit verschillende volkeren.

Hij wist veel van hun aard en karakter, van hun levenswijze en verschillende talen en is misschien daarom later zeer ver naar Indië gezonden geworden.

Zijn opvoeding werd de oorzaak van zijn eigenzinnigheid; hij wilde van alles bewijzen hebben. Hij veranderde dikwijls van beroep, want hij was afwisselend bij de scheepsvaart, bij de handel en ook bij de visserij aan het Meer van Galilea, waar hij met de latere apostelen voor het eerst in aanraking kwam.

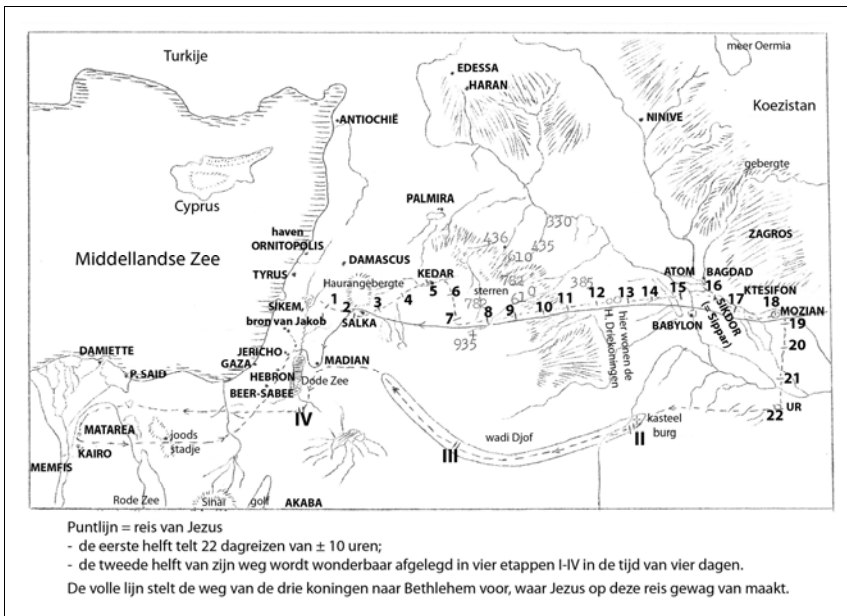
2275.

Later begon hij te Safed in allerlei Joodse wetenschappen te studeren en bezocht hij de scholen van de Farizeeën, zonder zelf een Farizeeër te worden. Daarna kwam hij in een zoekend leven, was nu eens thuis, dan weer bij Bartolomeüs en Natanael. Door dezen bekwam hij, naar ik vermoed, een betrekking als schrijver.

Tomas was ongeveer 3 jaren ouder dan Jezus. Toen de Heer, ongeveer in zijn twintigste jaar naar de tempel ging, reisde ook Tomas erheen en zag Jezus, doch sprak nog niet met Hem. Deze reis werd de aanleiding tot een ommekeer ten goede in zijn leven, want Tomas kwam daardoor in nauwere betrekking met Jakobus de Mindere, die een Esseen en zeer deugdzaam man was en die hem veel over Jezus vertelde. Dit betekende voor Tomas het begin van een ernstiger en dieper godsdienstig leven.

In Jezus' dertigste jaar woonde Tomas te Arimatea en oefende daar het schrijversambt uit. Daar vernam hij geruchten over Jezus en Joannes de Doper, maar hij hechtte er in het begin weinig geloof aan (zie fasc. 27, nr. 1538).

Drie jaren na de reis van Jezus tot de H. Driekoningen zag ik Tomas met de apostel Taddeüs, met de leerlingen Cesar en Silvanus, met de zoon van de hoofdman van Gischala en met nog 2 anderen in het land van de H. Driekoningen komen en de mensen dopen op de wegen, die ik Jezus nu in mijn tegenwoordige beschouwingen dag aan dag zie bewandelen. (Jezus besteedde de maanden oktober, november en december aan deze reis). Maar Tomas kwam er niet van bovenaf in, zoals Jezus (die min of meer uit noordelijke richting kwam, nl. na een omweg noordwaarts naar Kedar), maar Tomas kwam meer uit zuidelijke richting opwaarts (noordwaarts).

Ik zag hem in het tentenverblijf van Mensor. Hij werd plechtig ontvangen, maar toch niet gelijk Jezus, omdat deze mensen nu eenvoudiger in hun gebruiken geworden waren.

2276.

In hun tempel zag ik alles veranderd; hij bevatte geen enkel afgodsbeeld, geen sterrenhemel meer, maar ik zag er nog het kribje, met nu ook een ezel erbij. Ook vond ik er het beeld van het Lam Gods en het altaar met de kelk terug.

Ik was getuige van de doop van Mensor en van de andere oude koning en van de voornaamsten van de familie; samen waren ze wel met hun twaalf. Een groot bekken werd op het eilandje van de bron vóór het tentkasteel geplaatst en water uit de springbron erin gelaten. De apostel zegende het; de dopelingen bogen er het hoofd boven en 2 medegezellen van Tomas legden elke dopeling de rechterhand op de schouder. Tomas gebruikte een bosje (waarschijnlijk van kruiden, b.v. hysop), dat hij in het bekken doopte en waaruit hij het water op het hoofd van de dopelingen liet neervloeien. Hierna, wanneer er reeds verscheidene gedoopt waren, legden deze gedoopten de hand op de volgende.

Ik zag achtereenvolgens allen gedoopt worden, die hier nog woonden, o.m. Kuppes en de andere vrouwen.

Bij deze doop zag ik de H. Geest als een gevleugelde lichtgedaante in de vorm van een duif, alsook een engel op de dopelingen neerzweven en zich over hen uitstorten.

2277.

De lijken van hun doden en vooral van de gestorven koning zag ik nog in hun graven liggen, zoals vroeger. Vóór de grafdeur van de laatste zag ik de tak staan en, zoals eertijds, de duif daarop zitten. Hij kon nu reeds 12 jaren gestorven zijn, want bij Jezus' bezoek hoorde ik dat hij toen reeds 9 jaren overleden was.

Ik zag Tomas in dit graf gaan en dat hij, wat ik vroeger, dunkt mij, niet gezien had, hem als een wit masker van het aangezicht

nam en dit met gezegend water waste, maar hierbij zag ik geen handoplegging. Het hoofd was nog met de huid, die bruin was, overtrokken.

Ik heb deze nacht ook gezien dat zij na de doop niet in de tempel, maar er vóór in de open lucht, een dankplechtigheid hielden.

Ik heb alle namen geweten, maar ben deze weer vergeten, uitgenomen dat

- Mensor na de doop de naam Leander, en
- Teokeno, de oude zieke koning, die van Leo ontving.

Ik zag ook dat zij naderhand hun woongebied aan anderen overlieten, die geen deel aan de uitwijking namen, en dat zij in 3 scharen verdeeld wegtrekken.

De schaar der aanzienlijksten kwam op het eiland (Kreta), waar Dionysius, de areopagiet, en ook Karpus geweest zijn (cfr. fasc. 27, nr. 1582, voetnoot 821; en verder de nrs. 2317-2318)⁶⁶.

Ik zag Tomas op geheel zijn missietoht, ja, zelfs in de heidense wijk van Kedar dopen, maar in Chaldea, waar zij de besloten tuin hadden (nl. te Sikdor; fasc. 28, nr. 1606) en in de stad waar ik Jezus nu zie (nl. Mozian en Ur; fasc. 28, nr. 1610), werd niet gedoopt, omdat de mensen er nog niet rijp toe waren.

Maar ik meen dat Taddeüs na Maria's dood, op zijn tocht naar Perzië hen gedoopt heeft.

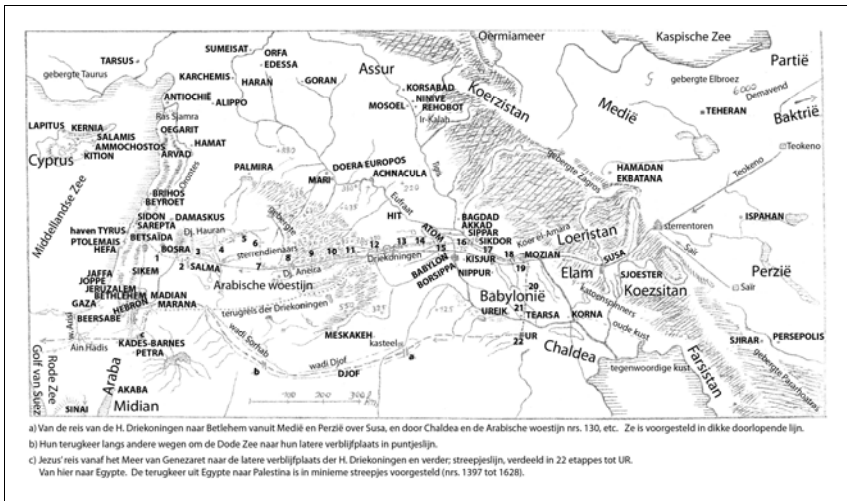
Na deze reis zond Tomas (zijn mede-apostel) Taddeüs met een brief naar koning Abgar om hem te genezen; hij had zijn ziekte *door een openbaring van de Heer vernomen*⁶⁷.

---

⁶⁶ Katarina bevestigt dit meermalen (cfr. nr. 2318, voetnoot 99).

⁶⁷ Volgens Eusebius was deze Taddeüs een leerling, niet de apostel Taddeüs, zoals wij kort hiervóór nog gezien hebben.

Overall waar Tomas kwam, deed hij grote wonderen, stelde leraars aan en liet daar ook een leerling achter. Hijzelf reisde verder tot in Baktrië. Hij kwam hoog in het noorden boven China, waar Rusland (Siberië) begint, bij zeer wilde mensen.

In Baktrië en bij de aanhangers van de leer der Glandssterre (Zoroaster) ging het hem buitengewoon goed. Hij drong zelfs door tot in Tibet. Uit het verre land boven of voorbij Baktrië bracht Tomas de dienaar mee, die ik zo buitenlands, slaafs en vroom-gehoorzaam in zijn gedrag te Efeze zag, toen Tomas bij de dood van Maria daar kwam. Hij kwam toen nochtans niet uit de verste gewesten, waar ik hem nu heb zien gaan preken. Ik heb die dienaar in het vervolg bestendig bij hem gezien. Hij kon verbazende lasten dragen en sleepte stenen aan, als Tomas een kapel bouwde.

Later heb ik Tomas niet alleen nog in Indië, maar ook op een eiland bij zwarte mensen, en ook in Japan gezien en daar heb ik profetiën van hem gehoord, betreffende het lot van de godsdienst in dat land. (Dit komt verder terug in fasc. 36, nr. 2285).

Tomas zag er tegen op naar India te gaan. Hij had, alvorens er naartoe te trekken, vaak dromen dat hij in Indië grote en prachtige paleizen bouwde. Hij begreep niet aanstonds de betekenis van die dromen en verwierp ze, omdat hij geen bouwmeester was. Maar de inwendige aandrijving die hem naar Indië stuwde, waar hij vele zielen zou bekeren en winnen, liet hem niet los.

Zijn apostolaat in dat land was bedoeld door het bouwen van die schone paleizen. Hij deelde zijn twijfel aan Petrus mee en deze sprak hem moed in en overhaalde hem om zich naar Indië te begeven.

Hij vertrok langs de Rode Zee en hij kwam ook op het eiland Sokotora, en preekte daar het Evangelie, doch bleef er slechts korte tijd.

***

(Verder geven wij als commentaar alles achter mekaar, wat wij over Tomas uit de kerkelijke schrijvers weten, zonder te kunnen zeggen in hoever dit alles betrouwbaar is).

In de tweede stad in Indië, waar Tomas kwam, vond hij een groot feest bereid. Hij predikte en genas zieken. Hierop verleenden de koning en vele mensen hem gehoor; hij won er zovele aanhangers, dat een jeugdige afgodenpriester een grote haat tegen hem opvatte en hem midden in een sermoen in het aangezicht sloeg. Maar Tomas was zeer zachtmoedig en bood hem ook zijn andere wang aan en dankte zijn belediger. Dit maakte op de koning en het hele volk een zeer diepe indruk; zij aanzagen Tomas voor een zeer heilig man en zelfs de afgodendienaar bekeerde zich. Zijn hand werd met de wonden van de melaatsheid bedekt, maar Tomas genas die en de bekeerde werd nu zijn trouwste en ijverigste aanhanger.

Tomas bekeerde ook de dochter van de koning en haar man – deze laatste was bovendien door de duivel bezeten – en nu reisde de apostel van hier naar het Oosten. Nadat de dochter van de

koning een kind ter wereld had gebracht, beloofde zij, ja, ook haar man de kuisheid en ze deelden al hun goed aan de armen uit.

Dit verbitterde de vader, die beweerde dat Tomas een tovenaars was, maar zij bleven bij hun besluit en verspreidden overal de eenvoudige leer van Jezus Christus, zoals zij deze ontvangen hadden en maakten vele bekeerlingen. Zelfs haar vader werd eindelijk bewogen en liet Tomas verzoeken terug te keren. Hij kwam, want bij het afscheid had hij hun gezegd: "Ik zal u weldra weerzien!" De koning liet zich nu met een groot deel van zijn volk dopen, ja, later werd hij zelfs nog diaken en begaf zich tot de heilige koningen. Ik meen dat hij nog priester geworden is; zijn zoon bestuurde een kerk.

Verschijsning van Christus aan Tomas. – De apostel wordt gevangen genomen.

2280.

Ik zag Tomas in een andere stad, die ook aan de zee lag, en ik zag dat hij weer wilde keren; ik meen dat het niet ver was van het land, waar later ook Xaverius is geweest.

Maar Jezus, die hem verscheen, beval hem zijn reis tot nog dieper in Indië voort te zetten.

Tomas aarzelde, omdat het volk waar hij naartoe moest, zo ruw en wild was, *maar Jezus verscheen hem een tweede maal en zegde hem vermanend: "Tomas, mijn apostel, als een tweede Jonas vlucht gij voor mijn aangezicht. Ga waar ik u heenzend, Ik zal met u zijn; grote wonderen zullen door u geschieden.*

In de oordeelsdag zal je naast Mij staan als een getuige van wat Ik voor die mensen gedaan heb."

Dit herinner ik me nog van deze verschijning. (Aanstands worden die wonderen verhaald).

In die stad moest een paleis gebouwd worden; iedereen moest eraan meewerken. Ik zag vele arme dwangarbeiders en aan niemand werd loon uitbetaald. Zij werden integendeel ontzettend verdrukt en mishandeld. (Oudtijds mochten in het despotische Oosten onderdanen die door de staat voor openbaar dienstwerk of dwangarbeid opgeëist werden, zich gelukkig achten, wanneer hun voldoende rust en eten gegeven werd. De menselijke persoon werd door de staat als een ding en eigendom beschouwd).

Tomas leerde voor deze grote menigte sjouwers en bouwers en ook de koning luisterde enige malen naar zijn predicaties. Wanneer Tomas de parabelen van het bouwen in zijn toespraken zeer welsprekend en indrukwekkend herhaalde, ging de koning menen dat die predikant een zeer bekwaam architect moest zijn; hij vertrouwde hem zijn bouwwerk toe, stelde hem grote sommen ter hand en reisde weg.

Maar Tomas onderrichtte en bekeerde de mensen nu voort en gaf het geld aan de hongerige arbeiders, die niets ontvingen en onder het werk het bijna bestierven.

2281.

De afwezige koning werd oogziek en liet zich berichten hoe ver de bouw gevorderd was; zijn zaakwaarnemers lieten hem weten dat die vreemdeling weinig uitrichtte, maar al het geld aan de armen gaf en hen onderrichtte en doopte.

Tomas werd vóór de koning gedaagd, die hem verwijten deed, maar hij antwoordde: dat hij heel zeker een schoon paleis gebouwd en ook zulk een gezien had. Hij bedoelde de paleizen die hij vroeger in zijn dromen over het bouwen gezien had, toen hij zijn eerste oproepen tot het apostelambt in Indië gekregen had. “Maar”, zo voegde hij er bij, in uw blindheid, “o koning, kunt U dat niet zien.”

“Maak mij dan ziende”, antwoordde de koning, en hij wilde dat Tomas zijn vingeren op zijn blinde ogen zou leggen, omdat hij hoopte door die oplegging genezen te zullen worden.

Tomas zegde hierop dat het de blindheid van de geest was, die hem belette zijn bouwwerk te zien. Indien hij nochtans wilde doen wat hij verlangde, zou hij hem het gebouw laten zien.

Nu beschreef Tomas hem de H. Kerk en de gehele leer van Christus als een prachtig paleis en beval de koning in de naam van Jezus gezond op te staan, om met hem het bouwterrein te bezoeken.

Als zij er aankwamen, lag daar een grote boomstam, die de zee uitgeworpen had en die zij met vele kamelen te vergeefs poogden weg te slepen.

Tomas vroeg deze boom voor het bouwen van een kerk, indien hij macht genoeg had om hem zonder enige andere hulp mee te sleuren. De koning stond dit toe. Tomas nam nu zijn gordel, bond hem aan de boomstam en trok deze zonder iemands hulp naar de plaats waar hij de kerk wilde bouwen.

Hierdoor werden velen gelovig en ook de koning liet zich met een groot deel van zijn volk dopen. **Bij deze doop verscheen boven het hoofd van de koning een licht dat zich van hem over het volk uitbreidde.** De koning kreeg tevens een visioen, waarin hij onder het beeld van een groot gebouw, de goede werken van Tomas en de vruchten van zijn apostolaat aanschouwde.

De kerk die Tomas hier bouwde, herinnerde mij telkens weer aan de Sint-Jakobskerk te Koesfeld, ik vond dat ze er op geleek.

Ik zag Tomas met veel volk van hier verder trekken.

***

(Uit het vervolg schijnt het dat Tomas zich nu naar Meliapoer begeeft. Straks heel veel over deze stad, het toneel van het apostolaat van Tomas).

Ik zag hem zieken genezen, duivelen uitdrijven en mensen dopen aan een bron. De mensen moesten hem het fijnste brood brengen, dat zij hadden; hij zegende het en deelde het uit. Maar hier was een man aanwezig, die, als hij naar het brood wilde grijpen, ziek

werd, en Tomas vroeg hem welke schuld zijn geweten bezwaarde. Hij antwoordde dat hij hem onlangs had horen preken dat de overspelers niet in het Rijk Gods kwamen en dat hij zijn vrouw in overspel verrast en omgebracht had, en dat hij het gewijde brood wilde eten met de mening en de hoop dat hij erdoor van zijn zonde ontslagen zou zijn.

Maar het was niet zijn vrouw, doch een boelin, met wie hij, gelijk ook nog anderen, zondige betrekkingen onderhield en hij had ze uit minnenijd vermoord.

2282.

Tomas overtuigde de man dat hij loog en zelf schuldig was en hij genas hem nochtans en liet hem boetvaardigheid doen; hij wekte ook de vrouw van de dood op en bekeerde er velen door dit groot mirakel.

Ook kwam nog een zeer voornaam, geleerd en goed man tot hem, die altijd over zijn boeken gebogen zat. Hij bad Tomas om hulp. Zijn vrouw en zijn dochter waren razend, want ze waren bezeten. Zij leefden te voren zeer uitgelaten en dartel; in zijn gramschap had de man hen vervloekt en de duivel had ze aanstonds in bezit genomen (cfr. fasc. 26, nr. 1337, voetnoot 725).

Tomas ging met de man mee en in zijn huis gekomen, vond hij de vrouwen in een afschuwelijke toestand; zij raasden en schenen hem te willen verscheuren. Doch met zijn gordel bond hij ze bij de handen aan een paal, nam een roede en geselde ze duchtig. Dit maakte hen geheel tam en Tomas gaf de man de volmacht om deze kastijding dagelijks te herhalen. Wanneer zij na enige tijd gans uitgeput waren van het vasten en de geselslagen, dreef Tomas de onreine geest uit hen⁶⁸.

---

⁶⁸ Tomas geselde ze duchtig, maakte ze tam en gaf aan de man de volmacht. – Wat wij bij De Guérin over een analoog geval lezen, is treffend en verrassend. Het geschiedde in de voorgaande eeuw en misschien is er uit af te leiden dat zulk een praktijk bij de Arabieren bestaan heeft of zelfs nog bestaat.

Deze man werd een ijverige leerling van Tomas. Hij had ook een nicht, die met een verwant van de koning gehuwd was. Deze nicht was onbeschrijfelijk schoon en zeer rijk. Zij hoorde van de wonderen van Tomas en kreeg een vurig verlangen om zijn leer nader te kennen; zij drong tussen het volk door tot bij hem, wierp zich aan zijn voeten neer en bad hem om onderricht. Tomas onderwees en zegende haar; zij werd ook diep getroffen, weende, bad en vastte dag en nacht.

Dit bedroefde de man, die haar zeer beminde en verstrooien wilde, maar zij bad hem haar nog enige tijd met rust te laten; zij ging dagelijks de prediking van Tomas beluisteren en werd een zeer ijverige christin. De man vond dit erg vervelend en hij ging in rouwklederen tot de koning en klaagde Tomas aan.

De koning liet nu Tomas, die door de man van de bekeerde vrouw aan een touw bij hem gebracht werd, geselen en opsluiten. Dit was de eerste marteling van de H. Tomas op al zijn verre reizen en hij dankte God.

De bekeerde vrouw sneed haar haarlokken af, en weende en bad en gaf alles aan de armen en wilde van geen opschik meer weten.

De Guérin spreekt van 2 kettingen, die door de aanraking van de heilige martelaar Georgius geheiligd waren;

- de ene doordat men hem er mee geboeid had,
- de andere door gewone eenvoudige aanraking.

De eerste wordt bewaard in het kleine klooster el-Kader (= Georgius), 3,5 km ten westen van Bethlehem;

de andere is in het bezit van een Muzelmanse familie, die op een heuvel even ten westen van het oude Jeruzalem woont of woonde.

Christenen en Muzelmannen beweren stellig en eenparig, zo verzekerde Guérin, dat de meeste krankzinnigen, die men met die kettingen boeit, hun verstand na 3 dagen terugkrijgen.

De Muzelmanse bezitter voegde tegen Guérin hier aan toe: "Tot dit resultaat draagt een pak slaag 's morgens en 's avonds veel bij." (*"Afin d' aider à ce résultat, quelques coups administrés matin et soir au malade, ne sont pas inutiles"*). (Judée, III, pag. 312).

De vrouwen droegen de haren in lokken rond het hoofd, maar alle vrouwen die christen werden, sneden zich, ten teken van hun verootmoediging, enige haarlokken af.

Gedurende de nacht, en ook anders, wanneer haar man afwezig was, kocht die vrouw de wachters om en ging met anderen luisteren naar de lering van Tomas in de kerker.

Ook haar voedster ging met haar mee en zij begeerden de doop en Tomas deed hen in hun huis al het nodige voor de doop bereiden, ging uit de kerker tot hen en doopte ze met nog vele anderen.

Ondertussen sliepen door Gods beschikking de wachten en Tomas keerde terug in zijn kerker.

Tomas uit zijn kerker verlost, komt op een eiland. – Hij redt schipbreukelingen en vaart met hen mee naar een stad in Japan.

2283.

Daar zelfs enigen uit de familie van de koning van levenswijze en zeden veranderden en naar de lering van de apostel gingen luisteren, liet de koning Tomas vóór zich brengen, en daar Tomas hem op de hoogte bracht van de leer van Jezus zonder hem nochtans tot het geloof te kunnen brengen, beriep Tomas zich tot bewijs van de waarheid zijner leer, op een godsoordeel.

Nu liet de koning gloeiende pijken voor de voeten van Tomas leggen en deze trad er ongedeerd op en op de plaats waar ze gelegen hadden, ontstond zelfs een bron.

Tomas zei hem ook – wat hij overigens in alle plaatsen verkondigde – dat ook hijzelf getwijfeld had; dat hij 3 jaren lang getuige geweest was van Jezus' wonderen en toch nog lang en dikwijls bleef twijfelen, maar dat hij nu des te vaster geloofde en daarom aan de ongelovigen en heidenen de waarheid moest verkondigen. Tomas vertelde overal zijn schuldige ongelovigheid.

Nu deed de koning Tomas nog in een badkamer die vol damp was, brengen waarin hij zeker moest versmachten, maar de kamer werd niet heet en bleef met frisse lucht vervuld.

Daarna wilde hij hem dwingen aan zijn afgoden te offeren, maar Tomas zei: “Indien Jezus uw afgod niet vernietigt, wil ik eraan offeren.” Hierop werd een groot feest ingericht en men trok met zang en slaande trom naar de tempel. De afgod op een wagen⁶⁹, was geheel van goud, maar op het gebed van Tomas kwam een vuur uit de hemel: de god smolt ineen en vele andere afgodsbeelden stortten te gronde. Hierop ontstond protest onder priesters en volk en Tomas werd opnieuw naar de kerker verwezen. Maar nu werd hij op dezelfde wijze uit de kerker verlost, gelijk Petrus (fasc. 35, nr. 2239).

Vervolgens zag ik hem op een eiland aanlanden, waar hij vrij lang verbleven heeft.

2284.

Maar tijdens een zeereis van Tomas ontstond een storm; zij ontwaarden in de verte een Japans schip, gestrand op een zandbank en in groot gevaar; het lag schuin en kon niet meer vlot geraken, ja, het was reeds half vol water en zand.

Tomas zei tot zijn matrozen: “Wij moeten die reizigers gaan helpen.” Maar zij weigerden, omdat zij vreesden zich aan hetzelfde gevaar bloot te stellen. Doch Tomas wedervoor: “Indien U er bereidwillig naartoe wilt varen, en hen redden, dan zal mijn Meester, die ik vaak aan de golven heb zien gebieden, ons een veilige vaart naar het schip bezorgen.”

Daar zij nu zijn verzoek inwilligden, begon Tomas te bidden en hij gebood aan de golven in de naam van Jezus. Onmiddellijk

---

⁶⁹ Een missionaris hoorde ik vertellen: “Processies zijn in India algemeen in gebruik. De afgodsbeelden worden nooit gedragen, maar gevoerd op een wagen door afgodendienaars getrokken. Ook vallen processies, nu zoals oudtijds, zeer in de smaak van de Indische heidenen”.

hierop ging het onweer liggen en zij bereikten behouden en gelukkig het schip. Tomas hielp met allen mee om zand en water uit het schip te verwijderen. Het was nog niet beschadigd en nog bruikbaar, en, nadat de averij hersteld en het schip weer vlot geraakt was, wendde de kapitein van het schip zich tot Tomas, wiens wonderen en liefdeleer hij had horen roemen en nu ook zelf gezien en gehoord had, en smeekte hem te willen meevaren met hem naar Japan. Maar de reisgezellen van Tomas wilden daarin niet toestemmen, tenzij onder voorwaarde dat de Japanees hun beloofde hem terug te zullen brengen.

Tomas stelde in het land dat hij verliet, verscheidene leraars aan en voer met de man naar Japan, waar hij ongeveer een half jaar gebleven is. Zij bereikten een Japanse zeestad, die een naam had als Kivivia, maar van de juistheid van die naam ben ik helemaal niet zeker; zij voeren er tussen de huizen in.

Deze stad is in 2 driehoeken gebouwd aan de beide zijden van een stroom of een kanaal. Men kan er te water ook achter varen. Aan de andere kant zijn torens en zwarte glinsterende muren of bolwerken langs het water.

2285.

Alvorens weer af te varen, heeft Tomas een profetie in deze stenen gegrift met een instrument dat zij ook op het schip gebruikten, men kon er stenen mee splijten. De letters betekenden ieder een gans woord en waren zeer groot. Het was een samenvatting van de leer van Christus, met de vermelding dat ze hier verkondigd was, maar dat ze, tot op kleine overblijfselen na, weer uitgewist of vergeten zou worden, dat dan iemand zou komen, die ze opnieuw bekend zou maken, en dat ze daarna nogmaals vergeten zou worden, dit keer evenwel volledig. Hij vermeldde ook de oorzaken; dat zij hun hart voor die leer zouden sluiten (*und dass sie sich ganz verschliessen würden*). Maar later zouden halve christenen komen, de laatste sporen terugvinden en bewaren, en eindelijk zou de ware leer weer ingang vinden.

Ik heb dit alles tot in bijzonderheden gezien en ook de namen geweten van keizers en steden, maar ben het weer vergeten. Dit inschrift is bij een aardbeving, met het kruis dat er onder ingehouwen was, verzonken.

Katarina noemde nog enige karaktertrekken van de Japanezen, hoe zij toen reeds ordelijk, fatsoenlijk, weetgierig en vinnig van aard waren, en zij noemde ook, doch niet al te duidelijk, meerdere oorzaken van hun afvalligheid; zij vermoedde ook dat daar reeds andere geestelijken vóór de Jezuïeten geweest waren, en sprak ook, doch vaag, over zulke personen, die schuld aan hun afvalligheid hadden gehad.

In haar verhaal van het Japanese schip en zijn kapitein kwam ook het volgende voor:

Hij is geen koopman, doch slechts verantwoordelijk voor het ter bestemming brengen van de koopwaren; hij vaart jaarlijks zo uit. Ik was alles vergeten, maar ik zie de geschiedenis van het schip en van het opschrift weerom, en ook de stad, en daarom kan ik het nu meedelen.

Tomas wordt verraderlijk vermoord.

2286.

De kapitein bracht Tomas ook terug (naar Indië). Daarna hebben zich nog velen uit de familie van de koning bekeerd. De priesters waren razend van woede tegen hem.

Één van hen had een zieke zoon en bad Tomas hem te willen genezen, naar daarna wurgde hij hem en klaagde Tomas aan als zijn moordenaar. Tomas liet het lijk brengen en beval in de naam van Jezus de vermoorde te zeggen wie hem ter dood had gebracht.

Nu richtte het lijk zich op en zegde: “Mijn vader!”⁷⁰. Hierdoor werden nog vele anderen bekeerd.

Ik heb ook gezien dat Tomas de gewoonte had te bidden, geknield op een steen vóór de stad, op een aanzienlijke afstand van de zee, en dat zijn knieën zich in de steen indrukten (cfr. fasc. 35, nr. 2216).

Hij deed eens de volgende voorspelling: “Wanneer de zee, die nu nog ver verwijderd is, haar baren tot bij deze steen zal stuwen, zal een man uit verre landen komen en hier de lering van Jezus prediken!” Ik kon mij volstrekt niet voorstellen dat de zee ooit tot daar, zo ver in het land zou komen. Toch is in veel later eeuwen op diezelfde plaats door Xaverius bij zijn aanlanding een kruis van stenen opgericht geworden⁷¹.

---

⁷⁰ Door de traditie of kerkelijke schrijvers wordt dit zó voorgesteld: “Een slecht man doodde zijn eigen zoon met de bedoeling Tomas van deze moord te beschuldigen en een vervolging te ontketenen. Doch de apostel wakte de dode op en bewees daardoor dat hij niet de pleger van de moord kon geweest zijn.”

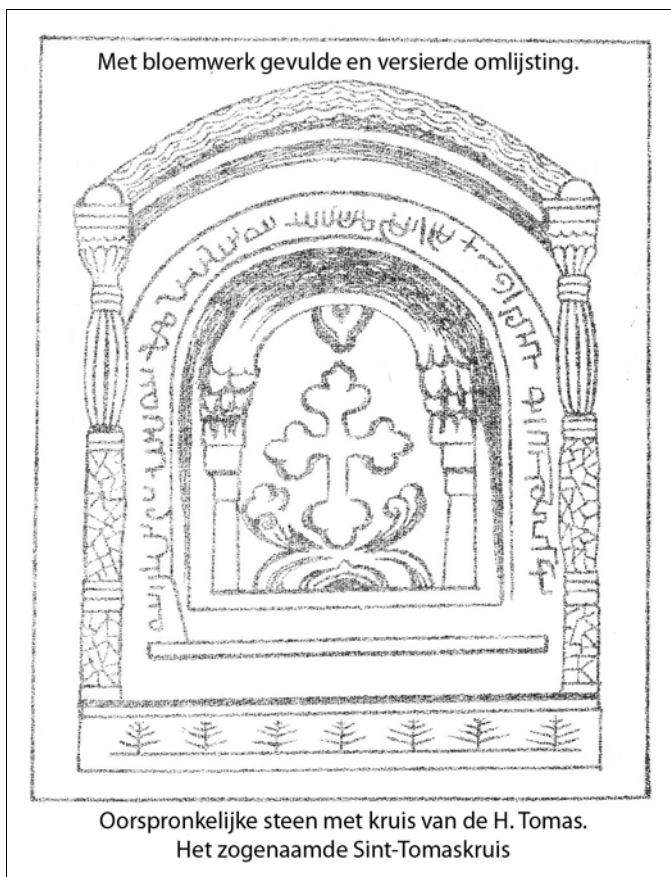
⁷¹ Een man zou uit verre landen komen. – Profetie die bewaard is in de lokale traditie, maar K. is hier precieser. Zij spreekt niet van ‘mensen uit verre landen’, maar van één man en deze is Franciskus Xaverius.

“Franciskus reisde ook naar Maliapoer (waarover verder meer), door de Portugezen ‘stad van Sint-Tomas’ of beter eenvoudig San-Tomé genoemd, omdat de apostel daar gedood en begraven was.

Hij trof er de kapel van Sint-Tomas aan met een groot stuk wit marmer op de bodem van het altaar, waar Tomas, naar men beweerde, gedood was.

Die steen zweette bloed in tegenwoordigheid van alle mensen de eerste maal dat men in die kapel het heilig Misoffer opdroeg. Daar bad Xaverius veelvuldig, ja, gehele nachten om Gods zegen over zijn missiewerk te bekomen en eenmaal zag hij in een schitterend licht zeer duidelijk welke reizen hem te doen stonden voor de uitbreiding van het Rijk van God. Hij hield zich daar 4 maanden op.

Van Maliapoer reisde hij af naar Malakka.” (Pet. Boll. T. 14, blz. 36).

2287.

Op deze steen zag ik Tomas geknield en in verrukking bidden.

Ik zag dat afgodenpriesters hem overvielen en hem in de rug met een pijl doorboorden. Zijn lichaam is (later) naar Edessa vervoerd geworden; ik heb daar een kerkelijk feest te zijner eer zien vieren. Maar op die plaats (in Indië) is nog een ribbe van

Tomas en ook de pijk⁷². Naast de steen stond een oliestruik, die met zijn bloed besproeid werd en ik zag dat hij ieder jaar, op de verjaardag van zijn marteldood, olie zweette, en, wanneer dit niet geschiedde, dan hadden de landlieden een ongelukkig jaar (mislukte oogst?) te verwachten.

Ik zag dat de afgodendienaars die striuk te vergeefs poogden uit te roeien, en dat hij telkens weer opschoot, dat dan daar een kerk kwam en dat, wanneer op Tomas' feest de H. Mis erin gelezen werd, de striuk nog olie zweette. De stad heet Maliapoer. Nu is het daar niet goed, maar het christendom zal er weer tot bloei komen.

Ik ben te weten gekomen dat Tomas 93 jaar oud geworden is. Hij was zeer bruin en ook zeer mager geworden; hij had roodachtig haar. *In zijn dood verscheen de Heer hem met de belofte dat hij met Hem ten oordeel zou zitten.*

De reizen van de H. Tomas.

Misschien is het wel hier de geschikte plaats om nog eens te herinneren aan de inleidende bemerking van de uitgever in fasc. 35, vóór nr. 2230, nl. dat wij in deze losse mededelingen van de zienster uit de levens dezer heiligen geen chronologische volgorde moeten zoeken, daar zij hun leven niet zag in taferelen, die mekaar in deze orde opvolgden, maar in een algemene voorstelling die heel het leven zonder nadere aanduiding van tijd omvatten.

In verband met de reizen van de H. Tomas kunnen wij hier nog de bemerking plaatsen dat in een leven van 93 jaren tijd genoeg was om meerdere keren de reis rond de wereld te maken, te meer daar de apostelen op een bovennatuurlijke wijze in hun reizen door God geholpen werden.

---

⁷² In het leven van Franciskus Xaverius door Schurhammer, blz. 137, lezen wij dat er te Maliapoer nog een ribbe van de H. Tomas bewaard is en ook de pijk, juist zoals K. Emmerick het hier beweert.

Tomas is zelfs in een hoek van Duitsland geweest⁷³. Indien ik me in zijn vele reizen niet verwar, zo is hij na de verdeling van de landen eerst naar Egypte, dan naar Arabië getrokken; hij had, alvorens aan de kusten te komen, onderweg aan de apostel Taddeüs door een leerling het bevel gezonden koning Abgar te gaan dopen (en genezen).

Daarna doopte hijzelf de H. Driekoningen en hun onderdanen en ging tot in Baktrië, China, Tibet en nog meer noordelijk tot op Russisch grondgebied (Tartarije of Siberië), en hij keerde vandaar terug om bij Maria's dood aanwezig te zijn.

Daarna ging hij van het Land van Belofte door Italië, door een klein gedeelte van Duitsland, een hoek van Zwitserland en een deel van Frankrijk, stak de zee over naar Afrika, passeerde voorbij de residentiestad van Judit, terwijl hij door Abessinië en Ethiopië naar Sokotora ging. Vandaar kwam hij in Indië en te Malyapoer, vanwaar hij, na door een engel uit de gevangenis bevrijd te zijn, op het vasteland door een deel van China diep het noorden introk, tot waar het nu Russisch is. Vandaar reisde hij naar het noordelijkst gelegen Japanees eiland. In het midden van dit eiland zijn geweldig hoge bergen⁷⁴.

---

⁷³ Is zelfs in een hoek van Duitsland geweest. – In Pet. Boll. Tome 14, blz. 413 wordt onder de door Tomas bereisde streken ook Duitsland genoemd. In elk geval zijn in de meest noordelijke provinciën van Duitsland vele kerken aan de H. Tomas toegewijd.

Wij lezen in dezelfde levensschets: "Het is zeker dat Gods Voorzienigheid grote wonderen gedaan heeft om het Evangelie in korte tijd over de gehele aarde te verspreiden."

Over de grote reizen der apostelen is reeds een lange nota geplaatst in fasc. 27, nr. 1497, voetnoot 795.

⁷⁴ Hoge bergen in een Japanees eiland. – In het noordelijk gedeelte van het bedoelde eiland bereiken de bergen een hoogte van 2440 m, 2500 m; in het zuidelijk gedeelte een hoogte van 2480 m, 3140 m, 3185 m en 3778 m.

Katarina schetste nu met de vinger op de deken van haar bed de vorm van het eiland Jesso of Matsmaï, en zij wees de ligging van de andere eilanden en naburige landen zo nauwkeurig aan, dat zij een mutspatroon niet zekerder had kunnen uitknippen.

Bijzonderheden over de broer en zuster van Tomas.

2289.

Tomas had een halve zuster, die Lisia heette.

Zijn ouder broer – hijzelf was de laatste van de tweelingen, cfr. Joa. 21, 2 – dreef handel in Joppe en werd door Petrus, toen deze zich daar na de hemelvaart ophield, tot de Gemeente gebracht. Hiertoe had vooral veel bijgedragen het verhaal van de gebeurtenissen en begeleidende omstandigheden betreffende het ongeloof van Tomas. Deze had zich kort na de dood van de Heer bij zijn familie opgehouden en ook nog eens alvorens naar India te vertrekken. De broer van Tomas, een opgeschoten man, trok met Petrus naar Damaskus.

Lisia bekeerde zich pas definitief bij de marteldood van de H. Stefanus. Zij was een rijke weduwe en schonk haar vermogen aan de Gemeente en sloot zich aan bij de vrouwen in Jeruzalem. Haar beide zonen werden later leerlingen.

***

Zoals boven gezegd, geven wij er de voorkeur aan hier alles achtereen te plaatsen wat wij uit andere bronnen over de H. Tomas weten, zonder te kunnen verzekeren dat alles geschiedkundige waarde heeft. Dit bevat in elk geval vele punten van overeenkomst met de mededelingen van de zienster.

Andere bronnen over de H. Tomas –

1. Citaat uit Petits Bollandistes

De eerste zijn ontleend aan de kerkgeschiedenis of aan de geschriften der kerkelijke schrijvers.

Wij vonden ze verzameld in Petits Bollandistes, Tome 14; 21 december, vroeger feestdag van de apostel Tomas.

Zich naar zijn werkveld begevend richtte Tomas zich eerst naar het Oosten, onderrichtte de H. Driekoningen, bracht hen op de hoogte van wat met Jezus gebeurd was, diende hun het doopsel toe en vormde hen tot evangeliepredikers.

Hij zond Taddeüs (die volgens Eusebius één van de 72 leerlingen was, cfr. fasc. 13, nr. 458, voetnoot 213 a), naar Abgar, koning van Edessa (fasc. 13, nr. 455, ev.) om hem te onderrichten in de leer der genade, volgens de belofte welke Jezus aan die koning gedaan had, nl. dat een leerling hem zou komen onderwijzen.

Tomas zelf wendde zich naar de Ethiopiërs, een zwart ras, waar hij door het doopsel talrijke zielen wit waste. Daarom draagt ook het aangrenzende Abessinië de H. Tomas een grote verering toe.

Hierna richtte Tomas zich naar de Parten, de Meden, de Perzen, de Hyrkaniërs en de Indische Bramanen. Hij deed het eiland Ceylan aan en drong door tot in China.

In elk geval is het door tal van ontdekte monumenten, b.v. van een enorm ijzeren kruis met de datering van 239 na Chr., komen vast te staan dat de christelijke godsdienst reeds zeer vroeg in China bekend is geweest. Volgens enige verhalen van Jezuiten

zou hij zijn prediking begonnen hebben op het eiland Sokotora, waar het hem gelukte enige christenen te winnen. Vandaar trok hij door de landstreken Krankanor, Koelan (zuidwestkust van Indië) en bereikte zo de oostkust genaamd Koramandel, waar hij te Meliapoer, hoofdstad van het koninkrijk Narsinga, zijn standplaats vestigde.

Pater Athamasius Kircher, die zich baseert op de archieven van de christenen van Heliapoer (archieven opgesteld of verzameld door P. Henri Rhod, S. J.) laat Tomas evenwel door het binnenland over Armenië, Mesopotamië, Perzië, Kandahar, Kabut, Kapurstan, Kazatarat, Tibet, Dekkan, Narsinga de stad Meliapoer bereiken.

(De naam 'Meliapoer' werd mij door een Indisch missionaris, die o.m. 'Meliapoer' bezocht had, voorgespeld als 'Malypoer', uit te spreken als 'Melypoer'; wordt ook nog geschreven als 'Mylapoer' – zie verder).

Overal op zijn weg wijdde de apostel, volgens de archieven van Meliapoer, priesters en bisschoppen. In deze stad verenigde hij hen ook eenmaal in een concilie.

Bij dezelfde christenen zijn meerdere verhalen in omloop over wonderen van Sint-Tomas, zoals het volgende.

Zijn onderneming om voor de ware God een kerk te bouwen werd gesaboteerd door Sagamus, de koning van dat land, die in zijn verzet aangemoedigd werd door de Bramanen.

Nu spoelde de zee, hoewel meerdere uren van daar verwijderd een kolossale balk op het strand aan. De koning, die juist een paleis wilde bouwen, zond een ploeg ambachtslieden met olifanten om ze te halen tot bouw materiaal. Wat echter mens noch dier verroeren kon, was de balk.

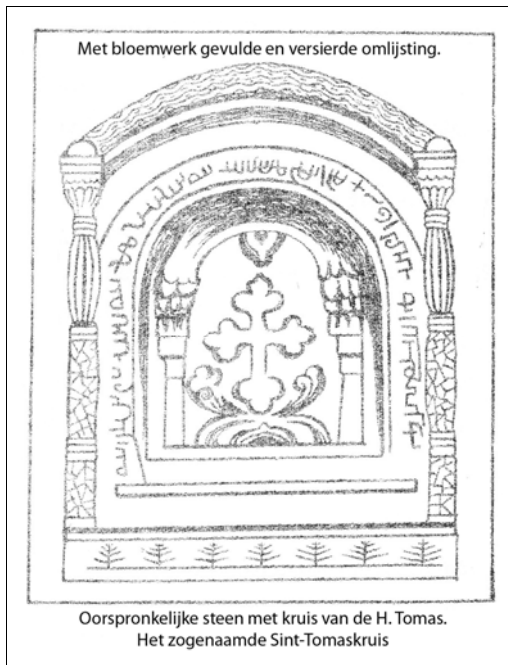
Hierop sprak Tomas tot de koning: "Wilt U die balk afstaan voor mijn kerk, ik zal ze aanslepen." Na inwilliging van dit voorstel,

sleepte Tomas de balk door middel van zijn gordel tot onder de wallen van Meliapoer.

Dit mirakel bracht Sagamus en de buurkoningen tot inkeer. De kerk werd opgetrokken en de christelijke eredienst geregeld en uitgeoefend.

Tevens werd een steen opgericht, waarop een kruis gebeiteld was en die men daar nog ter plaatse ziet. Het kruistype daarop gebeiteld heet Sint-Tomaskruis. De talrijke wonderen door die steen uitgewerkt, zijn beschreven door de reeds genoemde Jezuïet P. Kircher.

Ook voorspelde de H. Tomas dat de zee eenmaal tot bij die steen in het land zou dringen en dat toen blanke mensen uit verre landen zouden komen en hun dezelfde leer prediken, die hij hun op dit ogenblik verkondigde.

De uitkomst heeft de echtheid van die voorspelling bewezen. Immers, toen de Portugezen de verovering van Koromandel (oostkust van het groot Indisch schiereiland) ondernamen, had de oceaan zoveel land overspoeld, dat hij het kruis had bereikt.

(Een afbeelding van het Tomaskruis werd mij geleend door de reeds genoemde Indische missionaris; zie hiervoor).

Op mijn navraag over de materie en de afmetingen van de steen, antwoordde dezelfde persoon: “Ik denk dat het rotssteen is; hij is blauwachtig vuil. Het vlak is ongeveer zo groot als dit tafelblad”; (dit mat $\pm 1,20$ m in het vierkant); het kruis is er in reliëf op uitgehouwen. Ginds zegt men dat de H. Tomas op deze steen, waarvóór hij aan het bidden was, neerviel, toen hij de lanssteek ontving”. – Tot hier die missionaris.

Tot hier ook ons citaat uit P. Boll.

***

2. Citaat uit ‘De Bode van het H. Hart’, januari 1953

In 1953 vond ik in “De Bode van het H. Hart”, in het januarinummer van dat jaar, een artikel van de hand van P. R. Smits, die de kerk en de wijk van Sint-Tomas en het gewest had bezocht. Daaruit licht ik de volgende zeer interessante bijzonderheden.

“De plaats waar de gedachtenis van de H. Tomas aan verbonden is, heet Mylapore, thans een gehucht. Van de grote haven- en provinciestad Madras loopt er een 5 km lange, prachtige laan zuidwaarts naartoe. Rechts van de weg staat er een lange rij regerings- en universiteitsgebouwen en allerhande grote burelen. Links ligt er een strook zand die zich uitstrekt tot tegen de zee met een breedte van 200 tot 500 m. Sedert het Portugese tijdperk tot op heden heet dit laatste terrein: ‘The Marina’.

Overdag in de stikhete uren ziet men er slechts vissers en straatjongens, doch zodra de zon begint te dalen, wordt het terrein aan weerskanten een echte kampeerplaats voor auto’s.

De Marina zelf krioelt van volk. Al wat in Madras een auto, een fiets of maar een paar anna's of 1 fr. voor de tram of zelfs maar een paar flinke benen heeft, komt na een drukke hete dag hier profiteren van de koele zeebries.

Aan het einde van de Marina, vlak tegen de zee, staat San Tomé, de kathedraal van Mylapore (ook of zelfs gewoonlijk San-Tomé, Sint-Tomas genoemd). De tegenwoordige, indrukwekkende gotische kathedraal, in 1896 geconsacreerd, is de laatste van een hele serie kerken, die elkaar op dezelfde plaats opvolgden, nl. op de plek zelf waar de H. Tomas de eerste kerk met eigen handen heeft gebouwd en waar hij ook zijn woonhuis had.

Daar vond hij ook de marteldood en werd hij door zijn leerlingen begraven. Zijn stoffelijk overblijfsel is hier niet gebleven, maar men toont er nog heden de lans waarmee hij doorstoken werd en in de kerk bij de ingang van het priesterkoor zijn ledig graf. Door het wegnemen van aarde uit zijn graf, kreeg dit het uitzicht van een crypte. Nu zijn vloer en wanden bedekt met marmeren tichels (= vlakke tegel die als dakbedekking fungeerde; vlakke dakpan), zodat hier niets meer af te krabbelen en naar huis mee te nemen is.

De beroemde Marko Polo en Sint-Xaverius behoren tot de roemrijke pelgrims die deze plaats bezocht hebben. Xaverius verbleef 4 maanden in Mylapore en omstreken en bracht vele nachten in gebed bij het graf van Sint-Tomas door.

Zes km meer zuidelijk en iets verwijderd van de kust verheft zich in een eenzame streek tussen struikgewas en bos een rots van 25 m hoog met een zachte helling aan de voorkant, doch steil aan de overige 3 zijden. De plaats heet Little Mount, Kleine Berg. Het klein, maar stemmig kerkje aldaar werd gebouwd door de Portugezen in 1551 en toegewijd aan Onze-Lieve-Vrouw van Goede Gezondheid.

Naast het altaar is er aan de evangeliezijde een nauwe opening die toegang verleent naar een zeer ruime, maar donkere grot. Haar wanden en gewelf bestaan uit solide rots. Slechts de smalle

ingangopening en een rond venstertje van een halve meter doorsnede laten een karig licht binnendringen. Bij de grot vloeit ook een bron.

De grot is geheiligd door het gebed van de H. Tomas, want hier trok hij zich, volgens de traditie graag terug om te bidden, en toen het hem in Mylapore onveilig werd, zou hij hier ook hebben geleefd. Het ronde venstertje in de massieve rots zou op miraculeuze wijze ontstaan zijn om Sint-Tomas te laten ontsnappen, toen op zekere dag belagers hem hier kwamen opzoeken en reeds voor de deur stonden.

Eveneens zou miraculeus de handdruk zijn in de rots naast de opening, die Sint-Tomas daar ingedrukt zou hebben, toen hij zich langs de wand omhoog hees. Bovenop de rots, een paar meters van de grot bestaat een waterbron, die eveneens, als men het wil geloven, op miraculeuze wijze ontstond. Tomas zelf zou ze hebben doen ontspringen voor het volk dat, ondanks geweldige hitte, naar zijn prediking bleef luisteren.

Of volgens een Syrische overlevering ontstond ze ten behoeve van de H. Tomas zelf, die telkens als hij water behoefde, dit op een verre afstand moest gaan halen.

Tot op heden wordt het water van deze bron veel gebruikt om zijn geneeskraft. Ook worden er miraculeuze genezingen aan toegeschreven. Men toont ook nog de stenen constructie, die de preekstoel van Sint-Tomas geweest zou zijn. Er staat een boom bij.

Na een paar minuten verder rijden komt men aan de voet van de Big Mount of Grote Heuvel, in het Portugees Monte Grande, nog meer bekend onder de naam Sint-Tomasberg of St. Tomas Mount. Die heuvel is 100 m hoog en niet ver van de kust gelegen. Op de top heeft men een prachtig zicht op de zee.

Sint-Tomas bracht er de laatste maanden van zijn leven door, nadat hij ook van de Little Mount was verdreven.

- Het staat vast dat deze heuvel sinds de eerste eeuwen van onze tijdrekening een christelijke bedevaartplaats is geweest. Aan de voet van die berg heeft men sporen teruggevonden van de eerste nederzettingen.
- Het schijnt dat in de 15e eeuw de christenen uit de omstreken een veldslag hebben geleverd tegen de naar het zuiden afzakkende Mohammedanen. Wijkend voor de overmacht trokken zij zich tenslotte op de Sint-Tomas Mount terug, maar werden ook hier overmand en verslagen. Alle christenen werden vermoord of verdreven, al hun huizen en heiligdommen verwoest.
- Derhalve vonden de Portugezen slechts ruïnes, wanneer zij kort na 1520, volgens aanwijzingen van Malypoer-christenen erop uittrokken om Malypore en omstreken te veroveren.
- In 1523 werd een nieuw heiligdom gebouwd boven de ruïnes van het vorige.
- Hiermee bloeide ook dadelijk de devotie tot de H. Tomas weer op en ontwikkelde zich zo snel, dat in 1547 de bouw van een ruimer kerk nodig was geworden. De nieuwe kerk werd toegewijd aan Onze-Lieve-Vrouw van Verwachting, of Expectation, (feest 18 december).

De Portugezen gaven haar die titel, omdat zij op hun terugvaart uit het Verre Oosten, bij het naderen tot Indië's oostkust, met verlangen en spanning uitzagen naar de kerk van Onze-Lieve-Vrouw op de Sint-Tomas Mount.

‘s Nachts brandde naast de kerk steeds een groot vuur als lichtbaak. Het zichtbaar worden van de kerk aan de horizon werd met salvo's begroet. Alle hoofden bogen, de zeilen werden gestreken en een plechtig Salve Regina aangeheven.

***

Uit de vele historische details in verband met Malypore zijn de 2 volgende wellicht de voornaamste.

- a) Het bloedend kruis, hetzelfde dat boven reeds vermeld is. Het is een platte rotssteen van donkere kleur, waarop in reliëf een sierkruis is gehouwen. Nu bevindt het zich weer op het altaar; het werd teruggevonden in 1547 bij het graven van de fundaties voor de nieuwe kerk. De steen lag met het beitelwerk of kruis naar de grond. Toen hij omgekeerd was, vond men verse bloedvlekken op het kruis, terwijl ook de grond onder de steen met bloed doordrenkt scheen. Wanneer men de bloedvlekken van het kruis af wilde wassen of zelfs schrappen, kwamen ze telkens weer terug. De traditie houdt staande en voor de Sint-Tomaschristenen is het als een geloofspunt, dat je best niet in twijfel trekt, als je niet voor een ongelovige Tomas gehouden wilt worden, dat Sint-Tomas dit kruis met eigen handen uit de granietsteen heeft gehouwen, dat hij vóór dit kruis aan het bidden was, toen men hem met de lans doorstak en dat het door zijn bloed geheiligd werd.

Er bestaan in Zuid-India op verschillende plaatsen nog 7 dergelijke kruisen en ook nog een op Ceylon, die alle met de naam van Sint-Tomaskruis betiteld worden.

Men is het er echter niet over eens of al die kruisen van Sint-Tomas zelf afkomstig zijn, dan wel of leerlingen van hem ze nagemaakt hebben, volgens het model van het eerste kruis, nl. dat van The Big Mount, dat Sint-Tomas hun tot model had gegeven.

Men bezit verschillende zeer gedetailleerde getuigenissen van andere bloedingen van het kruis in de 16^e, de 17^e en 18^e eeuw, vooral op 18 december, titelfeest van de kerk, tweede annuntiatiefeest volgens een Spaanse en Portugese gewoonte.

Het kruis is aan alle zijden omgeven door een tekst in een soort van hiëroglifenschrift, waarop menig Indisch en Europees archeoloog zich het hoofd heeft gebroken ... Men is inderdaad tot zulke uiteenlopende interpretaties gekomen als de volgende:

(De auteur van het artikel geeft er 4, geheel verschillend in lengte, inhoud en betekenis; dus alle onbetrouwbaar en onzeker; onnodig er ook maar een van over te nemen; bedoeld is het artikel in ‘De Bode van het H. Hart’, 1953).

- b) Eveneens op het altaar vindt men een schilderij van Onze-Lieve-Vrouw met het Kindeke Jezus.

De schilderij zou één van de 7 portretten zijn of beter afbeeldingen van de Moeder Gods, die door de H. Lukas geschilderd werden en Tomas zou deze kopij naar Indië gebracht en als zijn dierbaarste schat steeds bij zich gehouden hebben.

De schilderij in rood, blauw en goud is op hout.

Op een afstand schijnt ze zeer goed bewaard, maar ze van dichtbij beijkend ziet men dat de verf op verschillende plaatsen gebarsten en op andere plaatsen helemaal verdwenen is. Men wijt dit aan de verberging van het beeld onder de grond in onveilige tijden.

Men vertelt dat een bisschop van Malypore eens een schilder ontbood om de beschadigde plaatsen bij te werken.

Toen deze beweerde dat hij de schilderij wel opknappen kon, maar evengoed een veel betere kon schilderen en reeds de borstel ter hand nam om er mee te beginnen, hij met blindheid geslagen werd. (Let op het woord: ‘Men vertelt’).

Op het einde van de voorgaande eeuw trachtte men opnieuw de beeltenis te retoucheren, maar na herhaalde pogingen moest men het opgeven, daar alle verf ogenblikkelijk van het beeld afrolde, precies of het kwikzilver was.

“Die namiddag”, zo besluit de pelgrim-artikel-schrijver zijn relaas, “is het mij duidelijk geworden dat Sint-Tomas zeer innig verbonden is met het leven van de christenen in Zuid-India, vooral in het leven van hen die zo fier zijn op de naam van Tomaschristenen.”

***

3. Citaat uit Petits Bollandistes

Het volgende citaat komt weer uit Petits Bollandistes.

“De leerlingen van de H. Tomas namen zijn lichaam en begroeven het in de kerk, die hijzelf had gebouwd. In zijn graf borgen zij het ijzer van de lans, waarmee men hem doorstoken had, de gaanstok waarvan hij zich op zijn reizen had bediend en een kruik vol aarde die met zijn bloed was doordrenkt.

In 1532 vonden de Portugezen een deel van zijn gebeente terug in een kerk die nog overbleef midden tussen de ruïnes van de stad Maliapoer en zij brachten het met ongehoorde luister en plechtigheid over naar Goa. Op bevel van koning Joannes III van Portugal nam de stad Maliapoer de naam aan San Tomé, zoals het gehucht nu nog heet. Men plaatste in de kerk op de bodem van het altaar (*au fonds de l'autel*) de steen waarop de apostel vermoord was (of waarop hij dood neergevallen was).

In 1532 vond men zijn overblijfselen niet volkomen terug. Oudtijds immers had men het lichaam reeds verdeeld en was er tweemaal een aanzienlijk gedeelte naar het westen overgebracht, nl. naar Edessa en van Edessa een deel naar Ortona (Cis-Abruzzen).

Op beide plaatsen werden grootse basilieken opgericht, die beroemde en drukbezochte bedevaartplaatsen werden.

***

4. Citaat van de reiziger Thevenot

“De zogenaamde Sint-Tomas-christenen”, zo lezen wij ook bij de reiziger Thevenot (Reizen, 1013), “roemen erop het geloof van Sint-Tomas in zijn eerste zuiverheid te hebben bewaard.

Men vindt nog vele Sint-Tomas-christenen in de provincie Kochin met als hoofdstad Kochin, (250 km ten noorden van de zuidpunt of kaap Komorin van het Indisch schiereiland) en in Koelan (ten zuiden van de voorgaande provincie, beide op de kust van Malabar). Men vindt er ook nog veel in het gebergte of

binnenland, 700 km ten noorden van kaap Komorin.
In hun liturgie gebruiken die christenen het Syrisch.”

***

5. Citaat uit het boek ‘Franciskus Xaverius’, door James Brodrick, S. J.

Op het ogenblik is Mylapore (hier ziet men weer hoe ongelijk deze naam geschreven wordt) maar een voorstad van het kleine, snel aangegroeide Madras, maar Sint-Tomas leeft er nog altijd als vanouds en geniet er nog veel eer en aanzien. In liefde en dankbaarheid van de kant van India, gaat de herinnering aan Franciskus Xaverius daar onverbrekkelijk mee samen.

Uit Mylapore schreef hij 3 brieven, waarvan één bewaard bleef. Daarin zegt hij o.m. dat hij zich in het heiligdom van Sint-Tomas tot taak stelde onafgebroken te bidden dat God hem zijn allerheiligste Wil kenbaar zou maken en hem het vaste besluit zou inprenten die Wil te volbrengen ... enz.

Toen de Portugezen zich te Mylapore vestigden, troffen zij de kerk en het graf van de apostel Tomas in erg vervallen toestand aan. Zij deden hun best het kerkje weer op te bouwen met een huisje voor de geestelijke die het moest bedienen. Dit laatste bestond uit slechts een keuken en een slaapkamer; het was van de kerk afgescheiden door een tuin van dezelfde minieme afmetingen en in dit miniatuurtuintje was tegen de muur van het heiligdom van de apostel een schuurtje aangebouwd. Er werden 2 kaarsen in bewaard.

In Franciskus' tijd was de pastoor van San Tomé een zekere Gaspar Coelho. Vier maanden was hij de gastheer van de H. Franciskus Xaverius. “Haast iedere nacht”, zo vertelt deze pastoor, “ging de heilige het huis uit en begaf zich door het tuintje naar de kleine schuur, maar nooit liet hij zich ontvallen wat hij in die nachtelijke uitstapjes beleefde, maar ik kon wel raden dat hij ging bidden en zich kastijden.”

“In die maanden”, zo vertelt de pastoor verder, “deed hij veel goeds in de stad en was hij een ijverige dienaar van Christus. Hij hielp menigeen opstaan uit de zonde, bracht ongeoorloofde verhoudingen in orde, stichtte vrede en vervulde de harten met de vrees voor God. Tot in de minste bijzonderheden was zijn leven te San Tomé een apostelleven.”

Dit oponthoud van Xaverius te San Tomé beschouwt zijn biograaf als de enige verpozing van Xaverius in zijn missionarisleven (blz. 150-154), de enige rust die hij nam om op adem te komen (blz. 150-154). In het hier geciteerde, kritisch verantwoorde boek, ‘Franciskus Xaverius’ wordt de traditie betreffende het verblijf en de dood van de apostel Tomas te Malypore als geloofwaardig, dus zeker beschouwd.

De volgende regels zijn uit een nota op blz. 411 van dat boek: “De overlevering, volgens welke Sint-Tomas in India gepredikt heeft en er als martelaar is gestorven, was bekend bij Sint-Efrem, Ambrosius, Hiëronymus, Paulinus van Nola en tal van andere vaders en kerkelijke schrijvers. Ze vindt een verrassende bevestiging in het feit dat er vanaf de derde of vierde eeuw een aanzienlijke groep inheemse christenen op de Malabarkust woont. Alleen arrogantie of ignorantie kan een dergelijk argument lichtvaardig van de hand wijzen.

Dat de heilige te Mylapore, binnen de grenzen van het huidige Madras, gestorven is, is zomaar geen verzinsel.

Zijn graf aldaar is geen schepping van de Portugezen in 1516, hoewel zij zich vergisten in de mening dat zijn stoffelijk overschot nog geheel in het graf was, want het is zeker dat het grootste deel ervan in de derde eeuw naar Edessa (in Syrië, thans Turkije) werd overgebracht en van daar (gedeeltelijk?) naar Ortona in Italië.

Ten gunste van de Zuid-Indische traditie pleit op uitstekende manier M. F. A. Cruz, in zijn klein, maar stevig boekje ‘Saint Thomas, the Apostle of India’. (Madras, 1929).

Het 'adoro te'.

Ter herinnering aan de H. Tomas

'k Aanbid, verborgen Jezus, U devoot,
die U van alle grootheid hier ontbloot
om nederig te zijn mijn zielebrood,
mijn hulp, mijn toevlucht en mijn reisgenoot.

Zien, smaken, voelen komen niet te pas,
't geloof is hier het enige kompas!
'Dit is mijn lichaam', nooit iets waarder was:
aanbid de Heer in dat monstranseglas!

Aan 't kruis waart Gij verborgen slechts als God,
hier ondergaat uw Mensheid 't zelfde lot!
'k Behoef om 't aan te nemen geen gebod,
want deze waarheid is mijn hoogst genot!

'k Zie hand noch voet noch zijde met een wond,
'k hoor niet als Tomas woorden uit uw mond,
en toch voor heel de wereld ik verkond
dat nergens ik U tastelijker vond!

Gedachtenis aan Jezus' liefdedood,
o levend, levengevend zielebrood,
maak mijn geloof en hoop onmeetlijk groot
en doe mijn liefd ontvlammen gloeiend rood!

O Goede Pelikaan, o Jezus zoet
die met uw vlees en bloed uw kindren voedt,
was rein mijn ziel van alle vlek in 't bloed
waarvan één drop voor alle schuld voldoet!

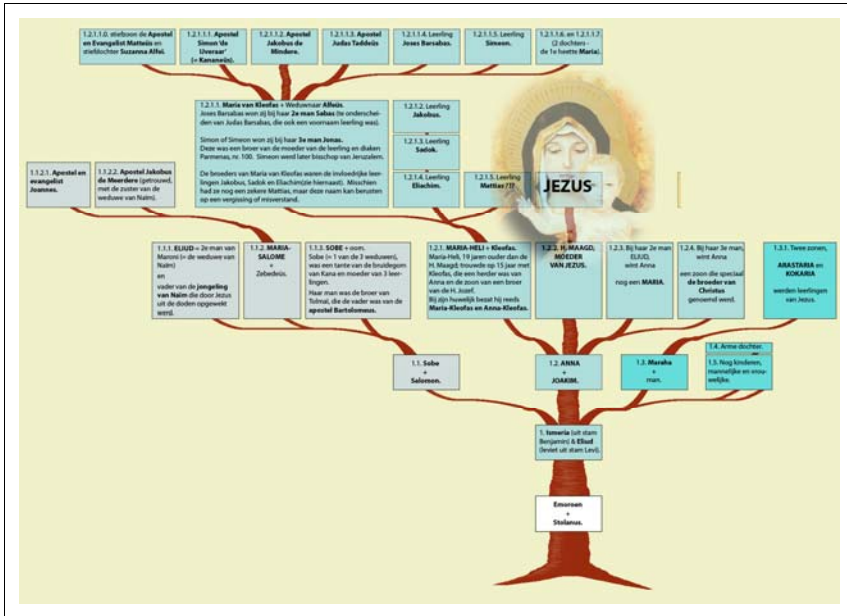
O Heer! die blanke sluier blijft steeds dicht!
Hoezeer verlang ik dat hij wordt gelicht!
en dat op uw ontsluierd aangezicht
in 't glorielicht mijn blik zich eeuwig richt!

Simon de IJveraer en Judas Taddeüs. – Apostolische reizen.

(Meegedeeld oktober 1820; feest 28 oktober)

2290.

Ik zag hier nogmaals dat Maria van Kleofas de dochter was van de oudste zuster der H. Maagd (nl. van Maria Heli; zie familieboom, fasc. 1, nr. 10).

Zij was bij Maria’s intrede in de tempel reeds ouder dan Maria en was met andere opgetooide kinderen tegenwoordig bij het afscheid in Anna’s huis.

De vader van Maria van Kleofas heette Kleofas, haar man heette Alfeüs. De namen van haar zonen waren: Simon, Judas Taddeüs, Jakobus de Mindere en Joses Barsabas.

Ze waren niet onder de speelmakkers van Jezus in zijn jeugd geweest (fasc. 7, nr. 197), daar zij in andere steden woonden, maar zij hebben Hem gezien en gekend, wanneer zij de ouders bezochten. Jezus' speelkameraden in zijn jeugd waren meestendeels uit Nazareth en zijn later van Hem weer afvallig geworden (althans voor een tijd).

Simon de IJveraar had een betrekking bij een rechtbank in Tiberias. Hij was zijn naam 'DE IJVERAAR' (Kananeüs) verschuldigd aan de ijver waarmee hij zich kweet van zijn ambt. Ik heb hem in dit gerechtshof gezien, toen de Heer eens in Tiberias leerde (in de omstreken of naburig dorp, b.v. Kafarot, want K. heeft eens gezegd dat zij Jezus nooit in Tiberias zelf gezien heeft).

Zijn broer Jakobus de Mindere ging daar eens binnen en riep hem naar buiten om toch naar de Heer te gaan zien. Simon keerde zelfs in het gerechtshof niet meer terug, maar verliet aanstonds alles en volgde de Heer en ik zag een andere zijn plaats innemen (wellicht enige tijd later).

2291.

Judas Taddeüs zag ik nog eens tamelijk lang (3 jaar) na de dood van de Heer door Tomas, die in een gezicht gewaarschuwd was, met een brief naar koning Abgar van Edessa gezonden worden. Ik zag dat alles wat Tomas in die brief geschreven had, hetzelfde was wat Jezus hem had willen schrijven. Ik zag Abgar op een rustbed liggen, toen Taddeüs met de brief aankwam.

Ik zag naast Taddeüs de stralende gedaante van Jezus, gelijk Hij op aarde gewandeld had. De koning gaf geen acht op de apostel noch op de brief, maar boog zich diep voor de verschijning van de Heer.

Taddeüs had eerst iemand in de stad genezen en zich pas dan tot de koning laten roepen. Deze was een rechtschapen man, maar hij had de melaatsheid. Nadat hij met Taddeüs gesproken had,

legde deze hem de handen op en hij werd gezond. Taddeüs genas en bekeerde nog zeer vele anderen.

Ik zag tot mijn grote vreugde dat Taddeüs alle landstreken, die ik Jezus nu zie doorreizen (nl. op 28 oktober 1820 en volgende dagen en weken, fasc. 27, nr. 1510, enz.) doorkruist heeft, overal prekend en dopend. Silas, de jongeling die Jezus op deze reis vergezeld had, was nu zijn gids.

(Op deze missietocht was ook Tomas, zoals wij zagen (in fasc. 36, nr. 2277) de metgezel van Taddeüs).

Ik zag dat in het gewest waar Jezus nu is (nl. op 28 oktober, feest der 2 apostelen, (fasc. 27, nr. 1510), in het gebergte bij Kedar en omstreken, bijna alle bewoners zich lieten dopen, en dat gehele steden, uitgenomen gebrekkige ouderlingen, weggetrokken en, in tenten wonend, christelijke herdersstammen op andere plaatsen vormden. Ik zag ook dat zij later meest allen door de invallen van heidense volkeren de marteldood gestorven zijn.

2292.

Ik zag Taddeüs en Silas dezelfde weg, die Jezus op zijn reis door Arabië naar Egypte volgde, geheel afleggen. Ik zag hem ook bij Moren, en wel, geloof ik, in Afrika, want ik zag het gewest, waar nu Judit leeft, namelijk het Maangebergte⁷⁵.

---

⁷⁵ Maangebergte, waar Judit woont. – Is de hoogste bergstreek van Abessinië, waar de Felasjan wonen. Dit zijn de afstammelingen van de in het Oude Testament naar hier uitgeweken Joden, die ondertussen geheel zwart geworden zijn, maar thans door de staat Israël als bloedechte Joden erkend worden.

De streek heet Samen en waarschijnlijk is deze naam in verband te brengen met het Hebreeuws 'Samah', dat betekent: 'hoog', 'verheven zijn'. In het meervoud luidt dit woord: 'Samajim' en betekent ook: 'luchtruim', 'hemelen'; men duidt er ook de hemellichamen mee aan: maan, zon en sterren, die als afgoden of voorwerpen van afgodendienst vereerd werden. Onder deze neemt de maan een bijzondere plaats in.

Zo betekent de Hebreeuwse uitdrukking 'Meleket has-Samajim', 'koningin der hemelen' of 'koningin van de hemellichamen' (en speciaal van de maan).

De inwoners van een stad hadden hem zo lief, dat zij hem met geweld uit de kerker verlostten, waar hij door de overheid in geworpen was. Ik zag dat een van zijn leerlingen in die kerker stierf, maar ik geloof niet dat het Silas was, aangezien ik deze later nog bij Paulus heb gezien (Hand. 16, 25).

Ik zag de gebroeders Simon en Taddeüs, toen de apostelen voor hun missiereizen uit elkander gingen, tot aan de stad (over de Jordaan), waar Christus op zijn laatste reis de vijgenboom had vervloekt – Betharan? – (fasc. 27, nr. 1488) met hun gezellen gezamenlijk reizen, en daarna gescheiden; ik zag Simon naar de Zwarte Zee en naar Skytië verder trekken, maar Taddeüs naar het Oosten.

Eindelijk na de dood van Maria, waarbij ook hij tegenwoordig was, trok hij naar Perzië. Hij had een leerling met name Abdias⁷⁶ bij zich, en nog andere. Abdias werd bisschop van Babylon; hij heeft ook boeken geschreven, maar veel naar valse berichten en uit onbetrouwbare bronnen. In een krijgskamp ontmoetten beide broeders, die uit ver verwijderde gewesten kwamen, door Gods beschikking elkaar.

Dus kan de naam 'Samen' wijzen op de grote hoogte van het land, maar tevens op de verering van zon en maan en sterren en aldus in verband te brengen zijn met de naam die K. aan het land geeft: 'Maangebte'. (cfr. D.B. Lune, vooral c. 421; Ciel 1, c. 750).

⁷⁶ Abdias. – Deze vermaarde naam is de naam van de eerste bisschop van Babylon, die gewijd en aangesteld werd door de apostelen Simon de Ijveraer en Judas Taddeüs.

Het boek 'De Geschiedenis van de 12 apostelen', aan hem toegeschreven, wordt door de kritiek beschouwd als een apocrief werk uit de tweede helft van de 6^e eeuw, maar heel veel ervan komt uit Griekse apocriefe apostelakten, vooral uit die van Simon en Taddeüs; fragmenten kunnen van Abdias afkomstig zijn en hijzelf speelt er een rol in. Dienvolgens werd de gehele verzameling aan hem toegeschreven. Zie nog een commentaar op nr. 2293.

Marteldood der apostelen Simon en Taddeüs.

2293.

Ik heb ook hun dood gezien, namelijk in een groot visioen op het leven van Taddeüs, waarvan ik mij alleen nog het volgende herinner.

In het begin had hij, naar ik zag, een herdersstaf gelijk de overigen. Maar dieper in die gewesten gekomen droeg hij een knuppel (*Prügel*), die ik ook bij hem gezien had, toen ik hem voor het eerst in een kortstondig visioen door de wildernis zag lopen. Ik zag hem en zijn metgezel Simon, door vele mensen opgeleid, in een groot tentenkamp aankomen. De kleding van de mensen in die kampeerplaats vertoonde een grote verscheidenheid; vele droegen lange en wijde klederen; anderen zeer nauwe en korte; zij droegen een kap met van achteren een lange kam; ook stak bij velen een bijl in de gordel.

Bij de aankomst van Taddeüs en van de anderen in het legerkamp zag ik kleine, zwarte en bruine naakte kerels, met vreselijk dikke krullenkoppen zo breed als hun schouders, uit de tenten komen en her- en derwaarts lopen, en ik zag hen tenslotte zich buiten de legerplaats in donkere plaatsen, moerassen en oude muren en als in de aarde verbergen. Één daarvan zag ik uiterst woedend op Taddeüs toelopen en hem met een lelijke, opgestoken snuit aangrijzen en dan aanstonds wegvluchten.

Ik herinner mij dat die kerels in het kamp hen nog op alle manieren heimelijk en listig tegenwerkten, zodat b.v. de mensen die Taddeüs en zijn gezelschap omgaven, toornig werden, wanneer zij hen toespraken. Zij (de 2 apostelen) werden heen en weer geleid en ook bij de voornaamsten van allen gebracht. Hierna werden zij weer meer vriendelijk behandeld en in een woning gebracht, die wat vaster was en anders dan een tent. Hier waren nog meer lieden. Daarna zag ik opnieuw hoe enige mannen die geen soldaten waren, anderen ophitsten, en ik zag dat het weinig scheelde of een groot oproer brak tegen hen uit.

Nu zag ik de apostelen met een talrijk gevolg wegtrekken naar een grote stad aan een stroom, Babylon. In dat land waren vele kanalen en in de stad enorme, uitgestrekte, massieve gebouwen. Het ging hun daar goed, doch ik zag vele gebeurtenissen voorafgaan, die ik me niet meer herinner, tenzij dat ik in het bijzijn van de koning verscheidene afgodenpriesters in een vergadering tegen de apostelen zag optreden. Enige van die priesters hielden een bundel slangen van een arm lang in hun beide handen gevat, terwijl andere er in elke hand enige vasthielden. Die slangen waren ronder dan palingen en iets dunner; ze hadden ronde koppen, open bekken en staken spitse, schichtvormige tongen uit. Zij lieten ze tegen de apostelen los, maar ik zag ze onmiddellijk, als vlogen ze gelijk pijlen, op degenen toeschieten, die ze gebracht hadden; zij wonden zich om hun slachtoffers die luide schreeuwden, en beten hen, totdat de apostelen hun het bevel gaven hen los te laten.

Ook zag ik nu velen in die stad christen worden, ook de koning zelf. Ik vermoed dat de leerling Abdias die hen vergezelde, in deze stad gebleven is. Zij echter gingen naar een andere grote stad en waren daar ten huize bij een christen.

In de stad ontstond een oproer en ik zag dat zij in het gezelschap van hun gastheer naar een tempel geleid werden, waar gouden en zilveren afgodsbeelden op raderen stonden (op een bodem of karkas op wielen om de afgod die niet gedragen, maar vervoerd werd, te verplaatsen); het was namelijk als een troon op wielen, waarop zij te midden van de tempel ter verering geplaatst waren. Een verbazende menigte mensen was binnen en buiten de tempel verzameld. Ik herinner mij dat de afgodsbeelden stukvielen, meerdere voorwerpen van de tempel neerstortten en dat de beide apostelen zonder zich te verdedigen in een ordeloze oploop door het volk en door de priesters met allerhande wapenen, naar gelang ieder er had, heen- en weegerukt en gestoten en gedood werden.

Van één der twee, ik meen van Taddeüs, zag ik het hoofd met een bijl, zoals zij er een in hun gordel droegen, midden door het aangezicht in tweeën gekloven worden. Ik zag hemelse verschijningen boven hen. Terwijl zij vermoord werden, zag ik dat de zwarte, afschuwelijke figuren zich weer onder de menigte gemengd hadden.

Wat de episode met de slangen betreft, deze werden op de grond gelegd; de apostelen namen ze op en staken ze in de boezem van hun mantels (cfr. Mk. 16, 1); andere slangen die daar ook met opgerichte koppen lagen, moesten door de afgodenpriesters opgenomen worden; zij namen ze inderdaad, maar de slangen beten en hingen aan hun handen en de afgodendienaars schreeuwden afgrijselijk⁷⁷.

---

⁷⁷ Uit de kerkgeschiedenis vernemen wij over de apostelen Simon en Taddeüs het volgende:

Taddeüs evangeliseerde, volgens oude tradities, ons door Nikeforus en Kallistus doorgegeven, Judea, Samaria, Galilea, Idumea, Arabië, Syrië, Mesopotamië en Perzië. Enige Syrische auteurs beweren – hetgeen door K.E. bevestigd wordt – dat hij het Evangelie verkondigde te Edessa, waar hij koning Abgar bezocht en genas.

Volgens andere auteurs zou een zekere Addeüs naar Edessa zijn gaan preken. K.E. noemt onveranderlijk de apostel Taddeüs.

Simon, een broer van Taddeüs, zou, volgens Nikeforus, in Egypte en aangrenzende landen gepredikt hebben. Daarna zou hij met zijn broer het geloof in Perzië verkondigd en er de marteldood ondergaan hebben.

Wat wij over hun lotgevallen in Perzië weten, komt uit de 'Geschiedenis der apostelen' van Abdias. Hoewel een apocrief werk, bevat het toch voor een deel historische feiten, vooral wat het gedeelte betreft, dat handelt over de apostelen Simon en Taddeüs en dat best mogelijk Abdias, een leerling van deze apostelen, tot schrijver heeft.

Welk soort martelaarschap zij in Perzië ondergaan hebben, wordt door Abdias niet gezegd. Dit verzwijgen van een bijzonder soort marteldood schijnt geheel gewoon, aangezien zij, volgens K.E. stierven bij een volksoploop. Abdias vertelt nochtans het instorten van heidense tempels en het neerstorten van afgodsbeelden.

De H. Markus, evangelist.

(Meegedeeld op zijn feest, 25 april 1821)

2295.

Markus was een van Jezus' eerste leerlingen⁷⁸. Hij was niet uit het gewest van de H. Petrus, maar woonde hoger in het noorden. Hij pachtte evenwel bij Betsäida visserijen en andere nijverheden (b.v. viszouterij, nettenfabricatie, enz.). Hij was vlug, groot,

---

⁷⁸ Een van Jezus' eerste leerlingen. –

Door vele exegeten is aangenomen dat de evangelist Markus niet te onderscheiden is van Joannes Markus uit Jeruzalem, die door K.E. zo dikwijls genoemd wordt, doch Baronius, Tillement, Cotelier en ook vele moderne exegeten verdedigen beslist het onderscheid. De laatsten worden dus door K.E. in het gelijk gesteld.

De Joden en heidenen van Alexandrië, waar hij een christelijke gemeenschap stichtte, noemden hem 'de Galileeër'.

Dit geeft te kennen dat hij uit Galilea en niet van Jeruzalem was.

Hij was dus uit de provincie van Petrus, wiens medewerker en taalsman hij is geweest.

Hij was één van de 72 leerlingen. Nochtans ergerde hij zich, volgens K.E., maar ook volgens de H. Epifanius, aan de woorden van Jezus over de Eucharistie en trok zich terug, maar werd door Petrus bekeerd en tot Christus teruggebracht.

Hij vergezelde later Petrus naar Rome. Petrus zond hem hier op evangelieprediking uit in het noorden van Italië, waar hij groot succes oogstte. Daarna werd hij naar Afrika gestuurd. Hij ontscheepte te Cyrene en drong van daar in het binnenland, terwijl hij onderweg overal de leer van zijn Meester verkondigde. Zo geraakte hij tot in Nubië en Ethiopië. Van hier trok hij op een wenk van Christus zelf noordwaarts naar Alexandrië en stichtte er kerken die een hoge bloei en ware triomf beleefden en de afgodendienst een ware nederlaag toebrachten.

Zijn opvolger in het bisschopsambt was de schoenmaker Anianus, die zich bij Markus' aankomst gewond had onder het verstellen van diens sandaal en die door Markus miraculeus genezen werd.

Het is te allen tijde de algemene overtuiging geweest dat het Evangelie van Markus de zuivere prediking van Petrus weergeeft.

bijdehand en zwierig. (Dit schijnt zelfs te blijken uit zijn manier van schrijven in het Evangelie⁷⁹).

Hij was kaal van schedel, maar had vanaf het midden van het hoofd naar achteren nog een spitse haarlok staan; zijn wenkbrauwen waren boven zijn lange en rechte neus tot tegen elkander gegroeid; zijn ogen waren levendig, zijn wangen mager, maar toch roodgetint en met de kin in een blondgrauwe baard gehuld. Zijn gestalte was recht en kwiek; hij was behendig, flink, beweeglijk en niet van een zo gehoorzame natuur als Petrus. Hij zag er bijna ouder uit dan Petrus.

Markus was niet altijd bij Jezus, maar menigwerf (= menigmaal) verwijderd. Ook hij had zich met nog anderen geërgerd aan 's Heren woorden: "Wie mijn vlees niet eet, zal het eeuwig leven niet hebben."

Kort vóór het lijden van de Heer nam hij ook aanstoot aan de zalving door Magdalena. Bij Jezus' gevangenneming verliet hij het gezelschap, ging naar zijn land terug en voegde zich niet eerder weer bij de Gemeente dan na de verschijning van de verrezen Jezus op de berg bij Tebez, waar Petrus (en na hem ook Jezus) de grote toespraak hield (cfr. fasc. 33, nr. 2092).

De vrouw van Markus woonde een tijdlang in Tebez en kwam in de dagen vóór de hemelvaart naar Betsaida. Zij was lang van gestalte en in het aangezicht zeer rood, ging even voorover gebukt en had iets in haar figuur dat de lachlust wekte.

---

⁷⁹ Markus behendig, ras, zwierig. – Hoewel zijn Evangelie het kortste van de vier is – het geeft een minder aantal feiten weer – getuigt het van buitengewoon fijne opmerkingszin.

Zijn stijl, zoals zijn persoon door K. hier getekend, is levendig en vol tekenende bijzonderheden, zodat men zich soms de vraag stelt: "Heeft hij dit alles wel zo nauwkeurig gezien, bekeken, opgenomen? b.v. wanneer hij de stuiptrekkingen van de maanzieke jongen beschrijft" (Mk. 8, 13-28).

Het is ook mogelijk dat die stijl en uitbeeldingskracht gedeeltelijk de vrucht en weerspiegeling zijn van het karakter van Petrus, want van deze zegt onze zienster: "Petrus kon levendig vertellen."

Markus was hierna veel bij Petrus, was met hem te Rome en heeft in zijn Evangelie niets geschreven dan wat Petrus zelf hem gezegd (of althans beaamd?) had. Vele gebeurtenissen had hijzelf meegemaakt, maar bij het lijden van de Heer was hij niet tegenwoordig geweest.

2296.

Ik zag te Rome een pest, waaraan talloze mensen al niezende stierven en ik zag dat de christelijke Gemeenschap, vooral door toedoen en bezieling van Markus, een kruisweg oprichtte, volgens het model van de kruisweg, die Maria bij Efeze had aangelegd. Het waren 12 stenen, op elk waarvan een gebeurtenis uit het lijden van Christus geschreven stond. De christenen gingen onder het bidden en zingen van litanieën van de ene steen tot de andere, en allen die dit deden, bleven van de pest bevrijd.

Zodra de heidenen dit wonder vernamen, bekeerden zich verscheidene onder hen; zij sloten zich bij deze godsdienstoefening aan en bekwamen eveneens hun genezing. Ik heb ook gezien dat deze bedprocessies onder Gregorius de Grote vernieuwd en uitgebreid werden⁸⁰.

---

⁸⁰ Wij lezen bij Guéranger, Lit. Tome 8, blz. 391: "Door Gregorius de Grote werd de grote litanie gesteld op 25 april, feest van de H. Markus, en als statio voor de plechtigheid de kerk van de H. Petrus aangewezen."

***

Uit het leven van de H. Paus Gregorius de Grote citeren wij deze passage:

"Eerst werd Rome geteisterd door geweldige overstromingen. Hierop volgde een verderfelijker gesel: de pest. Ze dompelde de stad in rouw en ontvolkte de huizen; ze rukte ook paus Pelagius in haar verdelgingsmacht mee. De geestelijkheid, de senaat en heel het volk begeerden eenstemmig de diaken Gregorius tot Pelagius' opvolger. Alleen Gregorius zelf kwam in verzet tegen deze keus en smeekte keizer Mauritius ze niet te aanvaarden. Germanus, broer van Gregorius en prefect van Rome, onderschepte de smeekbrief van Gregorius aan de keizer en schreef aan deze een andere brief in naam van de geestelijkheid, de senaat en het volk om zijn goedkeuring te bekomen voor de keus van Gregorius. Dit geschiedde dan ook.

Ik zag Markus ook in Egypte en hoe hij het christendom invoerde op de gehele weg, waarlangs Christus daar gereisd had (fasc. 7, nr. 180, enz.; fasc. 28, nr. 1621, enz.).

Ik zag hem eerst in de stad Alexandrië. Hij ging er node heen en had liever elders het woord Gods verkondigd. Op de weg daarheen sneed hij zich zo diep in zijn rechterwijsvinger, dat hij hem verloren zou hebben, indien hij niet door een wonderbare verschijning, waarvoor hij, gelijk Paulus, hevig schrok, genezen was geworden. Zijn leven lang behield hij rondom de vinger een rood litteken.

Ondertussen had de pest zich uitgebreid en onder het volk onherstelbare verwoestingen aangericht. De nieuwe paus vermaande het volk om in die ramp een straf voor hun zonden te zien en er boete voor te doen.

Hij organiseerde een grote processie waaraan alle abten van Rome met hun monniken en alle abdissen met hun monialen deelnamen.

Monialen

- (Lat.) Vrouwelijke kloosterlingen van een orde, meestal slotzusters, die het koorgebed bidden. Slotzusters hebben zich door plechtige eeuwige geloften verbonden binnen het slot te zullen leven, dat wil zeggen: binnen dat gedeelte van het klooster dat alleen voor kloosterlingen toegankelijk is.
- vrouwelijke monniken;
- rooms-katholiek leden van een vrouwelijke, aan geloften gebonden orde.

Het beeld van de H. Maagd dat de H. Lukas geschilderd had, werd in de plechtigheid meegedragen, en men zegt dat overal waar het beeld voorbijkwam, de bedorven lucht wegweek en dat Gregorius boven het grafmonument van keizer Hadrianus een engel zag die zijn zwaard terugstak in de schede.

Van deze verschijning van een engel op het hoogste van dat grafmonument, heeft dit de naam gekregen van 'engelenburcht' of 'burcht van de engel'. Het monument herinnert heden nog aan dit visioen van de Paus.

Gods gramschap was bedaarnd: aan de pest kwam een einde."

2297.

Als Markus in Alexandrië kwam, scheurde zijn zool en hij liet ze door de schoenlapper Anianus verstellen. Deze kwetste onder het werk zijn hand, maar Markus genas ze met een zalf van stof en speeksel. Hierop bekeerde zich Anianus en Markus nam bij hem zijn intrek. Hij had een ruim huis en vele knechten en een vrouw en 10 kinderen.

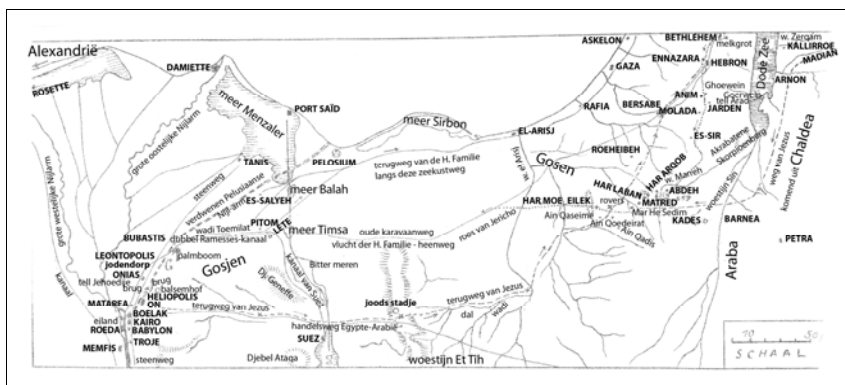
In een kamer in het huis, die men Markus daar als verblijf aangewezen had, werden de eerste vergaderingen van de bekeerden gehouden. De apostelen lazen de H. Mis in een nieuw gestichte Gemeente in het algemeen niet eerder, dan nadat deze reeds beproefd, voldoende in het geloof bevestigd en onderricht was. Ook deelden zij toen reeds het H. Sacrament volgens een bepaalde vaste ritus bij het H. Misoffer uit.

Markus kwam ook in Heliopolis. De bidplaats die gedurende het verblijf van de H. Familie aldaar ontstaan was, is naderhand tot een kerk en later tot een klein klooster verbouwd geworden. De wegen van Markus hier beschouwend, had ik ook op Maria te Heliopolis (Matarea) een oogslag. Ik zag het Kindje Jezus in zijn trogje of wiegebak zitten en deze stond op een hoog onderstel. Maria had een klein korfje naast zich, zat met kleine haken te breien en ik zag nog 3 andere vrouwen bij haar.

De meeste bekeerlingen die Markus hier doopte, waren Joden. Hier leefden vele deugdzame Joden als eremijten: men noemde hen hier therapeuten.

(Het zijn een soort Essenen, die in Egypte 'Therapeuten' genoemd werden. Toch is er enig verschil in hun spiritualiteit, zie fasc. 1, nr. 3, voetnoot 6; voor de Essenen in 't algemeen, zie fasc. 1, nr. 3, enz.).

Therapeuten woonden er reeds op Egyptisch gebied naar de kant van Judea, toen Jezus uit het heidenland hier doorreisde (fasc. 28, nr. 1619, enz.).

Ik weet niet of ik dit toen in mijn verhaal heb vermeld.
 Jezus kwam bij hen in een plaats waar er velen samenwoonden.
 Uit hen zijn later de talrijke kluizenaars in Egypte ontstaan. (Bij
 die gelegenheid werden geen therapeuten vermeld).

Drie zonen van de schoenlapper Anianus zijn later priester
 geworden. Vader Anianus werd de opvolger van Markus (wat wij
 ook weten door de H. Hiëronymus) en ook ZIJN feest wordt op
 heden gevierd.

(Het wordt inderdaad op 25 april vermeld in het Romeins
 martyrologium).

Ik zag nog dat Markus in de gevangenis geworpen en met een
 strop gewurgd werd. *Ik zag Jezus hem in de kerker
 verschijnen en hem een rond broodje of H. Hostie
 boven een pateen (= Latijn patina, schotel: gewijde gouden of
 vergulde schaal die op de kelk megedragen wordt en waarop de
 geconsacreerde hostie wordt neergelegd) te nuttigen geven.*

De H. Lukas.

(18 oktober 1820)

2298.

De ouders van Lukas waren van de middenstand en woonden even buiten Antiochië, maar zij ontvielen hem vroeg.

(Eerst kan men hier enige interessante regels over de H. Lukas herlezen in fasc. 11, nr. 326).

Hij was zeer levendig, fijn gemanierd en vrolijk van aard. Ik zag hem reeds als twaalfjarige knaap bloemen op het veld zoeken en verzamelen en allerlei kenmerken en bijzonderheden eraan nagaan. Schilderen leerde hij in Griekenland; ik zag hem zeer grote figuren van rechtstaande mannen op de muren tekenen. Als volwassen jongeling zag ik hem in een Egyptische school de genees- en sterrenkunde bestuderen. Ik zag dat hij een kijkbuis op zich hangen had en dat hij meestal met een groep anderen samen was. Zij beklommen zeer hoge gebouwen op sporten en trappen, die binnen in de muren ingemetseld waren. Boven op dit gebouw waren kleine zitplaatsen in de vorm van kinderstoelen ingericht, en zij keken daar door een buis wel zo dik als een (ronde) stoofbuis.

In de stad waar Lukas in de geneeskunde studeerde, was een groot huis vol zieke dieren en vogelen, die daar als in een hospitaal zeer goed verzorgd werden. Men deed met drankjes uit allerhande kruiden proefnemingen op de dieren. Ik zag Lukas niets anders gebruiken dan kruiden en ik zag dat hij in de verzorging van zieken de sterren waarnam. Als geneesheer zag ik hem later vele mensen genezen. Hij ademde over de mond en wreef met de handen over de maagstreek van hen die in onmacht gevallen waren. Hij was toen nog geen christen.

Ik heb nooit gezien dat Lukas, tijdens Jezus' sterfelijk leven, Hem vergezeld heeft. Hij ontving weliswaar de doop van Joannes, wiens prediking hij aanhoorde, maar buiten dit was hij als

geneesheer steeds op de baan, nu hier dan daar, en onderhield slechts toevallig en niet bestendig betrekkingen met de leerlingen van Jezus. Ik zag hem nochtans altijd veel aantekeningen maken, ook over kruiden; hij droeg altijd rollen bij zich, waarop hij dikwijls iets noteerde. In het begin zag ik hem evenmin met de apostelen, hij was als een vreemdeling, die zich hier en daar meer vanop een afstand inlichtingen aanschaft, dan dat hijzelf het gebeuren van dichtbij meeleeft.

2299.

Wanneer de Heer, vóór de opwekking van Lazarus, van Jericho naar Samaria ging (fasc. 27, nr. 170, enz.), zag ik Lukas in het gewest van Samaria. Ik zag hem komen in het herdersdorp, waar de Heer zo herhaaldelijk met de herders verkeerde en vanwaar de 3 jongelingen geboortig waren, die Hem later naar Egypte vergezeld hebben en ik zag hem daar de herders nopens vele feiten ondervragen; hij liet zich alles vertellen.

Na Lazarus' opwekking zag ik hem niet naar Betanië komen, maar wel te Jeruzalem bij Nikodemus en Jozef van Arimatea, die ook geheime leerlingen waren en Lazarus bezocht hadden; ik zag hem hier inlichtingen inwinnen. Ook met de moeder van Joannes Markus kwam hij in betrekking en, na de dood van Jezus, met Simon van Cyrene, die zich bekeerd had, en vooral zag ik hem bevriend met Kleofas, die pas kort vóór 's Heren dood een openbaar leerling was geworden.

Lukas verkeerde lang in twijfel en kwam eerst te Emmaüs tot een levendiger en vaster geloof. Bij de gevangenneming en kruisiging van de Heer werd hij door twijfel bestormd en hij hield zich dan nog meer achteruit. Ik zag hem met Kleofas naar Emmaüs gaan en ik zag dat hij onder het spreken hier en daar ter zijde van de weg geneeskrachtige kruiden tot medicijnen plukte en ik maakte bij mezelf daarbij de beschouwing dat hij weldra het enige geneesmiddel, het Brood des Levens (te Emmaüs) van Jezus zou bekomen, want reeds zag ik Jezus in een vreemde gedaante achter

hen gewandeld komen. Ik zag hier weer het ganze tafereel, zoals reeds dikwijls.

Ik zag dat Maria-Salome, toen zij terugkeerden hen ontmoette en dat zij elkaar wederkerig hun ervaring (verschijning) vertelden. Deze vrouw was een dochter van de zuster der H. Anna.

Marteldood van de H. Lukas.

2300.

Ik herinner me niet meer of ik Lukas bij Christus' hemelvaart tegenwoordig heb gezien. Ik zag hem bij Joannes, als deze in Efeze was, en ook, geloof ik, bij Maria in haar huis.

Daarna zag ik hem met Andreas, die uit Egypte Joannes was komen bezoeken, en vervolgens in zijn vaderland, waar hij Paulus leerde kennen, wiens reisgezel en medewerker hij naderhand werd.

Hij schreef zijn evangelie op aanraden van Paulus, en omdat over het leven van Jezus valse boeken in omloop waren⁸¹.

Zijn evangelie schreef hij 25 jaren na de hemelvaart van Christus, grootsten deels volgens inlichtingen die hij van ooggetuigen te weten was gekomen. Ik heb hem overigens reeds ten tijde van Lazarus' opwekking de plaatsen zien bezoeken, waar de Heer wonderen gedaan had en hem de mensen daar over alles zien ondervragen. Hij was ook met Barsabas bekend.

Ik kwam nog te weten dat ook Markus zijn evangelie louter volgens berichten van ooggetuigen geschreven heeft en dat geen

---

⁸¹ Valse boeken in omloop, d.w.z. boeken die niet gewetensvol of nauwkeurig opgesteld waren (cfr. Lk. 1, 1).

Zijn evangelie, zowel als zijn boek 'Handelingen der apostelen' zijn een reactie tegen die schrijvers, die het wel goed meenden, maar zich te veel vrijheid veroorloofden in de voorstelling van de feiten of er zelfs zonder nauwkeurig onderzoek onware verzinsels in verwerkten.

van de evangelisten (bedoeld zijn de synoptici, d.i. de eerste drie) bij zijn werk dat van anderen gekend of benuttigd heeft⁸².

Nog werd mij bekend gemaakt dat, indien zij alles geschreven hadden, men hen nog minder geloofd zou hebben, en dat zij, beknoptheidshalve, de talrijke gelijksoortige wonderen door slechts één daarvan hebben laten vertegenwoordigd zijn, want hun evangelie was anders veel te lang geworden.

Ook zag ik dat Lukas als bisschop de marteldood ondergaan heeft, ik geloof te Tebez⁸³. Ik zag dat men hem met een koord om het lijf aan een palmboom bond en met spiesen dood wierp. Één daarvan trof hem in de borst en zijn bovenlijf zonk voorover neer. Dan bonden zij hem weer op en plantten nog nieuwe spiesen in zijn lichaam. Onder begunstiging van het nachtelijk duister werd hij heimelijk begraven.

---

⁸² Geen evangelist heeft het werk van de andere benuttigd. – Een zeer moeilijk probleem dat niet met zekerheid opgelost kan worden. Vaak is wat geleerden als zekerheid verkondigen, louter vermoeden of veronderstelling. Tot een eenparige overeenkomst onder hen is het nooit gekomen.

Wat in het bijzonder de H. Lukas betreft, wij lezen in Pet. Boll., 18 oktober: “Men hoort soms wel zeggen dat Lukas de leemten van Matteüs heeft willen aanvullen, maar dit is volstrekt niet bewezen. Integendeel, het schijnt dat hij zelfs de Evangeliën van zijn 2 voorgangers niet had gelezen.”

De moderne kritiek geeft dit niet toe, maar is toch alles behalve zeker: “Het staat vast dat Lukas onafhankelijk is van Matteüs en Markus. Toch schijnt hij hun Evangelie benuttigd, maar niet slaafs nagevolgd te hebben”.

Dus absolute onzekerheid.

⁸³ Marteldood te Tebez. – De plaats en het land van Lukas' marteldood zijn niet met zekerheid bekend. De oude getuigenissen zijn in tegenspraak met elkaar en dus onbetrouwbaar.

Wat K.E. zegt: ‘ik geloof te Tebez in Egypte’ is ook maar een gissing.

In fasc. 11, eind nr. 327, laat zij hem de marteldood sterven in het land Bitinië. Dit zijn juist de 2 plaatsen die als het toneel van zijn marteldood opgegeven worden. Nutteloos bijgevolg er iets te willen uit afleiden.

De geneesmiddelen van de H. Lukas.

2301.

Het geneesmiddel waarvan de H. Lukas zich in de laatste periode van zijn doktersbedrijf bediende, was de reseda (= geelkruid; geurige plant; roosachtig plantengeslacht waarvan enkele soorten als sierplant gekweekt worden, vooral de *Reseda odorata*), met palmolie gemengd en gezegend. Hij zalfde daarmee kruiswijs op voorhoofd en mond en hij gebruikte ook het aftreksel van gedroogde reseda. De reseda heeft een betekenis met betrekking tot Maria, die ze ook geplant en gebruikt heeft. Ik zag in een gezicht hoe Lukas in een tuin waar een ganse partij hoge reseda en waar ook palmbomen stonden, de zalf bereidde. Door zijn genezingen maakte de H. Lukas zich vele mensen tot vrienden.

Ik vernam in die beschouwingen vele eigenschappen van de palmboom en ik herinner mij daarvan nog de volgende.

- Ten eerste, hij is een symbool van de kuisheid, omdat elk geslacht alleen staat⁸⁴ en de bevruchting alleen door Gods wil geschiedt.
- Ten tweede, de palmboom is bescheiden, en in plaats van te pronken met zijn bloemen en ze verleidelijk ten toon te spreiden, houdt hij ze bescheiden verborgen en is hij daarom zo vruchtbaar, terwijl andere bomen die hun bloesems pralend ten toon spreiden, deze dikwijls voor de helft ter aarde zien vallen.

Door zijn marteldood aan de palmboom heeft Lukas voor de boom en zijn vruchten, als men ze met aanroeping van zijn naam gebruikt, geneeskraft bekomen.

---

⁸⁴ Omdat elk geslacht alleen staat. – Zó is de letterlijke vertaling.

Een Franse overzetting geeft dit weer als volgt: "Omdat de mannelijke bloesems gescheiden staan van de vrouwelijke."

Bij het veelvuldig gebruik dat hij van de palmolie maakte, heeft hij God gesmeekt te verlenen dat zijn dood (die aan de palmboom zou plaatshebben), de genade of kracht van de boom zou vermeerderen.

De schilderijen van de H. Lukas.

(18 oktober 1821)

2302.

Ik heb Lukas verscheidene afbeeldingen van de H. Maagd zien schilderen, en enige daarvan op miraculeuze wijze⁸⁵.

---

⁸⁵ Schilderijen van de H. Lukas; meerdere ervan zijn miraculeus voltooid. – Volgens de oude kerkelijke schrijvers muntte de H. Lukas uit in de schilderkunst en vervaardigde verscheidene afbeeldingen van Christus en zijn H. Moeder.

Te Rome heeft men in een kelder nabij de zogenaamde 'Mariakerk' in 'Via Lata' een oud opschrift gevonden, waarop in verband met een afbeelding van Maria vermeld staat dat het 1 van de 7 afbeeldingen is van de H. Lukas.

***

Er bestaan nog 3 of 4 dergelijke afbeeldingen van Maria gemaakt door Lukas.

Het voornaamste ervan liet paus Paulus V (1605-1621) in de basiliek van Maria-Maggiore te Rome overbrengen in de Borgesiakapel, welke hij voor dat beeld in dezelfde basiliek had laten bouwen. Het beeld hing vroeger in de kribbekapel. Deze heeft men rechts van het middenschip van de basiliek, als men binnentreedt, de Borgesiakapel links, in de linker kruisbeuk.

Deze Onze-Lieve-Vrouw van Lukas zou door goddelijke tussenkomst voltooid geworden zijn, terwijl Lukas in extase was, zoals ook K.E. zegt. Zulke beelden, hetzij beeldhouw- of schilderwerken noemt men 'a-chiro-poëiten', d.i. 'zonder mensenhand gemaakt'.

Over dit beeld in de Maria-Maggiore is in nr. 2296, voetnoot 80, reeds verteld dat het door toedoen van de juist verkozen paus Gregorius de Grote te Rome meegedragen werd in een processie die het ophouden van de pest in de stad ten doel had.

Als de processie gekomen was bij het grafmonument van keizer Hadrianus zag de paus boven dit groots monument een engel die het zwaard terug in

Eens werkte hij aan een borstbeeld van Maria en slaagde niet in zijn werk. Hij bad en viel in verrukking en tot zichzelf teruggekomen, vond hij het afgewerkt. Dit beeld wordt in de kerk van Maria Maggiore te Rome boven een altaar in een kapel ter rechterzijde van het hoogaltaar bewaard.

Dit is evenwel niet het origineel, doch slechts een kopij. Het origineel bevindt zich in een wand die men tot een zuil omgebouwd heeft; dit gebeurde bij een gevaar.

Vele andere heilige voorwerpen zijn met het beeld in die muurpijler verborgen geworden. Ook liggen er gebeenten van heiligen en zeer oude schriftrollen bij. Wanneer de priester aan het altaar waarboven het Mariabeeld prijkt DOMINUS VOBISCUM zegt, dan wijst zijn rechterhand op de middelste pijler waarin die oude heilige schatten bewaard zijn.”⁸⁶

---

de schede stak om het einde van de gesel te beduiden. Dit gebeurde dan ook werkelijk.

Aan het verhaal in nr. 2296, voetnoot 80, kunnen wij hier toevoegen: “Volgens de legende hieven engelen boven het monument bij het naderen van de stoet ter ere van Maria deze lofzang aan:

“Koningin van de hemel, verblijd U, alleluia,
want Hij die gij mocht dragen, alleluia,
is volgens zijn woord verreezen, alleluia.”

De heilige paus beantwoordde en besloot dit gezang met deze bede:

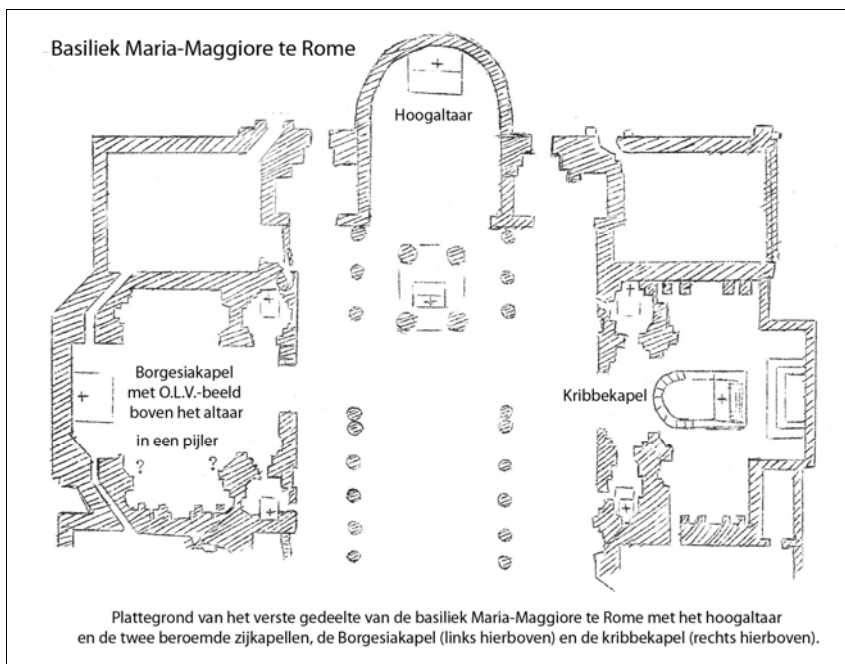
“Bid tot God voor ons, alleluia!”

Hierop nam de pest die Rome teisterde, een einde (Veullot, Rome et Lorette).

⁸⁶ Wanneer de priester aan het altaar onder dit beeld ‘DOMINUS VOBISCUM’ zegt, wijst zijn rechterhand naar de pijler.

In weerwil van alle gegevens bevat deze aanwijzing veel onzekerheden.

Welke kant bedoelt de zienster door rechterkant, is het de rechterkant wanneer men de kerk binnentreedt of wanneer men in de kerk kijkt van het hoogaltaar uit? Of heeft het visioen een tijdperk op het oog eer het beeld uit de kribbekapel in de Paolo- of Borgesiakapel overgebracht was? Het blijft dan ook nog moeilijk de muurpijler te vinden of aan te duiden die door K. bedoeld is.

Lukas schilderde de H. Maagd ook in haar bruidsgewaad en in natuurlijke grootte. Ik weet niet waar dit beeld thans is. Een ander in rouwgewaad en eveneens levensgroot geloof ik in de kerk gezien te hebben waar de trouwing van Maria bewaard wordt (d.i. in Perugia).

Ondanks die onzekerheden pogen thans Emmerickvrienden oorlof te bekomen om met moderne middelen en apparaten de pijlers zonder beschadiging te onderzoeken. Zou een eerste onderzoek positieve aanwijzingen opleveren, dan kan het onderzoek verder worden doorgedreven. Sommige leden uit de bevoegde instanties zijn zulk een onderzoek niet ongenegen, omdat uit die kerk sommige relikwieën van de H. Hiëronymus verdwenen zijn, die eventueel in die pijler met nog andere kostbaarheden teruggevonden kunnen worden.

Vrienden van Katarina mogen bidden voor deze zaak, voor een gelukkige terugvinding. Het is toch een feit dat K. in haar verhalen vele verborgenheden aan het licht heeft gebracht die door niemand gekend of sinds eeuwen vergeten waren.

Lukas schilderde Maria ook op de weg naar de kruisafneming en dit geschiedde op de volgende miraculeuze wijze. Ik zag, wanneer alle apostelen en leerlingen op de vlucht geslagen waren, Maria in de avondschemering naar het kruis gaan, ik meen met Maria van Kleofas en Salome. Ik zag dat Lukas aan de weg en vol medelijden met haar een doek hield naar Maria die voorbijging, met de wens dat haar beeld er zich in zou prenten. Achteraf ontdekte hij daarin als een schaduwbeeld dat voorbij schrijdt en hij maakte nu een tafereel daarnaar met 2 figuren: zichzelf met de doek en de voorbijgaande H. Maagd.

2303.

Omstreeks deze tijd, weinige uren na de kruisiging hadden vele mensen en leerlingen reeds kennis gekregen van de zweetdoek van Veronika, waarop het aangezicht van de Heer met alle kneuzingen en bloedige baard en met klare dikke strepen van geronnen bloed ingeprent was. Het aangezicht op de zweetdoek scheen groter dan het werkelijk was, want de doek had rondom het aangezicht gelegen.

Lukas dwaalde zo bang, als zoekend rond (als iets begerend). De doek die hij voorhield, was een soort zweetdoek, tweemaal zo lang als breed. Ik weet niet nauwkeurig of Lukas die doek naar de H. Maagd hield, alleen met de hoop en de begeerte haar beeld erin te ontvangen, of ook uit verlangen aan Maria dezelfde dienst te bewijzen, die Veronika aan Jezus had bewezen.

Ik heb gezien dat Maria's afbeelding, geschilderd door de H. Lukas, nog bestaat bij zonderlinge mensen tussen Syrië en Armenië⁸⁷.

---

⁸⁷ Wonderlijke lieden tussen Syrië en Armenië. – Zonder twijfel beschrijft K. hier een sekte ergens aan de Boven-Eufraat, waarvan nu nog nakomelingen bestaan in het gebied van de Sjat el-Arab (samenloop van Beneden-Eufraat en Beneden-Tigris en op de oevers van de Perzische Golf). Let op de woorden van K. dat ze daarna na hun reis naar Joannes weggetrokken zijn.

Dit zijn geen rechtgelovige christenen; zij geloven aan Joannes de Doper en hebben een doop van boetvaardigheid, die zij ontvangen, telkens als zij zich van hun zonden willen reinigen.

Lukas preekte het Evangelie in dat gewest en wrocht met dat afbeeldsel vele mirakelen. Zij vervolgden hem en het scheelde weinig of ze stenigden hem, doch zij behielden het afbeeldsel. De 12 personen die zich daar bekeerd hadden, nam Lukas met zich mee.

Die mensen woonden in de omstreken van een berg, ongeveer 12 uren van de Libanon, naar het oosten. Een water daalt van de berg af en vloeit er omheen; het is troebel en slijkerig. Zij woonden in slechte hutten, bijna gelijk in Egypte; zij zijn ook niet zelfstandig in het land, maar afhankelijk en een soort slaven, die tol moeten betalen. Ik heb in de buurt van dat gewest iets van 'Laodicea' gehoord.

Ten tijde van Lukas telde die sekte slechts een paar honderd mensen. Hun kerk is als een spelonk in de berg, men moet erin afdalen; boven aan de oppervlakte ziet men koepels, gelijk men er (in het Oosten) op de gewelven van een kerkdak ziet, waarin de vensteropeningen zijn.

Ik heb Lukas' beeld van Maria nog in een later tijd, misschien zelfs – het is mogelijk – in de tegenwoordige tijd daar nog gezien, want ten tijde van Lukas was alles eenvoudiger. De kerk scheen mij nu groter en het scheen mij ook dat nog allerlei ceremoniën en gebruiken bij die mensen ingevoerd geworden zijn. De priester

---

Men geeft hun verscheidene namen: Joanneschristenen, wederdopers, gnostieken, mandeëën. Zij beschouwen Joannes de Doper als hun stichter. Hun heilige boeken heten Ginza. Hun godsdienst is een mengsel van christendom en manicheïsme.

De ziel, die van hemelse oorsprong is, moet van de materie, van haar lichaam worden bevrijd door goede werken, door rituele onderhoudingen en vooral door het veelvuldig ontvangen van het doopsel. Uit de oppergod zijn een aantal goddelijke wezens voortgekomen, waaronder de 'mand-di-hadje'; vandaar hun naam: Mandaïeten.

zat onder een boog vóór het altaar, het beeld hing boven in het gewelf met vele brandende lampen ervóór; het was geheel onduidelijk en bruin geworden. Zij hebben (in de loop van de tijden) allerlei genaden door het beeld bekomen en zij vereren het, omdat zij wonderen ervan gezien hebben.

Zij hebben de besnijdenis en menen dat de zielen (van de gestorvenen) weer in andere mensen, in kinderen verhuizen. Zij kennen hun juiste oorsprong niet meer; zij stammen van slaven af, die met Arabische reizigers tot de doop van Joannes in het begin gekomen waren en die buiten de doop van Joannes verder niets meer vernomen hadden, aangezien zij daarna weggetrokken zijn.

Zij moeten nog vele heidense elementen en opvattingen behouden hebben, want zij bezitten geheime boeken, die een soort van openbaring bevatten. Zij bedrijven ook toverij met het verbranden van voorwerpen die aan andere mensen toebehoren, om deze te betoveren en ook wel om het leven te brengen. De priesters dragen op de ene naakte arm een getatoeëerd kruis, om reden meen ik, dat Joannes altijd een kruis op zijn staf droeg. Zij hebben de borst meestal bloot en dragen ook een stuk weefsel van kamelenhaar dwars over de schouders. Zij weten niet wat Joannes bij de doop zegde en gebruiken als formule: "Ik doop u met de doop waarmee Joannes doopte." Ik weet niet goed te onderscheiden wat, in hetgeen ik verteld heb, tot de tijden van Lukas behoort of tot latere.

De H. Barnabas.

(Meegedeeld op 10 juni, feest op 11 juni)

Nota.

In het oorspronkelijk werk staat dit kapittelje even verder, maar daar Barnabas op grond van Hand. 14, 4 als apostel beschouwd kan worden, wordt dit kapittel hier geplaatst, onmiddellijk na de levensschetsen der apostelen.

2304.

De ouders van Barnabas bezaten goederen op Cyprus, zijn geboorteland. Hij studeerde in Jeruzalem en vergezelde Jezus op zijn reis naar Cyprus. Daarna was hij de medewerker van Paulus.

Hij vergezelde ook een eindweegs Tadeüs op diens reis naar Perzië.

(Onder de uitdrukking 'de apostelen' in Hand. 14, 4 zijn Paulus en Barnabas verstaan. Vandaar dat men Barnabas als een apostel kan beschouwen, doch het argument is maar zwak).

Barnabas verkondigde als eerste het Evangelie te Mailand (Milaan). Ik heb hem veel bij Klemens gezien, de derde paus na Petrus.

Op Cyprus werd hij door de Joden gestenigd en op een brandstapel geworpen, maar zijn lichaam verbrandde niet en hij werd door zijn leerlingen begraven. Als hij (enkele eeuwen later) teruggevonden werd, lag een stuk van het Evangelie volgens de H. Matteüs op zijn borst. Ook heeft hij zelf iets geschreven (waarvan wellicht sommige delen bevat zijn in de zogenaamde brief van Barnabas)⁸⁸.

---

⁸⁸ Barnabas heeft ook iets geschreven.

De apocriefe litteratuur bezit de zogenaamde brief van Barnabas. Hij figureert niet in de catalogoog van de boeken der H. Schrift, maar men geeft toe dat hij teruggaat tot tegen het evangelisch tijdperk. Ook is hij een geschrift van waarde en belang.

De H. Hiëronymus getuigt dat hij in zijn tijd veel gelezen werd. Het is niet onredelijk te veronderstellen, zoals hierboven reeds tussen haakjes gedaan is, dat sommige delen in die brief werkelijk van de hand van Barnabas zijn, zoals sommige fragmenten in de 'Geschiedenis der Apostelen' van de bisschop van Babylon, Abdias, zijn.

De weinige gegevens van Katarina over Barnabas vullen wij aan met hetgeen wij uit de kerkvaders en kerkelijke schrijvers over Barnabas met veel waarschijnlijkheid weten.

Nadat Barnabas zich van Paulus afgescheiden had om met Joannes Markus te gaan missioneren, wordt hij in de Handelingen der apostelen niet meer genoemd.

Hij regelde het bestuur van de kerken op Cyprus. Hierna reisde hij naar Italië en na in Ligurië het Evangelie te hebben verkondigd, stichtte hij de kerk van Milaan en werd er de eerste bisschop van. Ook het land en de steden rondom werden door hem geëvangeliiseerd. Bergamo en Brescia gaan er groot op dat hij hun het geloof heeft gebracht.

Na een arbeid van 7 jaren keerde hij naar Cyprus terug, doorkruiste herhaaldelijk het eiland en vestigde tenslotte zijn zetel in de hoofdstad Salamis.

Zijn ijver triomfeerde over de weerstand van talrijke Joden, in wier synagogen hij veelvuldig het woord ging voeren. Eindelijk werd hij tijdens een toespraak in een synagoge door hardnekkige Joden van Salamis en uit Syrië overvallen en gedood. Pogingen om zijn lijk te verbranden, mislukten: het kwam ongedeerd uit de vlammen.

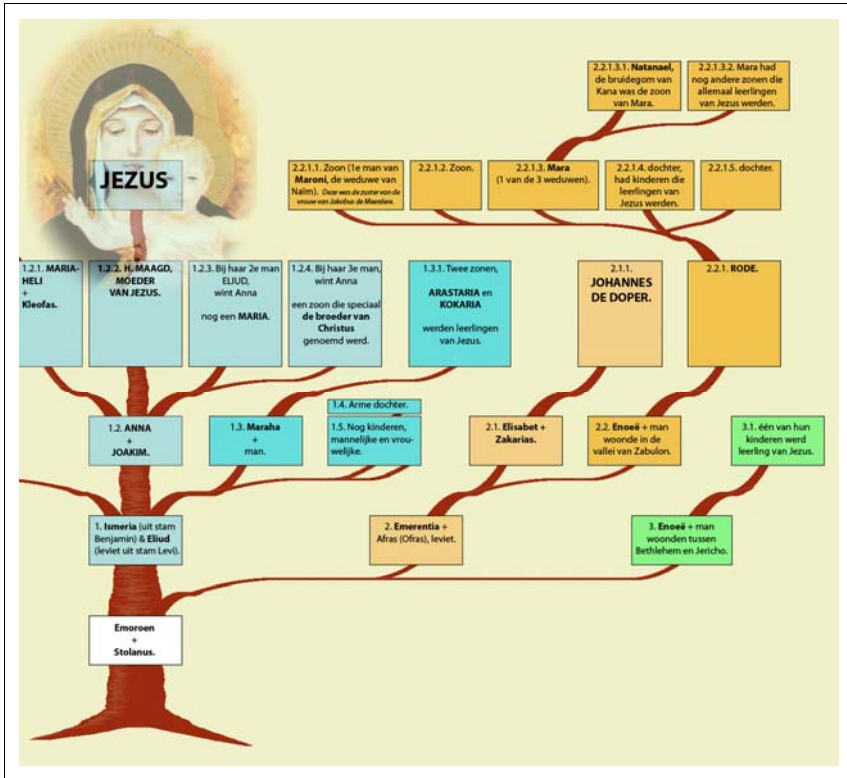
Zijn vriend, en kozijn Joannes Markus van Jeruzalem begroef hem 1 km ten zuidwesten van Salamis, op een plaats die 'gezonde plaats' genoemd werd. Daar werd zijn graf in 488 teruggevonden onder een boom. Hijzelf had het in een verschijning aangewezen aan Antelmus, de bisschop van de stad. Op zijn borst vond men het Evangelie volgens de H. Matteüs, dat hij met eigen hand gekopieerd had.

Ten gevolge van die ontdekking werd daar ter plaats door toedoen van keizer Zeno een prachtige kerk gebouwd. Het gehucht, oudtijds voorstad van Salamis, draagt nog de naam Sint-Barnabas. Zijn hoofd is thans bewaard en geëerd in de Sint-Saturninuskerk te Toulouse in Frankrijk.

Natanael uit Kana.

2305.

De bruidegom Natanael is de zoon van een dochter van de zuster der H. Anna (zie familieboom in fasc. 1, nr. 10).

Hij had nog een broer en ook deze is leerling geworden. Als knaap was hij op het feest in Anna's huis, toen Jezus in zijn twaalfde jaar uit Jeruzalem van het paasfeest terugkeerde. Jezus maakte tijdens dit knapenfeest zinspelingen op grote mysteriën en voorspelde de toekomstige bruiloft van Kana in een soort parabel en beloofde aan Natanael dat Hij zijn bruiloft zou komen bijwonen.

Ik zag dat de Heer bij die zelfde gelegenheid ook Silvanus tot zijn toekomstige leerling bestemde. (Afgezien van de laatste trek, kan men dit alles opnieuw nazien in fasc. 7, nr. 201).

Natanaels ouders waren uit het geslacht van Aäron. Ik zag de gehele bruiloft en ook het feit en de betekenis van de zelfstandigheidsverandering (van water in wijn) en dat daarna bruid en bruidegom zich in een kamer terugtrokken en (vóór Jezus) de belofte van zuiverheid aflegden (fasc. 12, nr. 389).

2306.

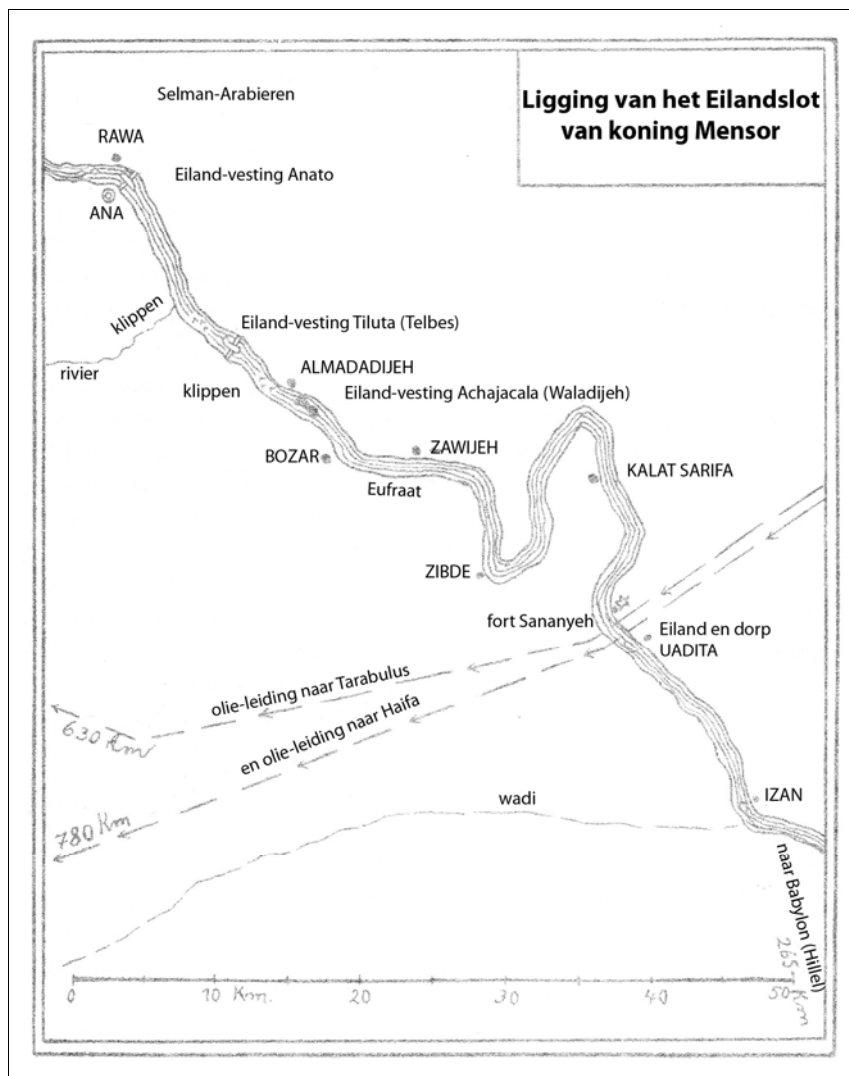
Natanael is dan ook aanstonds een leerling van de Heer geworden en zijn bruid sloot zich aan bij het gezelschap van de H. Vrouwen. Zij stamde uit de familie van Jozef bij Bethlehem.

Hij kreeg bij de doop een naam als Amandor (of Amator, cfr. fasc. 34, nr. 2205, voetnoot 24). Later werd hij bisschop van Edessa, waar de H. Tadgeüs koning Abgar genezen heeft.

Hij was ook op Kreta bij Karpus, daarna in Armenië, waar hij vele bekeerlingen maakte, gevangen genomen werd en in ellende naar een gewest aan de Zwarte Zee verbannen werd.

In vrijheid gesteld reisde hij van daar naar het land van koning Mensor. Daar wrocht hij een groot wonder aan een vrouw, doch waarin het bestond, dit ben ik vergeten.

Zij hadden hem zeer lief en door zijn toedoen bekeerden zich velen. Ik zag ook zijn marteldood op een eiland in de Eufraat; de stad heette Acajacula. (Over deze vestingstad in de Eufraat, zie fasc. 5, nr. 135, voetnoot 307, met kaart).

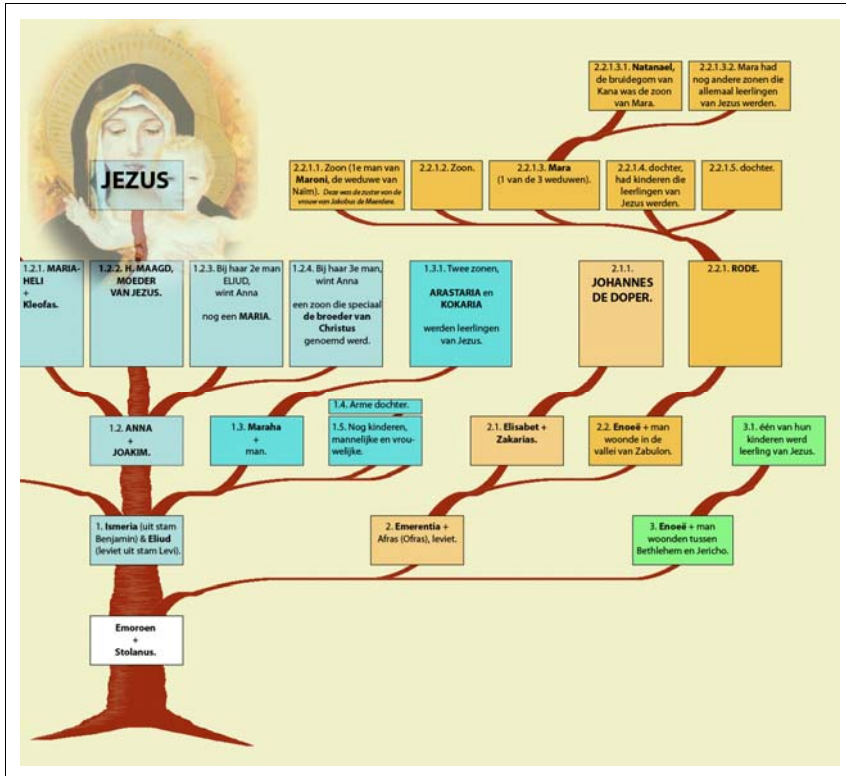

De H. Parmenas.

2307.

Parmenas die één van de 7 diakens werd⁸⁹ (Hand. 6, 5), was een verwant van de Heer, van Elisabets kant.

⁸⁹ In Petits Bollandistes, 23 januari, lezen wij over Parmenas: “Deze diaken, één van de zeven, onderging de marteldood te Filippi in Macedonië in het begin van de 2e eeuw onder keizer Trajanus (dus op zeer hoge leeftijd). Hij kweet zich steeds ijverig van de opdracht hem door de apostelen gegeven om het woord Gods te verkondigen.”

De naam Parmenas is een samentrekking van ‘Parmenides’, d.i. ‘standvastig’, ‘volhoudend tot het einde toe’, ‘constans’. (Constans is een Latijnse jongensnaam. Het betekent ‘Constant, kordaat’).

Hij is van Nazareth, waar zijn ouders een huis en een reukkruidentuin bezaten.

Zijn moeder was een zuster van de 3^e man van Maria van Kleofas (= Jonas); zij had wel 12 kinderen van 3 mannen.

De 3^e man was een Griek en zo kreeg zijn eerste zoon de (Griekse) naam Parmenas. Die vreemde naam gedragen door een Jood moet ons niet verwonderen (daar zo iets veel voorkwam).

Hij was ongeveer 5 jaren jonger dan Jezus en kon omstreeks Jezus' terugkeer uit Egypte geboren zijn. Hij was een van Jezus' speelmakkers en is Hem altijd getrouw gebleven.

Zijn ouders waren trouwe vrienden van de H. Familie, en toen Jezus in Jeruzalem achtergebleven en verloren was, hielpen zij zeer zorgvuldig om Hem overal op te sporen.

Zij lieten zich aanstonds in het begin door Joannes dopen en Parmenas werd op dezelfde dag gedoopt als Jezus en hij was ooggetuige van de nederdaling van de H. Geest op Jezus. Zijn houding en gedrag onder de leerlingen en apostelen was altijd die van een dienaar; uit ootmoedigheid weigerde hij beslist priester te worden.

Na de steniging van Stefanus nam hij voor enige tijd de wijk naar het gewest van Efeze. Nadien was hij bij Paulus en eens met Barnabas op Cyprus. Met nog meer anderen zag ik hem ook bij Petrus.

Door zijn evangelieprediking heeft hij velen bekeerd en is op hoge leeftijd in een volksoploop bij Filippi gedood.

De H. Saturninus.

2308.

Saturninus is in Patras (westkust van Griekenland) geboren. Zijn moeder was van koninklijke afkomst en zijn vader een soort van graaf⁹⁰. In de dienst van zijn vader was een bruin man, die deel had uitgemaakt van de groep van de donkerste der H.

Driekoningen; deze man had ook de nieuwgeboren Jezus gezien. Hij sprak dikwijls en veel daarover, en hoewel zelf nog niet bekeerd, bracht hij er toch velen op de weg van de bekering. (Heel het onderhavig nummer is te vergelijken met nr. 894 in fasc. 20).

Op de nog zeer jonge Saturninus maakten die verhalen over de ster der koningen, over hun reis en het gevonden Kind van Bethlehem zulk een diepe indruk, dat hij na de dood van zijn vader naar Jeruzalem trok om de zaak nader en grondig te

---

⁹⁰ Saturninus. – Is het waar, wat wij in *Petits Bollandistes*, 29 november, lezen, nl. dat Aegeas, gouverneur van de Griekse provincie Achaja, de vader van Saturninus geweest is, en zijn moeder Cassandra, dan is niet deze, maar een andere Aegeas de vervolger en moordenaar van de apostel Andreas geweest.

Saturninus werd geboren te Patras, 'n oude, vermaarde Griekse stad, waarop de roem van zulk een zoon, zowel als de roemrijke marteldood van zijn vriend de apostel Andreas, een nieuwe en groter luister heeft geworpen (*Petits Bollandistes*, 29 november). Beide godsmannen waren trouwe vrienden.

Het wil ook treffen dat het feest van Saturninus valt op de vigilie van het feest van de apostel Andreas. Op die vigilie heeft de mis het evangelie waarin beide vrienden Jezus vinden.

K.E.'s verhaal is als een samenvatting van wat wij over Saturninus lezen in *Petits Bollandistes*. Nochtans voegt zij er kostbare bijzonderheden over Saturninus' jeugd aan toe, b.v. hoe hij in Palestina geraakte, Joannes de Doper, Andreas en Jezus leerde kennen.

De hoofdkerk van Toulouse is toegewijd aan Saint-Sernin of Saturninus. Het is een van de prachtigste romaanse gebouwen van de wereld. Ze meet 115 m bij 32 m (64 m in de kruisbeuk). De hoogte van de middenbeuk is 21 m en ze heeft 4 zijbeuken (Baedeker, 241).

onderzoeken. Dan liet hij in Patras achter de stiefmoeder, de stiefbroeders en -zusters die zijn stervende vader nagelaten had. Die moeder was jonger dan Saturninus' vader.

(Die reis naar Jeruzalem houdt ook verband met het volgende feit):

Toen Saturninus nog een knaap was, zag ik hem eens aan de zee liggen, leunend op een arm (Patras is een zeestad). In een visioen zag hij een knaap met een staf en een vaantje over de zee tot hem komen. Het was Joannes de Doper die hem zei dat hij later (na zo- of zoveel jaren) tot hem in de woestijn (aan de Jordaan) moest komen. Joannes overhandigde hem ook een bisschopsstaf en een boek, dat hij vol moest schrijven, maar dan nam hij hem beide dingen weer af en verdween.

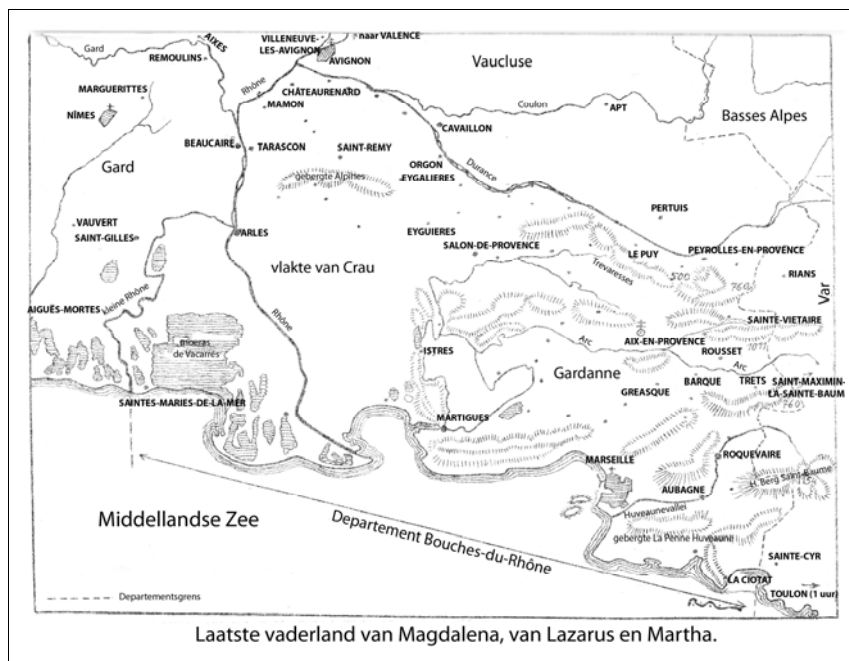
Als nu de aangeduide tijd voor Saturninus gekomen was om naar Palestina te gaan, viel zijn reis juist samen met het eerste optreden van Joannes de Doper. Saturninus ging tot hem, liet zich dopen, nam de besnijdenis aan en werd een van zijn trouwste en vurigste leerlingen en de boezemvriend van Andreas. Bij de doop van Jezus hield hij Jezus' mantel in bewaring (fasc. 10, nr. 291).

Uit een later visioen:

“Men heeft Saturninus altijd de bijnaam van ‘trouwe leerling’ gegeven; allen hadden hem lief om zijn grote volgzaamheid, getrouwheid, eenvoud en rechtschapenheid.

Hij is na Christus' dood eens als leraar te Tarsus geweest en het scheelde weinig of hij werd er door de inwoners geslagen en met stenen dood geworpen. Een stormwind echter dreef hun zoveel zand in de ogen, dat hij kon ontsnappen.

Ik heb hem nog in vele steden gezien, ook in Rome bij Petrus en deze heeft hem naar Gallië gezonden.

Hier is hij in Arlat (Arles) geweest, niet ver van het eiland Pontitiaan in de Rodanus (Rhônes)⁹¹, ook in Nîmes en in vele andere steden⁹².

⁹¹ Eiland Pontitiaan. – K.E. heeft meerdere visioenen gehad over een Romeinse graaf, met name Pontitianus, een rijk man, woonachtig in Gallië. Hij trad met nog een rijkere koningsdochter van het eiland Kreta in het huwelijk; hij had haar met haar vader te Rome leren kennen.

Zij bekeerden zich tot het christendom en betrokken na hun huwelijk het kasteel of de burch van de man op een eiland in de Rhône. De man schijnt zijn naam aan het eiland gegeven te hebben en iemand geweest te zijn van de zulken, die, zoals de H. Schrift zegt, hun naam aan domeinen geven.

In de door K. bedoelde streek liggen vanaf Avignon tot Arles meerdere grote eilanden in de Rhône.

Rekening houdend met alle gegevens van K.E. en met mogelijke verwarringen, waar zij het over waterlopen heeft, kunnen wij misschien voor het eiland Pontitiaan het best het eiland nemen bij de samenloop van de

2309.

Saturninus kwam vervolgens in Toulouse. Hij heeft daar vele wonderen gedaan, vele zieken genezen, gepredikt, gedoopt, vele leerlingen gewonnen en anderen tot leraren gevormd en tot heiligheid opgevoerd. In Toulouse heeft hij zich lang opgehouden en o.m. een melaatse vrouw genezen, voor wier huis hij gepredikt had⁹³.

Hij is van Toulouse verder naar Spanje gereisd en is dan weergekeerd naar Toulouse. Nu werd hij hier gevangen genomen en ter dood gebracht. Afgodenpriesters bonden hem aan een woedende stier, die hem van de berg waarop hun tempel stond, naar beneden sleurde. Zijn hersenen spatten uiteen en alleen een kinnebakken bleef nog hangen aan zijn romp.

Hij bekwam van een vrome vrouw een begrafenis.

Eens werd een dief naast hem in zijn graf gelegd, maar hij werd er weer uitgesmeten; ik heb dit gezien.

Hij is gestorven 70 jaren na Christus op de leeftijd van 107 jaren.

---

westelijke zijrivier Gard en de Rhône, want zij situeert het eiland bij de samenloop van 2 rivieren, in de streek van Tarescon, Nîmes, Avignon en het klooster van Martha (Vie d'A.C.E., III, 407, 410-411).

Dit eiland ligt volop in deze streek:

- 4 uren ten oosten van Nîmes,
- evenver ten zuiden van Avignon,
- weer evenver ten noorden van Arles,
- 1,5 uur ten noordwesten van Tarascon en
- vermoedelijk zowat 3 uren ten noordwesten van het klooster van Martha. (Zie de kaartschets hiervoor).

⁹² Nîmes en vele andere steden. – Één van die andere steden is Carcassone, tussen Nîmes en Toulouse, waar volgens 'Petits Bollandistes' Saturninus ook zou geweest zijn.

⁹³ Melaatse vrouw genezen. – De geschiedenis noemt haar Cyriaka, vrouw van Agaton, die een van de voornaamste magistraten van de stad Toulouse was. Het doopsel met drievoudige indompeling bevrijdde haar niet alleen van haar zonden, maar ook van melaatsheid (Pet. Boll. T. 13, blz. 668).

Bij Christus' dood was hij 57 jaren. Dus moet hij 54 jaren geweest zijn, toen hij bij de Doper kwam. Een half jaar later volgde hem zijn stiefmoeder hierheen.

Spoedig werd Saturninus een vurig leerling en, zoals boven gezegd, een intieme vriend van Andreas en beiden werden en bleven de voornaamste dopers onder de leerlingen van Jezus. Saturninus had het geluk zijn moeder te dopen en later te Kafarnaüm tijdens Jezus' openbaar leven zijn oom en zijn stiefbroeders (fasc. 20, nr. 894).

Deze familieleden hebben zich dan in een grote stad, niet ver van Sarepta (nl. Ornitopolis) gevestigd.

2310.

K.E. heeft bij een andere gelegenheid nog 2 andere Saturninussen gezien, een diaken en een bisschop (in later tijd ook bisschop van Toulouse), die van de juist besprokene en oudste, onderscheiden moet worden.

Door een relikwie opgewekt zag en verhaalde zij het leven en de marteldood van deze latere bisschop van Toulouse.

Zij zegde:

De heilige bisschop Saturninus werd onder keizer Maximinus op de leeftijd van 80 jaar gemarteld. Ik kan niet begrijpen hoe men deze met de eerste die een leerling van Joannes en Jezus was, kan vereenzelvigen.

De eerste Saturninus is bij zijn marteling op een berg, waarop de tempel stond, aan een stier gebonden geworden. De stier werd met prikkels over het ongebaande gedeelte van de berg naar beneden gedreven, zodat het wilde dier woedde (= tekeergaan, wild bezig zijn), stampte en naar beneden holde, waarbij het hoofd van de heilige leerling van Jezus weldra verbrijzeld was.

Maar de latere Saturninus werd op een toren geleid, aan de buitenzijde waarvan vele ingemetselde haken van boven tot beneden in de muur staken. Saturninus werd in deze haken

gestort en bleef in iedere haak zolang hangen, tot zijn vlees scheurde en hij in de volgende, lagere haak viel.

Terwijl hij dan daar zo hing, hoorde ik hem tot het omstaande volk roepen: “Mijn lichaam hangt in de lucht, maar mijn ziel is beneden bij u.” In die toestand vermaande hij nog voortdurend het volk, tot hij tenslotte op de grond terechtwam; hier staken zij hem in de keel en dan bad hij nog een hele psalm.

Zijn lichaam werd in de graven van de andere martelaren bijgezet, en wanneer later, ik meen door de H. Hilarius, een kapel boven het graf van de eerste Saturninus opgericht werd, bracht men nog vele andere lichamen daar naartoe, zodat men na verloop van tijd de 2 Saturninussen niet meer wist te onderscheiden.

In Toulouse was de zedeloosheid zo groot, dat de heilige bisschop eens zeide: “De stenen van deze stad zullen op de jongste dag dit losbandige volk aanklagen.”

De H. Stefanus.

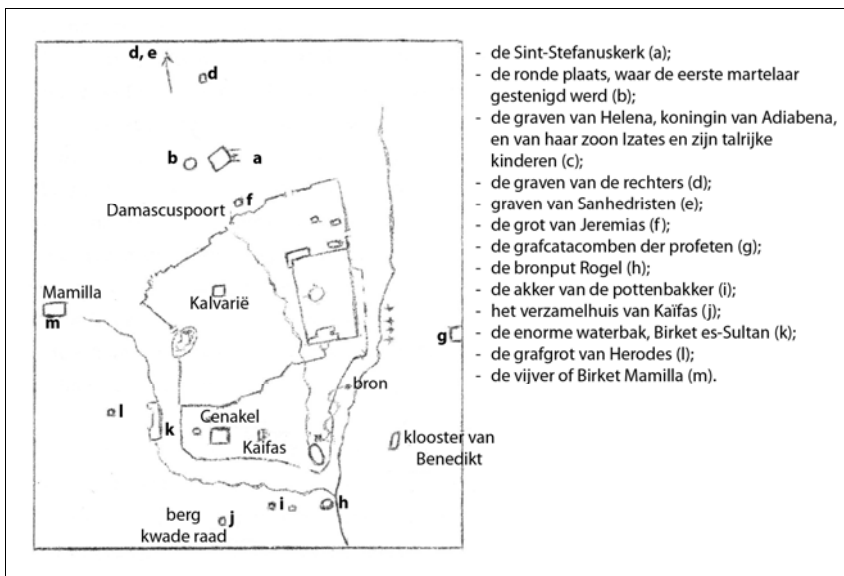
(Verteld op 2 augustus 1820; Hand. 7)

De H. Stefanus is een buitengewoon groot wonderdoener geweest.

Tot vóór kort had hij 2 feestdagen in de kerkelijke kalender;
het tweede feest viel op 3 augustus;
in Katarina's tijd misschien op 2 augustus in het bisdom Münster;
vandaar visioen op 2 augustus.

2311.

Ik had een visioen op de marteldood van Stefanus, en ik zag hoe hij zonder op de steniging acht te slaan, voor zijn beulen bad en tot in de geopende hemel zag.

De steniging geschiedde buiten de stadspoort (aan de noordkant van de stad) aan een grote landweg⁹⁴.

⁹⁴ Buiten de stadspoort. – Bedoeld is de Damascuspoort, de poort door K.E. zo dikwijls Hoekpoort genaamd.

Daar was een ronde plaats⁹⁵, en in het midden daarvan lag een grote steen, waarop de heilige jongeling geknield met opgeheven armen bad.

Hij had een witachtig, lang en gegordeld kleeid aan, waarboven op de borst en de rug een soort scapulier met een dubbele dwarsband neerhing; ik geloof dat het een deel van zijn diakenkostuum was. Bij de steniging werd een zekere orde of reglement in acht genomen. In de ronde plaats lag rondom bij de stenigers die een kring vormden, een hoop stenen.

Deze aanwijzing van onze zienster is geheel in overeenstemming met de oudste traditie, die nu weer algemeen als juist erkend wordt.

Een latere traditie, die zijn marteldood buiten de (oostelijke) Schaapspoort (nu Moriapoort) aan de voet van de stadsheuvel aanwijst, wordt niet meer gevolgd.

300 m ten noorden van de Damaskuspoort werd hem in de 5^e eeuw een prachtige kerk gebouwd en toegewijd. Men vindt daar nu het klooster en de Bijbelschool van de Paters Dominicanen, die ook de oude Stefanuskerk herbouwd hebben.

Voor deze nota en ook voor de volgende zie men na: grote kaart 3 en vooral fasc. 8, deel 'Jeruzalem', I. Enige tot nog toe niet genoemde monumenten rondom de stad, enz.

⁹⁵ Ronde open plaats. – Tegenover de zo pas vermelde Stefanuskerk, op een afstand van 40 m naar het westen en links van de weg als men noordwaarts gaat, heeft de archeoloog Schick op een kunstmatig geëffende rotsheuvel van 55 m doorsnede, een stuk muur ontdekt, dat behoort heeft tot een rond gebouw van 54 m doorsnede. Dit was van binnen belegd met mozaïekstenen van 1 dm vierkant, gelegd in opus reticulatum. Ook werd daar afval gevonden van byzantijs beeldhouwwerk.

Volgens Engelse ingenieurs kunnen de overblijfselen op de ronde heuvel hebben behoord tot de oude Stefanuskerk (Guide, 265).

Nochtans wordt meest aangenomen dat de oude kerk in het domein van de Dominicanen gelegen heeft, doch in elk geval is dit zonder twijfel de ronde plaats, waar Stefanus, volgens K.E., gestenigd werd. De ronde muur om de heuvel kan een latere herinneringsmuur of beschermmuur geweest zijn, waarmee men vaak heilige plaatsen volgens oosters gebruik, omgaf (cfr. fasc. 11, nr. 331, voetnoot 110).

Ik bemerkte daar ook Saulus, een buitengewoon ernstig en militant Farizeeër. Hij had alle nodige maatregelen en schikkingen voor de steniging getroffen en de stenigers legden hun mantels bij hem in bewaring.

Stefanus hield de handen biddend omhoog geheven en waggelde niet onder de steniging; het was als voelde hij de stenen niet; hij maakte ook geen schokkende, stuiptrekkende of afwerende bewegingen; hij scheen in extase te zijn, keek omhoog in de hemel die boven hem open was en hij zag Jezus en bij Jezus Maria, zijn heilige Moeder. (Ze was nog niet gestorven, maar ze kon hem evengoed in de hemel verschijnen, als ze verscheen aan de H. Jakobus bij Saragossa in Spanje).

Eindelijk werd hij door een steen aan het hoofd dodelijk getroffen en zonk zielloos neer. Hij was een schone, grote en jeugdige man, met glad bruin haar.

Saulus maakte op mij, zelfs bij zijn onbesuisde voortvarendheid en ijver bij deze steniging niet zulk een walgelijke indruk gelijk de meeste anderen, die vol nijd en huichelarij waren, want hij deed het uit een blinde, onbezonnen, maar toch goed bedoelde ijver voor het Jodendom. Daarom heeft God hem ook verlicht en uit zijn dwaling geholpen.

2312.

Ik zag later nog het volgende.

Een eerbiedwaardig man, in wit gewaad en met een lange baard en met een kleine gouden roede in de hand, naderde 's nachts in een verschijning tot een priester die in zijn bed te slapen lag. Aan de rechterzijde van deze verschijnende man stond een hogere en een lagere bloemenpiramide in 2 vazen, en aan de linkerzijde hetzelfde; het waren piramidevormig groeiende struiken en de verschijning zegde:

- “De rode struik beduidt Stefanus,
- de ene van de 2 witte Nikodemus en

- de andere mijzelf, nl. Gamaliël;
- de vierde struik met saffraankleurige bloemen mijn zoon Abidon; hier liggen onze lichamen begraven.”
(In Pet. Boll. leest men: Abibas).

Ik zag dat, ten gevolge van die openbaring de aangewezen plaats geopend werd, dat de 4 lichamen in de graven van een grafkelder gevonden, eruit genomen en verplaatst werden.

Het lichaam van Stefanus, waarvan het geraamte nog in de beste orde samenhang, werd naar Jeruzalem in een kerk op de berg (westelijk) Sion gebracht, waar het huis van het Avondmaal of Cenakel gestaan had.

Ik zag later, hoe zijn beenderen, in vele delen gescheiden, naar elders overgebracht werden en dat die overbrenging met vele wonderen gepaard ging.

Zo herinner ik mij dat een blinde bloemen tegen zijn relikwiekast hield en door die bloemen ziende werd. Ik zag dat in een andere stad (nl. Mahon, hoofdstad van het eiland Minorka) zich vele Joden bekeerden; maar ook dat de duivel in de gedaante van een aanzienlijk edelman, in een zekere stad, zich bij de bisschop waagde en hem om een stukje van de beenderen van Stefanus verzocht. Maar terwijl de bisschop om verlichting bad om te weten of hij zulk een schat verdiende, vloog de duivel met een vervaarlijk gejank en in een afschuwelijke gedaante weg.

Zo zag ik vele wonderen en zag ik ook een deel van zijn beenderen naar Rome gebracht en bij die van de H. Laurentius bijgezet worden⁹⁶.

---

⁹⁶ Al wat K. hier meedeelt, zal bevestigd worden door hetgeen wij uit de geschiedenis over de H. Stefanus weten.

Vooreerst vermeldt zij een zeer beroemde verschijning die de plaats openbaarde waar 4 voorname personen begraven waren. Ze had plaats op vrijdag, 5 december van het jaar 415, om 9 u. 's avonds, te Beit- of Kafar Gamala, een kleine stad 26 km ten westzuidwesten van Jeruzalem.

Ze werd beschreven door de priester Lucianus, aan wie Gamaliël, oud Sanhedrist en leraar van de apostel Paulus verscheen tijdens de synode van Lydda.

Gamaliël verscheen als een grijsaard van wonderbare schoonheid met in de hand een gouden scepter en openbaarde aan Lucianus de plaats waar hijzelf begraven lag te Gamala.

- Met hem waren daar begraven
- zijn eigen zoon Abibas,
- de H. Stefanus en
- Nikodemus.

De ontdekking van hun gebeenten met wat erop volgde in vele plaatsen van de wereld, staat ingekort, maar zeer schoon beschreven in Pet. Boll., 3 augustus, 2^e feest van de H. Stefanus.

Overigens is deze beminnelijke heilige de hoofdpersoon in dit gebeuren.

***

Wij nemen er de voornaamste trekken uit over.

Na de terugvinding van het heilig lichaam van de eerste martelaar werd het grootste gedeelte ervan eerst naar de kerk van het Cenakel op de berg Sion te Jeruzalem gebracht, waar het bleef tot 463, dus 48 jaar.

Toen liet de keizerin Eudoxia, gemalin van Theodosius de Jongere, een grootse basiliek er voor bouwen, 300 m ten noorden van de Damaskuspoort, zoals boven reeds gezegd, tegenover de ronde plaats van zijn steniging, ten ware die eerste kerk op de ronde plaats zelf gestaan zou hebben.

Na voleinding van de bouw (463) werd zijn lichaam ondergebracht in de nieuwe kerk.

De overige delen van zijn lichaam kwamen op meerdere plaatsen terecht.

In al deze plaatsen gebeurden verbaasd vele en ook buitengewoon grote wonderen. Meerdere doden verrezen, zieken genazen ogenblikkelijk, blinden verkregen het gezicht, gebrekkigen en verminkten kregen het normaal gebruik van hun ledematen terug, en wat van groter waarde is, overal hoorde men van wonderbare bekeringen.

- Een van deze plaatsen was Ancona in Italië.
- Een andere was Mahon, hoofdstad van het eiland Minorka, tegenover Spanje, waar in 8 dagen zich 540 Joden bekeerden met aan hun hoofd hun Overste.
- Uit de overige steden noemen wij nog Braga in Spanje,
- Usula en Tibilis in Noord-Afrika,

-
- Besançon in Frankrijk,
  - Kalamis in Nubië (Noord-Afrika, 5 uren van Hippo) en
  - Hippo zelf, stad van de H. Augustinus.

Hier was deze heilige in eigen persoon getuige van verscheidene grote wonderen die hij naderhand beschreef in zijn groot werk 'De Civitate Dei'. Hij telde er niet minder dan 70 en nochtans waren er niet zo vele gebeurd als in het naburige Kalamis.

Twee van die wonderbare genezingen hebben wij te pas gebracht in fasc. 26, nr. 1337, voetnoot 725). Bij de genoemde steden voegden zich later nog Metz in de Elzas en nog andere steden, waaraan men relikwieën van de grote Heilige had afgestaan. (cfr. Pet. Boll. T. 14, blz. 480).

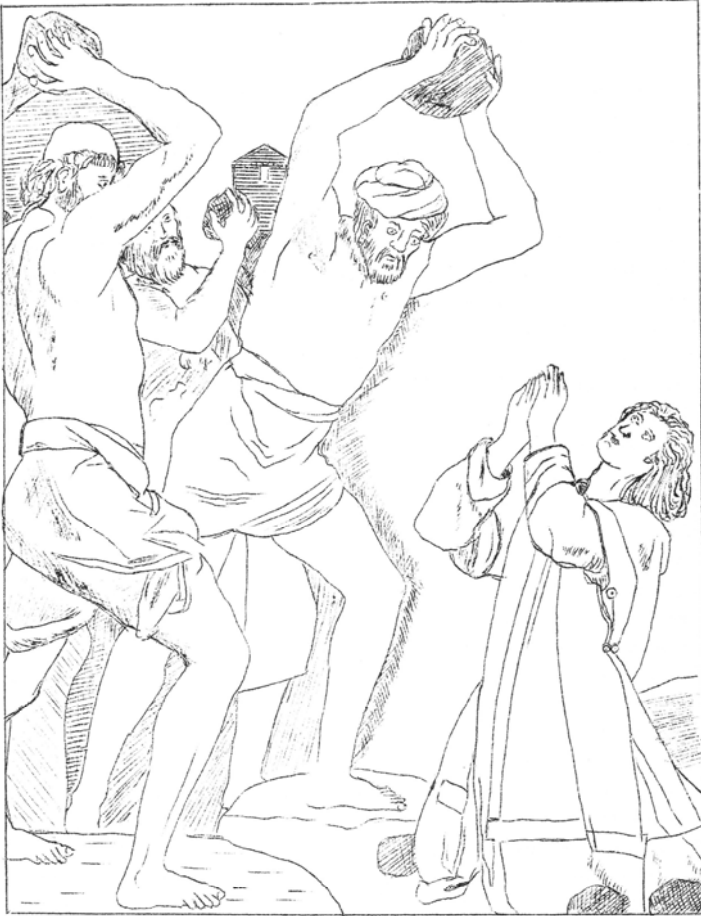
Onder de genezen zieken wordt door K. speciaal vermeld een blinde die geholpen werd door bloemen, die hij tegen de relikwiekast hield. In Pet. Boll. blz. 251 spreekt men van een doodzieke, hardnekkige afgodendienaar die zich bekeerde door de kracht van bloemen, die men van bij het relikwieschrijn weggenomen en een nacht bij zijn hoofdkussen geplaatst had.

De zienster zag een deel van Stefanus' beenderen naar Rome brengen. "Te Rome berust het grootste gedeelte van het lichaam van de H. Stefanus." (Pet. Boll. T. 11, blz. 255). Zijn lichaam berust daar in een crypte achter het hoogaltaar in de kerk van Sint-Laurentius-buiten-de-muren. Het ligt naast de overblijfselen van de H. Laurentius. De basiliek is aan de 2 martelaren gewijd.

In 1832 (dus na KE. werd een arm van de heilige martelaar Stefanus van hier meegenomen door Rohan, aartsbisschop van Besançon voor zijn Stefanuskerk." (Pet. Boll. 14, blz. 481).

De H. Stefanus is de eerste dappere bloedgetuige geweest voor Christus; hij heeft, door zijn leven te geven, zijn Meester het hoogste liefdeblijk betoond, maar was ook in zijn leven hoog begenadigd, daar zijn blik tot in het hoogste der hemelen doordrong, waar Hij nu zeker zeer machtig is op het Hart van Onze-Lieve-Heer.

Hij is als Heilige zeer groot en zijn verering en aanroeping verdient alle aanbeveling.

Stefanus, vol genade en kracht, deed grote wonderen en tekenen onder het volk; de wetgeleerden waren niet bestand tegen zijn wijsheid. Terwijl hij tegen hen een lange pleitrede hield, geelk zijn aangezicht op dat van een engel. Zij knarsetandden van woede en zwoeren hem te doden.

Vervuld van de H. Geest blikte hij omhoog en sprak: "Ik zie de hemel geopend en de Mensensoon staande aan Gods rechterhand!"

Buiten de stad gesleurd, werd hij gestenigd, maar hij bad voor zijn vervolgers: "Heer Jezus, ontvang mijn geest en reken hun deze misdaad niet aan!"

Na deze woorden ontsiep hij in de Heer (naar Handelingen Hst. 7).

Eeuwenlang is Stefanus een groot wonderdoener geweest. Zijn bloed werd het zaad van nieuwe christenen; de eerste van dezen was Paulus, een verwant van Stefanus, de eerste vrucht van zijn marteldood, de grootste uitbreider van het christendom.

Gebed tot de H. Stefanus, diaken, wonderdoener en eerste bloedgetuige.

O roemrijke heilige martelaar, ik groet u, ik eer u, ik prijs u en wens u geluk met de grote eer die u als martelaar ten deel is gevallen en nog ten deel valt ieder jaar op uw feest.

Ik verlang uw machtige voorspraak te ondervinden en vooral mij gesteund te voelen in mijn strijd tegen mijn geestelijke vijanden en gered te worden uit hun hinderlagen en vervolgingen.

O aanvoerder van het leger der bloedgetuigen, voorbeeld der belijders, roem van de leraren, trouwe navolger van de gekruisigde Heiland, bijzondere vriend van de allerhoogste God, hoe heerlijk is uw liefde voor Hem geweest, daar gij in het aanschijn van een bende razenden uw geloof in Hem onverschrokken hebt beleden, hun hardnekkige boosheid met striemende verwijten hebt bestraft, hun vervolgingen met een blij gemoed hebt doorstaan en hun wrede steniging onberoerd hebt ondergaan.

In het uur van uw dood hebt gij voor uw moordenaars gebeden, met de ogen des lichaams de glorie des hemels aanschouwd.

Tenslotte, door hun stenen getroffen hebt gij, knielend en biddend, de geest gegeven. Dan is uw ziel ten hemel gestegen, omgeven door engelen en ten aanschouwen van al zijn uitverkorenen heeft Christus u met de hoogste eer verwelkomd en met de kroon der eeuwige glorie gesierd. Aanvaard mijn gelukwensen met uw hoge verheffing, uw grote beloning en eeuwig geluk.

Maar wat u nog groter maakt dan al deze gunsten en voorrechten, is uw heldhaftige liefde voor uw dodelijke vijanden, voor uw wrede stenigers, aan wie gij van harte hun gruwelijke misdaad hebt vergeven, voor wie gij met gebogen knieën en gevouwen handen, met wenende ogen en medelijdend hart hebt gebeden en vergiffenis gevraagd, zoals uw Heer en Meester Jezus, met deze woorden: "Reken hun, o Heer, deze zonde niet aan." Onder het uitspreken van deze laatste, roemrijke woorden, hebt gij de geest gegeven en is uw ziel aanstonds daarop ten hemel gevaren.

O grote Heilige, voor wie Christus meer was dan uw leven, door dit alles hebt gij aan ons en de hele wereld de liefde voor de vijanden als erfdeel nagelaten.

Bekom mij de genade werkelijk in het bezit van zulk een liefde te komen, U en Christus hierin na te volgen en hen die me kwaad zouden willen doen of zelfs naar het leven staan, te beminnen.

Ik beken het ootmoedig en ronduit, ik heb nood aan alle deugden, doch vooral aan vergevingsgezindheid en liefde voor tegenstanders.

Moge ik eindelijk eens door uw voorspraak deze liefde bekomen en edelmoedig beoefenen.

Mag ik ook niet verwachten van u, H. Stefanus, dat gij, die uw vijanden zo hebt bemind, ook een weinig liefde zult hebben voor mij, uw vereerder, bewonderaar en vriend?

Als gij voor vele vijanden de genade der bekering hebt bekomen, bekom ze dan ook voor mij!

Moge ik, geholpen door uw voorspraak en door de kracht van het bloed, dat Christus vergoot voor ons, toen wij nog zijn vijanden waren, mijn vijanden beminnen of liever, nooit een hebben en ook de vergiffenis bekomen van de zonden die ik bedreef door ze niet te beminnen, of niet genoeg of niet van ganser hart.

Amen.

(Uit het groot Christusleven van de eerbiedwaardige P. von Cochem).

De H. Timoteüs.

(24 januari 1821)

2313.

Op deze dag was de zienster nauwelijks in staat enige woorden uit te brengen, want daags te voren had zij op het punt gestaan te stikken van kramphoest en borstbeklemming, maar zij slaagde er heden toch nog in het volgende mee te delen.

Een heilige bisschop heeft mij geholpen; hij is reeds gisteren en heden de gehele dag bij mij geweest. Ook is iets van zijn gebeente bij mij. Hij was daar waar ook Joannes was (nl. te Efeze, waar hij bisschop van was).

De Pelgrim antwoordde haar even later: “Heden is het de feestdag van de H. Timoteüs, aan wie Paulus bevolen heeft wijn te drinken.”

Hierop antwoordde zij gevat: “Helaas! ik heb hem spijtig niets gepresenteerd, maar hij heeft daarom niet nagelaten mij te helpen.”

Aanstands bleek het dat zij in deze omstandigheid een visioen op zijn leven heeft gehad, waarvan zij, door stoornissen van buiten, slechts met veel moeite het volgende kon vertellen:

Timoteüs had ten tijde van de ballingschap van Joannes op Patmos, op het eiland Chios gevangen gezeten. Alle inwoners beminden hem en hij had daar zelfs een Gemeente van leerlingen gesticht; ook de soldaten die hem bewaakten, waren aanhangers van hem geworden.

Maar er was daar een voorname vrouw, een christin, die met een priester gezondigd had. Als Timoteüs nu eens in een kleine kerk het H. Misoffer wilde opdragen en reeds aan het altaar stond, zag hij in de geest die vrouw tot de kerk naderen. Hij ging van het altaar naar de deur en verweet heur haar misdaad en deed ze in de ban. Hierdoor brak een vervolging tegen Timoteüs uit en hij werd naar Armenië, niet zo ver van het land van Teokeno, verbannen.

Maar in vrijheid gesteld, kwam hij vroeger van daar terug dan Joannes van Patmos en werd dan door Paulus, wiens leerling hij was en die hem besneden had (I Tim. 1, 3), als bisschop naar Efeze gezonden (I Tim. 1, 3).

Hier bezocht hem Joannes na zijn vrijlating. Het was ten tijde dat Joannes het kind Fidelis doopte en daarna met de broers van het kind over Kedar naar de kant van Perzië opwaarts trok en daar zijn evangelie schreef (fasc. 35, einde nr. 2253 en begin nr. 2254).

Van Paulus heb ik gezien dat hij niet groot, maar zeer gedrongen, sterk gebouwd en zwart (van haar) was. Hij zag er uit als een standvastig en karaktersterk man, vol goede bedoelingen en recht voor de vuist, maar zonder halsstarrigheid of eigenzinnigheid. Na zijn bekering was hij zeer zacht en liefdevol, doch diep ernstig, vol vuur en vastberadenheid.

Timoteüs werd in Efeze, tijdens een feest, waarop de mensen gemaskerd met afgodsbeelden in de stad rondtrokken, door heidenen vermoord, omdat hij tegen hun gruwelen, hun verering en aanbedding van afgoden, gepredikt had⁹⁷.

---

⁹⁷ Over de enkele trekken door K. gegeven, vinden wij meer bijzonderheden in Pet. Boll., 24 januari.

De heidenen van Efeze vierden op 22 januari 97, onder keizer Nerva een feest met processie. Dit gaf telkens aanleiding tot buitensporige schunnigheden en wreedheden. Timoteüs trad daar met alle kracht tegen op, wierp zich in het gedrang en verweet de feestvierders hun wangedrag. Doch met de knotsen, waarmee zij gewapend waren, brachten zij hem dodelijke slagen toe, waaronder hij neerzeeg.

Zijn leerlingen brachten hem op de heuvel Pion, één van de 2 heuvelketens waarop hun stad gebouwd was, waar hij kort daarop stierf en begraven werd (zie beschrijving van Efeze, van de 2 heuvelketens met vermelding van Timoteüs' graf, getal 29 op schets, in fasc. 34, 'Uitweiding over Efeze, stad en omgeving'.)

Zijn lichaam werd later naar Konstantinopel overgebracht. Kleine deeltjes ervan, de wereld door verspreid, bewerkten grote wonderen.

Plan van de stad EFEZE

1. Station.
2. Tempel van Diana (Artemision).
3. Beek Selenus.
4. Weg die om de Prion- of Panajir-Dagh-heuvel draait.
5. Graf van de krijgsheld Androctos.
6. Magnesiapoort.
7. Oost-gymnasium.
8. Christelijke kerk die een heidense basiliek opgevolgd heeft.
9. Wollemarkt of wolhalle.
10. Odeion of klein theater.
11. Romeinse tempel.
12. Agora of markt.
13. Eén van de meest grandioze theaters van de wereld.
14. Tempel van Serapis.
15. Gebouw dat vermoedelijk een gymnasium is geweest.
16. Sportplein (sporen van de verzande haven van Lysimachus die de nieuwe stad stichtte).
17. Nieuwe haven (de oude haven werd door de Romeinen gedempt en vervangen door een sportplein – zie 16).
18. Kayster-rivier.
19. Machtig gebouwencomplex (overblijfsel van termen en een groots gymnasium, het 3e van de 4 grote gymnasia van Efeze).
20. Brede zuilenweg of Arkadiane.
21. Dubbele kerk, toegewijd aan de Moeder Gods.
22. Vierkante toren (gevangenis van de H. Paulus en van andere martelaren).
23. Stadion, dat voor een deel op de noordelijke helling van de Prionheuvel, voor een deel op stevige onderbouwen rust. De onderbouwen vormen tevens holen voor wilde dieren die in het worstelperk van het stadion moesten vechten.
25. Volgbogige poort.
26. Stadsmuur.
27. Vals graf van Maria Magdalena.
28. Grot, zogenaamd van de 7 slapers.
29. Graf van de leerling van Sint Paulus, nl. Timoteüs, eerste bisschop van Efeze.
30. Gebouwencomplex (= overblijfsel van het 4e van Efeze's gymnasia; het wordt naar de naam van de stichter of schenker 'gymnasium van Vedius' genoemd).
31. Oostpoort van Efeze.
32. Middeleeuwse burcht.
33. Oude Turkse moskee.

De H. Quadratus.

(12 mei 1821)

Verteld op 12 mei 1821; cfr. fasc. 34, nr. 2185; in 't Romeins martyriologium, waar zijn feest gesteld is op 2 mei, wordt hij 'leerling der apostelen' genoemd.

2314.

Onze zienster was enige dagen eerder naar Jeruzalem gereisd met een heilige, van wie zij gebeente bij zich had. Zij wist alleen nog dat haar heilige gids haar Jeruzalem na de dood van Jakobus de Mindere getoond had, waaruit te vermoeden was dat Quadratus een tijdgenoot van de heilige apostelen moest zijn.

Zij had het gebeente voortdurend bij zich en vertelde nu op 12 mei het volgende.

Het gebeente dat ik bijheb, is van de heilige bisschop Quadratus van Athene. In zijn jeugd heette hij Ananias; zijn ouders waren van Thebe in Griekenland. Ter gelegenheid van Jezus' verschijning op de berg bij Tebez sloten zij zich bij de christelijke Gemeenschap aan. Quadratus was toen een knaap die men bij de hand leidde; zijn ouders waren nog jeugdige mensen.

Toen Jezus na de opwekking van Lazarus, met de 3 jongelingen wegreisde (naar het land van de H. Driekoningen), waren aanhangers van de Heer voor zaken naar Griekenland gegaan, en met dezen waren de ouders van Quadratus, en ook hijzelf, naar Galilea in het gewest van de geboorteplaats van Petrus gekomen. Zij waren Joden geworden en de knaap had bij de besnijdenis de naam Ananias gekregen. Zij hadden daar onopgemerkt en stil geleefd en bij de verschijning van Jezus op de berg bij Tebez hadden zij het christendom omhelsd.

De knaap was bij Jezus' dood jonger dan Simeon, de 5^e zoon van Maria van Kleofas, die toen 10 jaren was en bij wie ik hem gezien heb; toen kan hij dus ongeveer 9 jaren geweest zijn.

2315.

Ik heb hem later te Efeze bij Joannes gezien en door dezen werd hij naar Petrus te Rome gestuurd. Ook was hij een korte tijd met Paulus en hij kende ook Tekla (nr. 2338).

Petrus zond hem naar een stad niet ver van Athene en daarna werd hij in Athene tot bisschop gekozen. Daar de christelijke Gemeente er nog vervolgd werd, leidde zij een verborgen bestaan.

De christenen waren er eens in een geheime plaats verzameld en wilden tot bisschop kiezen degene, wiens naam zij opeens zouden noemen (een wijze van kiezen, die nog al eens voorkwam). Op dit ogenblik kwam Quadratus onverwacht binnen en allen riepen dat hij hun bisschop moest zijn.

Ik heb Quadratus te Athene veel werk zien verzetten. Ik zag ook dat de Romeinse keizer daar kwam en zich veel met afgodische godsdienstzaken van de heidenen en met geheime sekten inliet. (Meer speciaal met de godsdienst van de Iranische godheid Mithra, die enige edele elementen, maar ook veel heidense, verderfelijke elementen bevatte, naar het Westen overgebracht werd en machtig werd in de Romeinse wereld).

De ondergrond echter van die heidense cultus, (zijn aantrekkingskracht), waren duivelse lusten en begeerlijkheden.

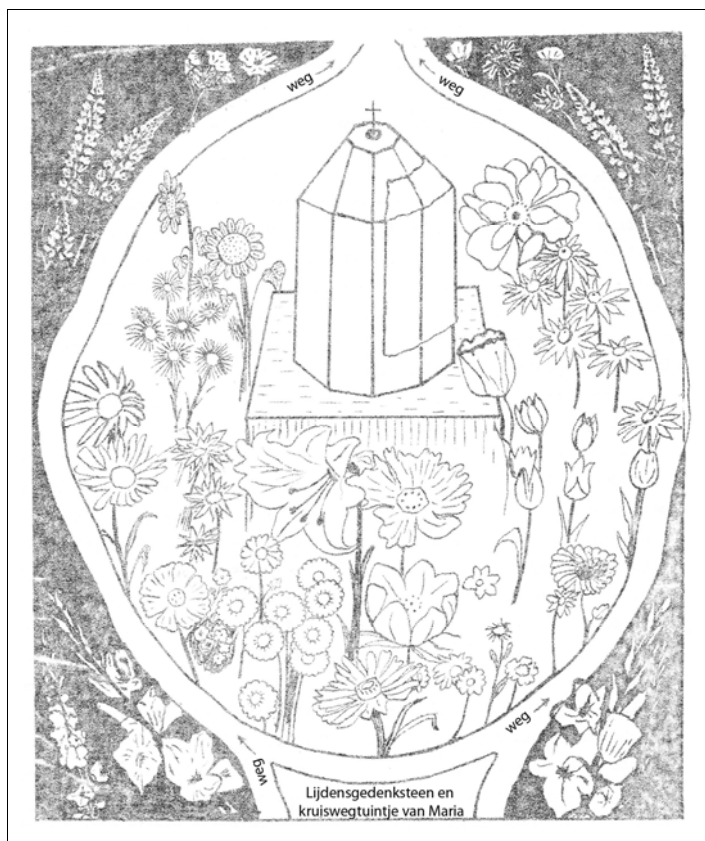
Ik zag Quadratus en nog een andere dikwijls met de keizer spreken en hem rollen voorleggen (nl. zijn apologie (= verdedigingsrede, verweerschrift; verdediging; mondelinge of schriftelijke verdediging van een persoon, zaak of leer, tegen onrechtvaardige aanvallen) van de christelijke godsdienst). Zijn bemoeiing bracht de Kerk grote voordelen aan, want de vervolging hield er door op.

(Het mithridatisme waarin keizer Hadrianus ingewijd was, had het gemunt op het christendom. Als lid van de sekte had Hadrianus een vervolging losgeketend).

`Mithridates` of `Mithradates` (Nederlands: Mithridaat) is de naam van een aantal vorsten in de Oudheid. De naam verwijst naar de god Mithras.

Later zag ik Quadratus onder de druk van zijn vijanden Athene verlaten. Hij kwam in een andere stad, waarvan de naam mij nu ontgaat en ook daar stichtte hij een kerk. Van daar ging hij weg om in het gewest van Efeze als kluizenaar te gaan leven.

Ik zag de kruisweg van Maria nog bestaan en Quadratus hem bezoeken.

Ik heb hem in nog andere steden zonder kerkelijk ambt zien leven, ook daar waar Joannes de Doper in de woestijn was. Daar kwamen nog anderen tot hem.

Ten laatste begaf hij zich naar Jeruzalem en stierf er de marteldood, doch hoe, dit ben ik vergeten. Waardoor hij stierf en hoe zijn gebeenten van daar weggehaald werden is mij eveneens ontgaan. Hij is, meen ik, CIX jaar (= 109 jaar) oud geworden.

Op 25 mei kreeg de zienster nog eens de levensgeschiedenis van Quadratus te zien, doch ze was niet in staat er meer van te vertellen dan hetgeen hier volgt:

Hij is niet CIX (109) jaar oud geworden, maar IXC (100 min 9 of 91). Hij was gedurende 15 jaren, onder vele vervolgingen bisschop van Athene. Zijn voorganger was Publius geweest.

2316.

Als hij voor de vervolging uit Athene week, kwam hij door Gods beschikking naar Kreta, waar Mensor, één van de H. Driekoningen, zich vroeger met zijn onderhorigen was komen vestigen en een kerk had gebouwd. Deze echter geraakte na zijn dood in verval. Quadratus bouwde hier eveneens een kerk, waarvan nog iets bestaat; hij bleef hier 7 jaren.

Van Kreta ging hij in de eenzaamheid bij Efeze, waar hij enige jaren met verscheidene anderen bleef. Één van dezen was een zoon van de visser van Tiberias, die een bijzondere leerling van Quadratus was.

Hij stierf kort vóór de H. Simeon, bisschop van Jeruzalem, die gevangen zat en aan wie hij eenmaal een bezoek bracht.

Hij heeft mij ook gezegd waarom Lukas en Joannes in hun geschriften iets niet vermeld hebben, ofschoon het toch even werkelijk en waarachtig was als al het overige dat zij geschreven hebben.

Pas 5 jaar na de dood van Jakobus de Mindere werd Simeon bisschop van Jeruzalem. Tot dan toe was hij een oude leerling (d.i. uit de begintijd, wat hem gezag verleende in de Kerk). Gedurende dit interim nam een verwant van Petrus, die Joas of Joïas heette, het ambt als overste waar. Deze Joas stierf kort na de keus van Simeon. Deze trok met de christenen van Jeruzalem weg vóór de verwoesting van de stad in 70. Twaalf jaren bleef hij weg en later is hij de marteldood gestorven, 87 jaren na de dood van Christus en Quadratus 3 jaren vóór hem⁹⁸.

---

⁹⁸ Quadratus. – Als het waar is dat hij stierf vóór bisschop Simeon van Jeruzalem, dan heeft hij enkele jaren later niet persoonlijk een christelijk verweerschrift kunnen aanbieden aan keizer Hadrianus. Dit moet dan gebeurd zijn door iemand anders, die misschien ook Quadratus heette en die het geschrift ofwel zelf opstelde, ofwel het aantrof in de nalatenschap van de bisschop.

Aandachtige lezers zullen in het verhaal over Quadratus wellicht nog andere tegenstrijdigheden opgemerkt hebben.

Inderdaad houden heden ten dage vele geleerden dat er in die tijd 2 Quadratussen geleefd hebben, maar wijzelf voelen ons in deze zaak niet bevoegd om het probleem op te lossen.

Feit is dat de H. Hiëronymus de bisschop Quadratus vereenzelvigde met de schrijver van de apologie.

Ook Katarina doet dit en hierop zeggen wij gaarne en volmondig 'Ja', evenwel met het voorbehoud hierboven aangegeven.

Tenslotte, in geval er werkelijk maar één Quadratus is geweest en K.E. alleen van deze ene Quadratus spreekt – men krijgt bij de lezing toch die indruk – dan moet men het aanbieden van zijn verdedigingsschrift aan de keizer (vermoedelijk in 123-124) beschouwen als een van zijn laatste voorname daden.

Wat K.E. daarna nog vertelt, heeft dan eerder plaats gehad.

Over de chronologische volgorde in de levensschetsen van dit kapittel, zie de inleiding vóór nr. 2230, fasc. 35.

Karpus.

(verteld op 12-13 oktober 1820)

2317.

Hij was een opgeschoten man, die lange klederen droeg. Ik heb veel van hem geweten; hij stamde uit Troas en was een heiden. Nog eer hij het doopsel ontvangen had, zag ik hoe hij diep in de ziel getroffen werd door wat hij over de leer van Christus hoorde: ze scheen hem zo zwaar, het ideaal zo onbereikbaar, dat hij bijna in vertwijfeling kwam. Hij was geweldig van natuur. Ik zag hem in zijn ongeduld in de nacht op een berg gaan: hij wierp zijn klederen van zich af en riep halfnaakt in zijn ondertuniek tot Hem die de waarheid is.

In deze vertwijfeling, angst en zielestorm kreeg hij een visioen: vóór hem zag ik een schitterende ladder zonder sporten nederdalen uit de hemel. Ook kwam uit een lichtende wolk een schriftrol tot hem, waarop met lichtletters geschreven stond dat hij in die ladder, die hem nu onbestijgbaar scheen, sporten moest aanbrengen. Op die rol las hij ook dat hij in zichzelf 2 vijanden had, die hij moest overwinnen.

Ik heb gezien dat Paulus later naar Troas kwam en hem bekeerde en doopte.

Ik zag ook dat hij door Paulus aan Joannes aanbevolen werd en dat deze laatste op dit ogenblik niet in Efeze, maar op rondreis in Syrië was en dat beiden naar Jeruzalem en dan in de richting van Perzië trokken.

Nog anderen vergezelden Joannes, maar deze liet zijn gezellen achter en trok met Karpus alleen de woestijn in.

Ik zag Joannes onder een boom bij de stroom Tigris zijn Evangelie schrijven, en toen eens een onweer opstak en Karpus hem verzocht onder een afdak te treden, bleef Joannes liggen en ik zag dat hij niet nat werd (te vergelijken met passage in fasc. 35, nr. 2257).

Karpus wilde bij Joannes blijven, maar deze zond hem weg naar Smyrna, waar hij, op Joannes' aanbeveling, bisschop werd. (Volgens een traditie werd hij bisschop van Berea en onderging er ook de marteldood).

Nog voorspelde Joannes hem dat veel lijden hem te wachten stond en dat hij ook de marteldood waardig geacht zou worden.

Ik zag nog veel betreffende het Evangelie van Joannes. Zo vernam ik dat hij alles uit de H. Geest en zeer streng geschreven heeft en dat hij het onder de blote hemel van de H. Geest ontvangen heeft. Ik zag dat hij het meeste van wat twee- of meermalen geschied was, niet herhaalde en dat hij vele tussenruimten in de tijd gelaten heeft (wat tussen 2 gebeurtenissen ligt, wordt overgeslagen).

2318.

Ik heb Karpus ook gezien met Lukas, en dat hij briefwisseling met Paulus onderhield. Ik zag ook Dionysius de Areopagiet bij hem⁹⁹.

Ik zag dat hij zeer veel visioenen kreeg en ik herinner mij speciaal het visioen dat God hem gaf, toen hij eens tegen 2 afgevalen christenen erg verbitterd was. Hij zag Jezus met vele engelen en onder Jezus een afgrond vol vreselijke dieren, die de 2 afvalligen in de afgrond wilden neertrekken. Hij verheugde zich over hun straf, maar *toen zag hij Jezus nederdalen en met de engelen de ongelukkigen tegenhouden en de Heer zegde hem: "Karpus, gij vindt goed dat die 2 afvalligen in de afgrond vallen, maar wat mij*

---

⁹⁹ Ik zag ook Dionysius bij hem. – Volgens Pet. Boll. 13 oktober verkondigde Karpus het evangelie ook op Kreta.

Dit heeft Katarina ook gezegd in fasc. 27, nr. 1581 en nr. 1582, voetnoot 821. Daar had hij een ontmoeting met Dionysius de Areopagiet.

De laatste vertelt in zijn geschriften dat hij op dat eiland zeer gulhartig door Karpus onthaald werd. Ook heeft Dionysius vele visioenen van Karpus op schrift gesteld.

betreft, om hen te redden zou ik gaarne nog eens voor hen sterven!” Dit was voldoende om Karpus van zijn misplaatste ijver te genezen¹⁰⁰.

2319.

Ik zag bij deze gelegenheid ook veel over alle apostelen. Zo zag ik Lukas in een grote zaal aan een tafel, die de vorm van een altaar had op een bank liggen, die een leuning had. Hij schilderde het aangezicht van Maria op een geelachtige metalen plaat; het had geen hals en geleek door zijn bleke verven vrij goed op het beeld dat de Pelgrim bezit. Alleen scheen mij de neus wat minder lang; ogen en mond vertoonden een grote overeenkomst. Het was ook alsof het beeld van de Pelgrim van mijn kast tot mij kwam, toen ik Lukas dit zag schilderen.

Lukas schilderde ook het beeld van Jezus, maar hij kon er niet klaar mee komen en geraakte ondertussen in verrukking. Tot zichzelf gekomen vond hij het op wondere wijze voltooid. Het stond op zijn tafel, die op een altaar geleek en een opzetstuk als een tabernakel had. Boven erop lag een kroonvormig voetstuk, waarop een figuur stond, die iets in de hand hield; hierbij was ook een geborduurde afbeelding aangebracht.

Men kon het tabernakel opendraaien en daarin lagen verven en penselen. Het waren als meerdere staafjes met een waaiertje; ze

---

¹⁰⁰ Het hier vermelde visioen wordt door Franciskus Salesius aangehaald in zijn boek “Traité de l'Amour de Dieu”, L. X. Ch. XV.

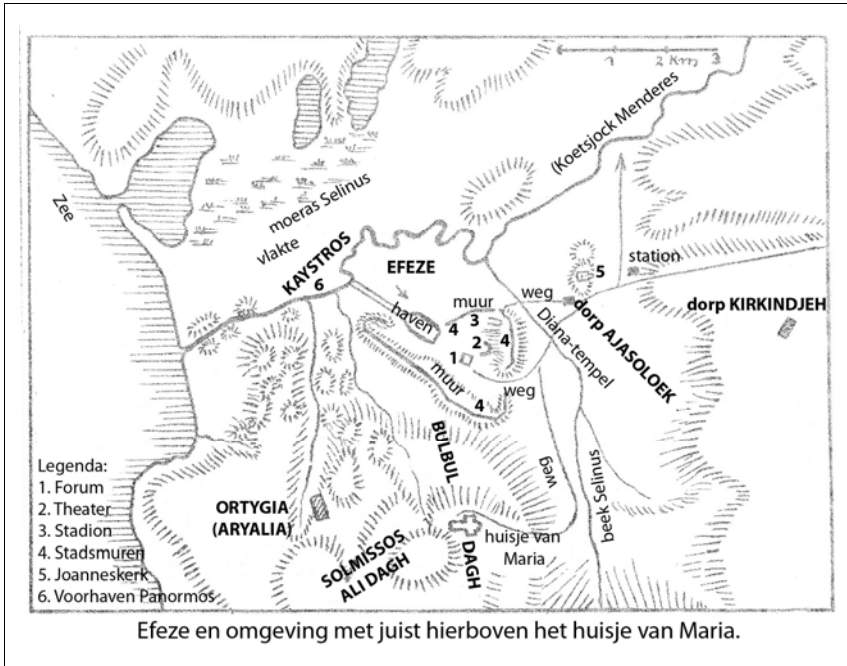
In dit hoofdstuk wordt uiteengezet dat de goddelijke liefde uit haar aard vol ijver is en ook moet zijn, maar dat ze zich door geen onbezonnen, onbeheerste gevoelens mag laten meeslepen of vervoeren. Gramschap, verontwaardiging zijn slechte uitwassen van de liefde.

Dionysius maakte dit visioen op zijn beurt bekend aan een vurig priester, die uit ijver voor heilige zaken en plaatsen een zondaar die nochtans bereid was zich te bekeren, slecht bejegende.

Met tal van bijzonderheden beslaat dit verhaal bij Frans van Sales 2 volle bladzijden en toch treft zijn uitvoerig verhaal minder de lezer, schijnt het, dan dit beknopte, sobere verhaal van onze zienster.

waren aan mekaar vastgehecht en er waren gestreepte punten aan (*es waren gestreefte Spitzen dran*). De tafel diende hem ook tot schrijfflessenaar; zijn schrijfgerief lag erop.

Karpus zag ik tenslotte in Smyrna en ik zag dat hij daar tijdens een vervolging op een kruis met koorden uitgerokken werd, doch dat hij er niet van stierf, maar wegging naar Efeze.

Hierna trok hij naar Rome en kwam tijdens de overvaart op een eiland en stierf daar, naar ik meen, door een steek van heimelijke vervolgers. Zoveel weet ik dat hij uitbloedde. Hier ben ik de rest van het visioen vergeten.

De H. Ignatius van Antiochië.

(4 augustus 1820)

2320.

Ik had een visioen op de H. Ignatius van Loyola. Hij vermaande mij dat ik ook zijn patroon of beschermheilige, de heilige martelaar Ignatius, moest vereren. Ik herkende daarop een gebeente dat ik bezit, als een relikwie van hem en zag geheel het leven van die lieve heilige; ik weet er nog het volgende van.

Ik zag nogmaals hoe Jezus in een stadje (Kafarnaüm) vóór een huis stond onder een gaanderij, omringd door zijn leerlingen en hoe Hij één van hen stuurde naar een huis daar tegenover, om een vrouw met haar kind te roepen; zij kwam met de kleine die 3 of 4 jaren oud kon zijn. Toen het kind bij Jezus kwam, sloot zich opnieuw rondom de Heer de kring der Apostelen, die zich geopend had om het kind bij Jezus in het midden te laten komen (fasc. 24, nr. 1204).

2321.

Jezus stelde hun het kind voor, legde het de handen op, zegende het en drukte het aan zijn borst. De moeder was achteruit getreden en het kind werd, na Jezus' onderrichting, tot haar teruggebracht. Dit kind was niemand anders dan de latere heilige martelaar Ignatius.

Ik zag zijn ganse jeugd op een zeer indrukwekkende wijze. Het was een braaf kind en *door de zegen van Jezus nog beter geworden*. Ik zag Ignatius dikwijls heimelijk op de plaats gaan waar Jezus hem gezegend had, daar de grond kussen en zeggen: "Hier heeft de heilige man gestaan!"

Ik zag hem met andere kinderen apostel spelen, waarbij hij apostelen en leerlingen koos en met hen rondging en op kinderlijke wijze toespraken hield, in navolging van de Heer.

Ik zag dat hij zijn speelmakkers op de plaats van de zegening verzamelde, hun deze gebeurtenis vertelde en dat hij hen de grond deed kussen. Zijn beide ouders leefden nog en ik zag dat zij door de deugdzame aanleg en handelwijze van het kind zeer ontroerd waren en dat zij later christenen geworden zijn. Ik heb vele, zeer aandoenlijke taferelen van die aard uit zijn jeugd gezien.

Groter geworden sloot hij zich, naar ik zag, bij de leerlingen van de Heer aan, vooral bij Joannes, aan wie hij zeer gehecht was. Ook wijdde Joannes hem tot priester. Toen deze de eerste keer in ballingschap ging, vergezelde hem Ignatius en hij wilde hem niet verlaten.

Hij werd na Evodius, die de H. Petrus in Antiochië opgevolgd was, in deze stad tot bisschop gewijd, en wel, geloof ik, door Joannes, indien het niet geweest is door Petrus.

Ik zag een keizer door deze stad trekken en de H. Ignatius op straat aan de keizer voorgesteld worden.

- De keizer vroeg hem: “Zijt gij het, die als een onheilsduivel zoveel onrust verwekt?”
- Ignatius antwoordde hem: “Hoe kunt gij een godsdrager, die Jezus in zijn hart omdraagt, een duivel noemen?”
- De keizer vroeg verder: “Weet je wie ik ben?”
- De heilige antwoordde: “Gij zijt de eerste die de boze vijand heden op mij afgezonden heeft, om de dienaar van Jezus te beschimpen.”

Hierop veroordeelde en doemde hem de keizer om te Rome de marteldood te sterven en vol vreugde dankte Ignatius hem daarvoor.

Ik zag hem geboeid naar een andere stad gebracht worden, om daar in te schepen. De opleidende soldaten kwelden hem onmenselijk. Daarna zag ik hem nog aan land komen en in de steden waar hij door gebracht werd, vele bisschoppen en christengelovigen hem tegemoet gaan om hem te begroeten en

zijn zegen te ontvangen. Zo zag ik hem te Smyrna bij bisschop Polykarpus, die zijn medeleerling was geweest; de ontmoeting was vriendschappelijk en innig. Ignatius vermaande en troostte de gelovigen en schreef daar ook brieven. Ik heb hem horen zeggen en ook zien schrijven, dat men God voor hem moest bidden, dat de wilde dieren hem tussen hun tanden zouden malen, gelijk een molen graan tussen zijn stenen, om waardig te zijn gebakken te worden tot een rein offerbrood voor Jezus Christus.

Ik zag hem naar Rome geleid worden en ook daar de christenen hem tegemoet gaan; zij knielden voor hem en baden hem wenend om zijn zegen. Ook bij deze gelegenheid herhaalde hij dat het zijn vurigste begeerte was gemalen te worden tot een offer voor de Heer.

Geheel deze reis was een zegetocht. Kort na zijn aankomst zag ik hem naar de martelplaats geleid worden, waar hij bad dat de leeuwen hem enige ogenblikken mochten laten bidden, dat zij hem daarna geheel mochten opvreten, ter uitzondering van zijn hart en enige gebeenten, opdat deze nog op aarde voor Christus zouden kunnen werken.

Naar aanleiding hiervan werd mij iets te kennen gegeven van de waarde, de betekenis en de kracht der relikwieën. Zijn gebed werd naar de letter verhoord. Nauwelijks was hij op de martelplaats gekomen of hij viel op zijn knieën en bad een wijle. De leeuwen sprongen vervolgens woedend en bloeddorstig op hem toe en hij was aanstonds van het leven beroofd. Zij vraten hem snel op, lekten de rest van zijn bloed en niets bleef liggen buiten enige beenderen en zijn hart.

Men bracht de leeuwen weg en de toeschouwers verlieten de schouwburg, maar de christenen kwamen toegelopen, verdrongen zich rondom de martelplek en vochten, om zo te zeggen, om iets van zijn beenderen te bemachtigen. Allen bekeken aandachtig zijn hart, want de naam 'Jezus' was er in vergroeid in het blauw als met zenuwen en aders en met lettertypen als die van de kruistitel.

Maria-Magdalena. – Taferelen uit haar jeugd.

(Verhaald in 1821, onder het octaaf van haar feest)

Gedeeltelijk zijn de volgende mededelingen over Lazarus en zijn familie ons reeds bekend uit fasc. 9, nr. 204 en nr. 236 en nog andere plaatsen; maar het merendeel is uit het Leven van Onze Heer naar hier verplaatst, omdat deze gegevens meer het eigen leven van Magdalena betreffen, dan dat van Jezus.

In fasc. 14, einde nr. 528, is de lezer hieromtrent reeds ingelicht.

Nu volgt weer de tekst van Katarina.

2322.

De vader van Lazarus was afkomstig uit het land, waar de H. Driekoningen zich vestigden na hun thuiskomst uit Bethlehem.

Zijn grootvader was uit Egypte en was een vorst in Syrië, maar werd later uit zijn ambt ontzet.

De eerste (d.i. Lazarus' vader) had gedurende de oorlog grote goederen bij Jeruzalem en in Galilea bekomen. Hij ging over tot het Jodendom en trouwde met een voorname Jodin van Farizeese afkomst. Zij hadden grote eigendommen; het kasteel van Lazarus te Betanië was zeer groot en had uitgestrekte tuinen of parken, vele terrassen en vijvers; het was met een dubbele watergracht omringd. De familie kende de profetie van Hanna en Simeon; ze leefde in de verwachting van de Messias en was reeds in Jezus' jeugd met de H. Familie bekend, gelijk dikwijls aanzienlijke deugdzame personen met geringe brave lieden betrekking onderhouden. (Zie beschrijving van Lazarus' domein te Betanië in fasc. 10, nr. 251, voetnoten 68 en 69)¹⁰¹.

---

¹⁰¹ De ouders van Lazarus. – Hetgeen Katarina hier en elders over hem vertelt, verduidelijken wij bondig als volgt:

Sinds Lazarus' vader de Joodse godsdienst aannam, droeg hij de Bijbelse naam 'Zerah'. Hij was een zoon van de laatste Syrische koning Antiochus XIII (die de zoon was van Antiochus-Eusebius VIII en van Cleopatra-Selene, koningin van Egypte).

Deze Antiochus XIII regeerde slechts 4 jaar (69-65 vóór Chr.) over dat deel van Syrië, dat Tigranes de Armeniër niet had kunnen veroveren.

Daarna (anno 65) maakte de veldheer Pompejus heel Syrië tot een Romeinse provincie, behalve een klein noord-oostelijk stuk, dat tot vazaalkoninkrijkje werd gepromoveerd: Commagena, met hoofdstad Samosata.

Volgens sommige geleerden werd Antiochus XIII van Syrië hierop koning Antiochus de 1^e van Commagena, dat inderdaad een buurland kan heten van het (latere) Land der H. Driekoningen, waaruit, volgens K., Lazarus' vader afkomstig is.

Lazarus' moeder, die een voorname priesterdochter uit Jeruzalem was, zou – volgens Katarina – Jezabel geheten hebben, wat wel enige bevreemding wekt. Ze was met moeder Anna verwant door Manasse, zonder twijfel de priester uit Sefforis, broederszoon van Anna's vader en dus kozijn van Anna, over wie wij lezen in fasc. 2, nr. 55.

Ten gevolge van zijn militaire prestaties was Zerah eigenaar geworden van aanzienlijke goederen in het Joodse land en ook zijn vrouw Jezabel had hem veel verrijkt, maar wat in Jeruzalem zelf hun eigendom was, hadden zij grotendeels overgemaakt aan de tempel, behoudens enkele privileges, b.v. in het tempelbeheer, recht op toegang tot het Cenakel, enz.

Lazarus zelf was, volgens K.E., in fasc. 9, nr. 204, ongeveer 8 jaar ouder dan Jezus.

Zijn naam is een vergrieksing van de Hebreeuwse naam 'Eleazar', d.i. 'Gods hulp'!

2323.

De ouders van Lazarus hadden 15 kinderen;
6 ervan stierven zeer jong;
9 werden ouder, doch slechts 4 beleefden Jezus' openbaar leven.

Dit waren:

- Lazarus,
- Marta, die 2 jaar jonger was,
- Maria, de vermeende krankzinnige, 2 jaren jonger dan Marta en tenslotte
- Maria-Magdalena, 5 jaren na de krankzinnige geboren.

Mij is meegedeeld dat deze laatste in de H. Schrift niet meegeteld wordt, maar wel van tel is bij God; zij is volkomen onbekend gebleven, maar ik heb haar dikwijls in mijn visioenen op het leven van Magdalena (en van Jezus) gezien.

Magdalena, het jongste kind, was zeer bevallig en vroeg groot en volgroeid¹⁰². Zij zat vol humor, scherts en guitenstreken. Haar ouders ontvielen haar op haar zevende jaar. Van jongs af aan kon zij haar ouders niet lijden, omdat zij zo streng vastten.

Ik heb vele bijzonderheden uit haar kinderjaren gezien; zij was zeer ijdel, meer dan men denken kan, snoepziek, trots, wekelijk (= kleinzerig, verwend, slap, verwijfd, zacht), zinnelijk en eigenzinnig; zij was niet standvastig, maar wispelturig en veranderlijk; zij wilde altijd wat haar op het ogenblik meest streefde. Zij was anderzijds verkwistend, milddadig en menslievend, doch uit wekelijk medelijden; zij was zeer goedhartig met een grote voorliefde voor wat uitwendig blonk, mooi en aantrekkelijk was. Het zinnelijk medelijden had zij geërfd van haar moeder, die ook medeschuldig was aan haar verwendde opvoeding en misvorming.

---

¹⁰² Vroeg groot en volgroeid. – Wat K.E. hier zegt over de gestalte, de schoonheid, het karakter en de gezindheid van Magdalena, kan men vergelijken met wat zij er over gezegd heeft in fasc. 19, nr. 854, alsook voetnoot 438 en fasc. 20, nr. 891, alsook voetnoot 450.

2324.

Magdalena werd door haar voedsters, zowel als door haar moeder, bedorven. Deze gaven haar overal de voorrang en lieten haar snakerijen en geestigheden door anderen bewonderen; zij zaten bijna altijd met de opgetooide Magdalena bij het venster. Dit zitten aan het venster was de eerste oorzaak van haar bederf.

Ik zag haar altijd vóór het venster of op het dak- of wandel terras van het huis op een luxueuze glanzende zetel die met tapijten en kussens belegd was. Van op de straat kon men ze daar in haar prachtkledij zien.

Zij was nauwelijks 9 jaren, toen zij met dit prachtvertoon begon en ook aan minnehandel begon te doen. Naar gelang haar hoedanigheden en talenten zich ontplooiden, groeide ook de belangstelling rondom haar voor haar persoon. Zij had zeer vele gezelschappen en was ook ontwikkeld en begaafd. Zij schreef op kleine rollen van perkament liefdespreuken en verzen; ik zag haar daarbij op haar vingers tellen. Deze rondsturend, wisselde zij die met haar minnaars; zij werd onmatig geroemd en bewonderd.

Ik heb nooit gezien dat zij echt beminde of bemind werd; dit alles was maar ijdelheid, zinnelijkheid, zelfaanbidding en trots op haar schoonheid; zij was een oneer en ergernis voor haar zusters, die zij om hun eenvoudiger, deugdzamer leven verachtte en over wie zij zich voor anderen schaamde.

2325.

Toen de kinderen de goederen onder elkander verdeelden, viel haar door 't lot het kasteel te Magdalum ten deel. Magdalum was een zeer schoon en aangenaam kasteel. In haar kinderjaren was zij er vaak op bezoek gekomen en zij had steeds een voorliefde voor deze plaats gekoesterd. Elf jaar oud, trok zij er met grote pracht en een talrijk personeel van dienstmeiden en knechten heen. Haar aanbidders volgden haar en zij die met haar brasten en slempten (= brassen, overvloedig eten en drinken) en haar verleid hadden, voelden zich nu door de vriendschap die zij haar nieuwe

vereerders bewees, zeer getergd, vatten afkeer voor haar op en gingen haar haten en belasteren.

In het begin werd zij te Magdalum wel niet door eigenlijk perverse personen bezocht; het waren eerder voornamelijk rijke mannen en vrouwen, die nochtans volgens de wereld leefden. Maar toen dit genotzuchtig leven in wellust ontaardde, trokken de voornamelijk lieden zich terug om er niet hun eer en goede naam bij in te te boeten. De buitensporigheid groeide aan tot bederf en het bederf sloeg om tot de ergste en losbandigste uitspattingen.

Het kasteel met de omgeving verviel en verwilderde, en alleen de kamers en zalen, waar Magdalena haar wellustig leven sleet, waren goed onderhouden, rijk en prachtig. Zo zag ik een zaal, waarvan de muren en zoldering geheel met glanzende metalen spiegels bekleed waren en waartussen een grote verscheidenheid van struikjes en bloemen prijken.

Eens was Magdalena ziek geworden: zij was geknakt, in geldnood, wanhopig, door haar vereerders verlaten en hierdoor van hartzeer verteerd. Toen leefde zij meer eenzaam en had meer rust, maar nauwelijks had zij haar gezondheid en schoonheid teruggewonnen, of zij hervatte met nieuwe hoop haar ongebreideld leven.

Zij heeft bijna 10 jaren lang haar zondig leven te Magdalum voortgezet, en ze was in haar 25e jaar, toen zij door een prediking van Jezus getroffen en bekeerd werd.

Lazarus, Marta en Maria-Magdalena.

(22 juli 1822).

2326.

Ik heb een omstandig visioen op het leven van Maria-Magdalena gehad en ik heb nogmaals gezien dat zij, die de Heer driemaal

zalfde, één en dezelfde persoon is, en geen ander dan de zuster van Lazarus en Marta¹⁰³.

---

¹⁰³ Één en dezelfde persoon. – Wie Katarina's verhalen tot hier toe gelezen heeft, kan er geen ogenblik aan twijfelen. Maar natuurlijk, wie er geen geloof en waarde aan hecht, kan er anders over denken.

Vele exegeten nemen dan ook aan dat de publieke zondares (Lk. 7, 37) en Maria-Magdalena (Lk. 8, 2) en Maria (Joa. 12, 3) 3 verschillende personen, of, volgens anderen, ten minste 2 verschillende vrouwen zijn.

De publieke zondares, die de voeten van Jezus zalfde in het huis van Simon (Lk. 7, 36-50) kan niet, zeggen zij, Lazarus' zuster zijn, die Jezus' voeten zalfde kort vóór zijn dood (Joa. 12, 3 en ook Mt. 26, 6-13 en Mk. 14, 3-9).

Bovendien, zeggen nog anderen, moet de openbare zondares (Lk. 7, 37) onderscheiden worden van Maria-Magdalena uit Lk. 8, 2 en deze laatste van Maria van Betanië (Joa. 12, 3).

De bespreking van dit probleem kan men nazien bij Keulers, commentaar op Lk. 7, 36. Wetenschappelijk is het vraagstuk niet op te lossen, maar K. geeft ons de onweerlegbare oplossing.

De identiteit van persoon wordt anderzijds ook door velen aangenomen, in navolging van Tertullianus, Ambrosius, Hiëronymus, Augustinus, Gregorius de Grote, Tomas van Aquino en van vele andere leraars, die houden dat het één en dezelfde vrouw is,

- die de voeten van Jezus zalfde in het huis van Simon,
- die door Jezus van 7 duivelen bevrijd werd en
- die zalvingen aan Jezus verrichtte in het huis van Lazarus, van wie zij dus een zuster was.

Haar voornaam was Maria, haar bijnaam Magdalena, naar de stad Magdalum bij het Meer, waar zij een landgoed bezat en woonde.

Wij lezen in Pet. Boll.: "Na het traktaat van de geleerde Fisher, bisschop van Rochester, heeft de katholieke universiteit van Parijs op 9 november 1521 aan haar leerkrachten verboden de mening die het voor één vrouw opneemt, in twijfel te trekken en dus verboden de mening aan te hangen, die in de genoemde passages meer dan één vrouw aanneemt, verboden deze laatste mening te onderwijzen, te prediken of te verdedigen." (22 juli, blz. 583-584).

Natuurlijk is de overtuiging die in deze universiteit algemeen aanvaard werd, geen punt van ons geloof, maar het verbod bewijst in elk geval hoe diep de geleerden die het uitvaardigden, van die waarheid overtuigd waren. De andere mening daarentegen heeft geen enkel doorslaand argument.

Ik heb haar (in dit visioen) eerst in Betanië gezien in het huis van Lazarus, dat het grootste en schoonste huis van Betanië is, hetzelfde waarin ik de Heer, vóór hij de laatste keer naar Jeruzalem ging, zag eten en waar vele mensen in het voorhof en onder de zuilengangen aten. Dit huis was het erfgoed van de vader van Lazarus.

Ik zag ze deze nacht, alle drie: Lazarus en zijn zusters, nog tezamen. Ik zag Lazarus en Marta eenvoudig, menslievend en milddadig leven, maar Magdalena zag ik tot hun groot verdriet een zeer ijdel, ergerlijk en wellustig leven leiden.

Zij woonde op de bovenste verdieping en had 2 dienstmeiden en 2 pages tot haar dienst. Ik zag haar buitensporig in haar opschik en klederdracht. Prachtig opgesmukt ging zij zitten op een plaats, waar zij door iedereen gezien kon worden en zij schaamde zich voor de mensen over haar brave, eenvoudige broer en zusters.

2327.

Magdalena had een met tapijten bedekte zetel als een kleine troon en liet die op het dakterras van het huis brengen, en dan zat zij daar dikwijls in de overdadigste optooiing te wachten op haar gasten. Dit waren mannen en vrouwen, die haar in groot getal uit Jeruzalem kwamen bezoeken. Zij was zeer groot, lijvig en fors, had blond en zeer lang en weelderig haar, mooie handen en een aangename kleur. Zij was in haar opschik buitensporig, bij zover dat ze stijf was van de overdadige sieraden en kleinodiën. Zó zag ik haar dáár boven op het platte dak zitten.

Haar haar was bedekt met een soort muts van vaalgele stof, vol parelen en geheel kroes als kant, waarin de parelen en de schitterende sieraden en vele fijne golvende lokjes verwerkt waren. Van de bovenpunt van deze hoofdbedekking hing een lange, doorschijnende sluier van achteren tot op de grond neer.

Rond haar hals was een soort kraag, die vrouwenrijk en eveneens kroes was en die reikte tot tegen de kin; haar borst was met een rood- en witgebloemde glanzende stof bedekt, die een stijf

borststuk als een keurslijf had. Haar rok was van dezelfde stof als haar jak en had dezelfde dwarse of horizontale plooiën.

Boven dit alles droeg zij een bovenkleed met gouden bloemen, dat alleen onder de borst toesloot. De mouwen waren aan de schouders eveneens kroes (of vol plooiën) en om de boven- en onderarm met armringen of bonden, die met parelen bezet waren, toegehaald of omvat.

Aan de ellebogen en aan het voorste van de mouwen bij de handen hingen stroken neer van geelachtige kleur en als van kantwerk. Het kleed had een grote sleep. Zij zag er uiterst stijf uit in die kleding, bijna gelijk een pop (zie nota op overdreven oosterse versiering in fasc. 15, nr. 541, voetnoot 259).

Magdalena is kort na de hemelvaart van Christus in de woestijn gegaan naar het gewest, waar Joannes de Doper zich opgehouden had, doch nog wat zuidelijker. In het begin was zij daar waar nog enige hutten stonden, waarin zij af en toe wat voedsel ging vragen. Zij was dan geheel in haar klederen gehuld, maar later trok zij verder een wild rotsgewest in en leefde daar in een

spelonk volkomen van de mensen afgezonderd. Daar zag ik satan in de gedaante van een draak haar verschrikken en vuur op haar spuwen, maar hij was gedwongen het telkens zelf weer in te slikken en zich onverrichterzake terug te trekken (cfr. verder nr. 2334).

De Moeder Gods woonde in de eerste tijd te Betanië bij Lazarus en Marta. Lazarus hield zich meestentijds verborgen en kwam maar in de nacht te voorschijn. De H. Maagd werd door niemand lastig gevallen; zij trok later naar Efeze.

2328.

Lazarus behoorde nu volkomen bij de leerlingen en 3 of 4 of 5 jaren na Christus' dood werden hij en Marta door de Joden gevangen genomen en ook Magdalena werd, toen zij haar broer en zus in de nacht eens kwam bezoeken, onderweg aangehouden.

- Met Lazarus die reeds priester was, werd ook
- een jonge Maximinus (*ein junger Maximinus*) en ook
- een man, wiens naam ik vergeten ben (nl. Chelitonius, zie nr. 2330) gevangen genomen, voorts
- Marcella, de gewezen dienstmeid van Magdalena (fasc. 34, nr. 2168) en
- de dienstmeid van Marta.

Zo waren zij ten getalle van 7 personen, 3 mannen en 4 vrouwen.

Ik zag hen door de Joden, na door hen mishandeld te zijn, op de zee in een klein schip gezet worden. Dit was lek en had geen roer, geen roeispanten en geen zeil. Dit scheepje maakten zij vast aan een groot schip en trokken het in volle zee en lieten het daar los. Ik zag dat dit scheepje, terwijl de heilige bemanning bad en zong, uit eigen beweging voortvoer en de kust van Frankrijk bereikte op een plaats waar het water zacht tegen het land aanspoelde. Hier stegen zij er uit en stieten het onbruikbare scheepje ten prooi aan de baren terug in zee.

Ik zag dat zij daar nog meer dan een uur van een grote stad waren en dat zij er zich heen begaven. Zij hadden op een wondere wijze die weg zo snel afgelegd. Zij hadden niets bij zich dan kleine kruiken, gelijk men er in het Land van Belofte op reis altijd meeneemt, en waaruit zij zich verkwikten. Ik zag hen in de grote stad – het was Massilia (Marseille) – aankomen¹⁰⁴. Niemand legde hun iets in de weg. Wel keek men hen vreemd aan, maar men liet ze gaan.

Ik zag dat daar een afgodisch feest plaats had en dat de 7 vreemdelingen uit Palestina in een zuilengang vóór een tempel in het zicht van een openbare plaats of forum plaats gingen nemen; zij zaten daar nogal lang, en, nadat zij zich een weinig uit hun kruikjes verkwikt hadden, nam Marta als eerste contact met de mensen die rond hen kwamen staan.

Zij vertelde hun hoe zij in hun stad bij hen aangeland waren en sprak hun verder over Jezus; zij kwam in vuur en sprak met grote geestdrift en bezieling, en ik zag ook dat de mensen met stenen naar haar wierpen om ze te verdrijven, maar de stenen kwetsten de vreemde gasten niet en zo bleven zij daar rustig zitten tot de volgende morgen.

Ook de anderen waren ondertussen begonnen tot de inboorlingen te spreken en meerdere onder hen waren hun al genegen geworden.

2329.

De volgende morgen kwamen lieden uit een groot huis, dat ik voor het raads- of stadhuis aanzag en zij stelden hun een reeks vragen. Toch bleven de vreemdelingen nog heel deze dag onder

---

¹⁰⁴ Bij deze plaats noteert pater Duley, O. P. in zijn verkorte Franse uitgave: "Het gehele verhaal over Magdalena wordt bevestigd door de geschiedenis en door de traditie van de heilige herinneringsplaatsen in Provence.

Deze traditie werd onlangs weer verlevendigd door de werken van M. Faillon, Sulpiciaan, en kon natuurlijkerwijze niet gekend zijn door de zienster, die stierf in 1824." Veel uit deze traditie zullen wij verder geven.

de zuilengang en knoopten gesprekken aan met de voorbijgangers die bij hen stil hielden, of met nieuwsgierigen, die zich om hen verzamelden.

De derde dag werden zij vóór de stadsmagistraten gebracht en dan zag ik hen in 2 gescheiden groepen in 2 verschillende plaatsen geleid worden. De mannen bleven bij de burgemeester in het stadhuis, maar de vrouwen werden in een huis in de stad gebracht; men behandelde hen goed en bood hun spijzen aan.

Ik zag dat zij op de plaats waar zij kwamen, zich verantwoordden en het Evangelie predikten en dat de burgemeester door gans de stad bekend liet maken dat door niemand enig leed aan deze mensen aangedaan mocht worden. Ik zag dat vele burgers zich kort daarop lieten dopen en dat Lazarus uit een groot bekken doopte, dat op het plein vóór de tempel stond en dat de tempel weldra niet meer druk bezocht werd. Als ik het goed voorheb, liet ook de burgemeester zich dopen.

2330.

Ik zag nog dat zij niet lang meer daar tezamen bleven en dat Lazarus als bisschop het predik- en leraarsambt in de stad waarnam. Magdalena scheidde zich van allen af en ging vrij ver van de stad een spelonk in de woestijn bewonen. Maar Marta begaf zich met Marcella en de andere (haar eigen) dienstmeid meer naar het westen (niet: oosten) in een wild rotsgewest¹⁰⁵. Hier woonden reeds verscheidene vrouwen (een soort slavinnen) in kleine hutten die zij tegen rotsspelonken aangebouwd hadden. Zij werd daar gastvrij ontvangen en deze vereniging ontwikkelde zich later tot een kloostergemeenschap.

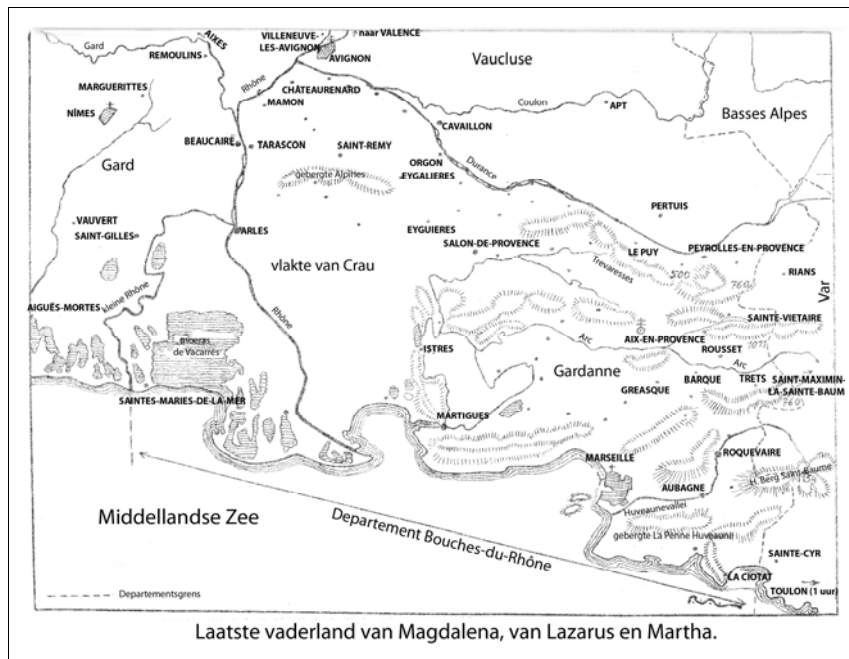
---

¹⁰⁵ Wild rotsgewest. – nl. het gebergte 2 uren ten zuidoosten van Tarascon.

De naam van deze bergketen is Alpines (Alpilles). Als men van Tarascon oostwaarts naar Saint-Remi gaat, volgt men de noordelijke voet van dit bergmassief. Het bevat steengroeven, waaruit men reeds in het Romeinse tijdperk bouwmetaal trok voor de bouw van de stad Arles. Die keten loopt van west naar oost als een reusachtige muur.

Ik heb ook gezien waarheen zich de andere mannen buiten Lazarus begaven, maar ben dit nu vergeten¹⁰⁶.

(Later vergelijken wij dit alles met de gegevens van de traditie, om eerst geheel de geschiedenis van Magdalena te kunnen geven).

Ik heb gezien dat Magdalena met een van die mannen, ik geloof met Maximinus, dikwijls halfweg tezamen kwam, en dat hij haar

---

¹⁰⁶ Waar de andere mannen naartoe trokken vergat ik.

Bedoeld is in de eerste plaats Maximinus, die bisschop werd te Aix, tussen Tarascon en Sainte-Baume, doch nader bij dit laatste en 30 km ten noorden van Marseille (zie kaart nr. 2308).

Chelidonium, de andere man, de door Jezus genezen blindgeborene, werd te Aix zijn opvolger.

de H. Communie gaf¹⁰⁷. Marcella had Magdalena gediend in de tijd van haar wulps en werelds leven.

De vrouwen bij wie Marta zich voegde, waren ook ergens verdreven (weggehaald of geschaakt, zie verder).

De derde man die met Magdalena en de anderen op het schip buiten Palestina gezet was, heette Chelitonius; hij was de door Jezus genezen blindgeborene, die sedertdien altijd bij de leerlingen geweest was. Ik heb het tafereel van zijn genezing gezien, opdat ik zou weten wie hij was; zijn naam werd mij gezegd.

Nadat Marta Massilia (= Marseille) verlaten had, voegde zij zich, naar ik zag, met Marcella en haar eigen dienstmeid en met enige vrouwen, die zich bij haar aangesloten hadden, in een wild, woest en ongebaand gewest bij verscheidene heidense vrouwen, die in hutten woonden, welke zij tegen rotsspelonken aangebouwd hadden (zoals boven reeds gezegd). Het waren slavinnen, die door het volk van dit gewest in een oorlog geroofd en naar hier gebracht waren; ook stonden zij onder bewaking.

Marta en haar gezellinnen vestigden hun verblijf onder deze vrouwen; zij bouwden zichzelf in het begin kleine hutten naast elkander, en later een klooster en een kerk. Deze kerk bestond aanvankelijk uit 4 muren; het dak werd met vlechtwerk van takken gemaakt, (met leem dicht gesmeerd) en met graszoden bedekt; alle vrouwen werkten aan de opbouw mee.

Marta en haar gezelschap werkten eerst aan de bekering van de geroofde slavinnen, van wie enige zich bij hen aansloten, terwijl andere hen door verraderlijke beschuldigingen en laster veel leed

---

¹⁰⁷ Maximinus kwam met Magdalena halfweg samen. – Maximinus was tevens, zoals men straks in de levensschetsen zal lezen, de bemiddelaar tussen Magdalena en Marta.

Zijn stad lag ook tussen hun woonplaatsen.

en last aandeden, zodat zij allerlei vervolging van de inwoners te verduren kregen.

2331.

In de nabijheid lag een stad met name Aquen, geloof ik¹⁰⁸. Daar schenen hete bronnen te zijn, want in het gewest was veel damp. Ik heb gezien dat Marta daar aan een brede stroom een wangedrocht doodde¹⁰⁹; het hield zich op in de stroom en richtte grote schade aan; het sloeg de schepen om en drong ook dikwijls in het land waar het zelfs mensen en vee verslond. Het zag er uit als een enorm zwijn; het had een verbazend grote kop, korte poten als een schildpad en een achterlijf als een vis; het had korte velachtige of gevliesde vleugelen, die van klauwen voorzien waren. Zij trof het aan in een woud bij de oever, terwijl het een mens aan het opvreten was. In het bijzijn van vele mensen overweldigde zij het dier onder de aanroeping van Jezus' naam; zij wierp het haar gordel om de hals en verwurgtte het en dan maakte het volk het monster geheel af door middel van stenen en spiesen.

Ik zag Marta dikwijls in het gewest in het open veld en op de oever van de stroom voor veel volk prediken. Zij placht in zulke gevallen met de hulp van haar gezellinnen een spreekverhoog van stenen aan te leggen. Zij legde die stenen trapsgewijs, zodat het verhoog trappen had en van binnen hol was, gelijk een gewelf; zij legde erboven een brede steen op om erop te staan; zij kon dit

---

¹⁰⁸ Stad met name Aquen. – De stad in de (betrekkelijke) nabijheid is Aquae Sextiae, nu samengetrokken tot Aix, op de rivier Arc.

Spoedig zal er meer over gezegd worden.

Men ziet er nog de ruïnes van de Romeinse termen van Sextius.

Daarnaast rijzen sedert 1705 nieuwe badgebouwen.

Het water is warm en geneeskrachtig.

¹⁰⁹ Heb gezien dat Marta aldaar ... – Het laatste woord slaat niet juist op Aix, maar duidt de omstreken aan, de Rhône in de buurt van Tarascon.

In dit gewest had Marta haar verblijf gevestigd.

beter dan een metselaar, gelijk zij overigens door haar praktische aanleg en gezond verstand in alle werken een handje weg had.

2332.

Ik zag dat Marta eens op de oever van de stroom op zulk een stenen podium een onderrichting hield en dat een jongeling van de andere kant probeerde over te zwemmen om haar te horen, maar dat hij door de stroom mee gerukt werd en verdronk.

Ik zag hierop hoe de inlanders haar daarvoor verantwoordelijk stelden en versmaadden en haar ook te laste legden dat zij die gemene slavinnen tot haar geloof bekeerd had. Ik zag ook dat de vader van de verdronken jongeling de volgende dag zijn lijk vond en het in de tegenwoordigheid van veel volk bij Marta bracht en dat hij haar zei aan haar God te zullen geloven, indien zij zijn zoon tot het leven terug kon roepen. Hierop zag ik dat Marta aan het lijk in de naam van Jezus beval weer levend te worden en dat de jongeling tot het leven terugkeerde. Het uitwerksel hiervan was de bekering van die jongeling tot het christendom, ook van zijn vader en van veel andere mensen, terwijl anderen versteend bleven en haar als een toverheks vervolgden.

Ik zag ook dat een van haar reisgezellen uit Palestina, ik geloof de leerling Maximinus, die in het gewest was, haar als priester bezocht en haar de H. Communie uitreikte. Marta werkte en onderrichtte onvermoeid en bracht zeer vele mensen tot het geloof in Jezus.

Magdalena sleet meer oostwaarts in een ontoegankelijke spelonk haar leven in strenge boetvaardigheid. Lazarus was nog in Massilia (= Marseille).

Dood van Magdalena.

2333.

Ik heb ook gezien dat Magdalena kort vóór Marta gestorven is (nl. 8 dagen, zoals straks uit andere bronnen verteld zal worden). Haar spelonk was in een wild gebergte waarvan de toppen in de verte er als 2 schuine torens uitzagen¹¹⁰. De spelonk was door natuurlijke rotszuilen ondersteund en in de wanden waren natuurlijke holten, geschikt om er iets in te bergen.

Een altaar van graszoden zag men daar met een kruis van levend groen erop, zonder het beeld van Christus, maar in het midden hing de kroon. In deze spelonk was haar bedstede niet, maar daarnaast in de bergwand, waarin zijzelf tot dit doel een ruimte had uitgehouwen¹¹¹. Het was als een graf, gehakt in de bergwand, voorzien van een deur die er vóór getrokken kon worden, zodat het zeer moeilijk was dit slaaphol te bemerken.

Ik zag haar op die bedstede dood liggen; zij was met een kleed van bladeren bedekt en had een dito muts op het hoofd, waaronder haar haar om het hoofd gewonden was, behalve een tres die van achteren los hing. Zij lag op de rug en had een houten kruis in haar gekruiste armen; zij was niet mager, maar sterk en vol; evenwel was zij eventjes gebruind en verhard door de guurheden van het klimaat. Een paar aarden reine schoteltes stonden naast haar op de grond; de deur bij de bedstede was dicht getrokken.

Ik zag daar 2 kluizenaars aankomen met 2 stangen; waartussen met touwwerk een groot zeil of bodemdoek vastgemaakt was; zij

---

¹¹⁰ Twee schuine torens. – Het schuine voorkomen volgt uit de steile helling. Ofschoon er 3 voorname spitsen zijn, spreekt K.E. slechts van 2 torens, hetzij er 2 samen van ver één toren schijnen te vormen, hetzij 2 spitsen, gezien uit de verte, achter elkander liggen, en de achterste onzichtbaar is.

¹¹¹ Sliep in een spelonk daarnaast. – Op de berg Sainte-Baume bestaat ook de eierengrot, doch hoever ligt ze van Magdalena's grot en kan ze ervoor in aanmerking komen?

wonden het lichaam behoorlijk in en droegen het naar het klooster van de H. Marta, dat nog vrij ver van daar gelegen was.

Boven deze spelonk werd door Maximinus een kerk gebouwd, waarin nadien relikwieën van Magdalena bewaard werden, te weten:

- haar hoofd, waaraan een kaakbeen ontbrak en aan welks ene zijde nog wat vlees was;
- een arm,
- ook haren en
- een vat met aarde, maar wat voor aarde dit was, weet ik niet meer¹¹².

Ik heb nog andere plaatsen gezien waar beenderen van haar bewaard worden.

Magdalena overwint een wangedrocht.

2334.

Magdalena heeft ook eens een draak overwonnen, die de ingang van haar spelonk versperde, toen zij erin wilde binnentreden.

Ik heb dikwijls draken gezien; ze zijn anders van vorm of voorkomen dan de gevleugelde hagedissen of de krokodillen; hun lijf is ronder, benadert meer dat van een paard en is op de rug ingebogen. Hun hals is dik, maar daarom niet kort; hun kop is breed en lang; de muil is enorm, wijd als hij zich opent, want dan vermeerdert hij, daar aan beide zijden een huid dubbelgevouwen neerhangt en de verbinding vormt tussen boven- en onderkaakbeen. Zo'n geopende muil is schrikwekkend.

---

¹¹² Weet niet wat voor aarde dit was. – Het was aarde met bloed van Christus doordrenkt die Maria, Magdalena en de andere H. Vrouwen aan de voet van het kruis verzameld hadden. Zie fasc. 32, nr. 1965, voetnoot 154.

Aan de schouderen, naar de borst toe, zitten vliesachtige vleugelen vast, gelijk bij de vleermuis.

Hun poten zijn (in verhouding) niet dik, ongeveer zoals die van een koe; de bovenpoten zijn kort; de dieren hebben lange klauwen en een brede staart.

Onder het vliegen houden ze de voorpoten dicht tegen het lijf en steken ze de achterpoten achteruit. Hun vliegen is een vooruitschieten (even boven de grond), maar ik heb ze toch ook boven hoge cederbossen zien vliegen.

2335.

Deze dieren hebben iets gruwelijks, iets duivelachtigs. Ik heb ze nooit in benden gezien of dat ze nesten en jongen hadden. Ik zag ze nooit elders dan in zeer wilde, woeste gewesten, tussen verschrikkelijke rotsen en in ruime spelonken.

Ook zag ik ze gelegerd rondom hoge, holle bomen of uitgestrekt op de oeverrand naast eenzame stromen en zeeën.

De grootste die ik zag, hadden de grootte van een veulen, andere waren zo groot als varkens. Zij randden slechts eenzame mensen aan.

Uit hun hals zag ik dikwijls een hete straal als van vuur komen, die, nederdalend, zich in een zwarte damp oploste¹¹³.

---

¹¹³ De geleerden nemen het bestaan van draken niet aan. Het zijn fabeldieren, beweren zij.

Nochtans treft ons de minutieuze beschrijving die Katarina er ons van geeft; ook nog elders deelt zij er bijzonderheden over mee.

De H. Schrift maakt er toch ook veelvuldig gewag van. Op grond hiervan en van de gedetailleerde beschrijving die K. er ons van geeft, voelen wij ons gerechtigd de zo categorische uitspraken der geleerden te betwijfelen: omdat er nu geen bestaan en sedert lang geen meer bestaan, is dit geen bewijs dat er nooit hebben bestaan.

In fasc. 24, nr. 1235, voetnoot 665, heeft K. reeds van draken gesproken en meerdere bijzonderheden er over gezegd die zij hier herhaalt.

In vroeger tijden, vooral vóór Christus, bestonden hier en daar nog gans andere gedrochten¹¹⁴, maar in de laatste tijd zag ik er geen meer.

***

Citaat uit Petits Bollandistes.

Nu zullen wij met veel belangstelling en voldoening lezen wat de traditie weet te zeggen over de groep van 7 personen die door de Joden op zee gezet en aan haar woelige baren prijsgegeven werden.

In Petits Bollandistes is hun leven, heel speciaal dat van Lazarus (17 december), van Magdalena (22 juli) en van Marta (29 juli) met behulp van de evangelie- en traditie-gegevens prachtig beschreven.

Voor het evangelisch gedeelte moet het beeld dat K. ons van die personen in de loop van Jezus' levensverhaal schetste, niet onderdoen. Ook aan het traditioneel gedeelte beantwoordt treffend de inhoud van het kapittel over Magdalena dat zojuist is gegeven. Het voornaamste daaruit laten wij nu volgen.

Zie aldaar (fasc. 24, nr. 1235), vooral voetnoot 665, waar ook dingen gezegd worden die passen bij de volgende nota:

¹¹⁴ ... bestonden nog andere gedrochten. – Zulk een uitgeroeid dier, hoewel beminnelijk, is de mammoet. Toen men eens een stuk been van een oerdier, waarvan men toen nog niets naders afwist, bij K. bracht, zag zij opeens een kudde witte dieren en zij beschreef nauwkeurig de mammoet, van welk dier het stuk been blijkbaar afkomstig was.

Natuurgeleerde Malfatti, maakte later op die beschrijving de volgende bedenking: "In het jaar 1821, wanneer men het bestaan van dat dier nog niet vermoedde en waarvan K. ook de naam niet kende, beschreef zij nochtans dit dier zo juist als wij het pas sedert 1901, na de vondst van een mammoetgeraamte aan de Beresowska-rivier in Siberië enigszins vermogen te doen.

De beschrijving die K. ervan geeft, vindt men in haar leven door Schmöger beschreven: 'Vie d'A.C.E', III, 438.

Waarom zou dus ook de draak niet hebben kunnen bestaan, aangezien de zienster er gewag van maakt als van iets onbetwifelbaars, zoals zij de mammoet bekend maakte, eer men er iets van vermoedde?

“Omstreeks het jaar 45 brak te Jeruzalem een hevige vervolging uit. Daarom verspreidden zich de apostelen over de hele toen bekende wereld. Petrus trok naar Rome en de H. Maagd werd door Joannes naar Efeze gebracht. (Het heel juiste tijdperk van dit laatste is onzeker).

De familie van Lazarus was te meer bij de Joden gehaat, daar zij Jezus en de zijnen met buitengewone toewijding had bemind en gesteund. Lazarus, Marta en Magdalena werden gegrepen; ook de H. Marcella, die, naar men meent, de dienstmeid van Marta (of Magdalena) is geweest. Volgens een traditie die te allen tijde als authentiek werd aangenomen en ook heden niet wordt tegengesproken, en zelfs in het Romeinse brevier een plaats had bekommen, werden zij geplaatst op een boot, die de meest elementaire uitrusting miste: riemen, roer, zeil, ja, alles.

Ook Maximinus, één van de 72 leerlingen van Jezus, en Sidonius of Cheledonius, die men houdt voor de blindgeborene uit Joannes 9, werden met hen op de boot geplaatst en aan het woeste barengeweld van de zee prijsgegeven.

In de verwachting van de vervolgers kon het niet uitblijven of de boot moest omslaan, vol water lopen en aanstonds verzinken. Het tegendeel echter gebeurde. De baren dreven het schipje in één tocht dwars door de onmetelijke watervlakte naar de kust van Provence in Zuid-Frankrijk.

De reizigers stapten behouden aan land bij Marseille, bezochten de stad en begonnen weldra voor de verbaasde inwoners over Jezus te spreken en zijn leer te verkondigen.

Volgens de ‘Handelingen van de heiligen van de kerk van Toulon’ bekeerden zij geheel Provence.

Lazarus oefende 30 jaren te Marseille zeer ijverig het bisschopsambt uit en onderging daarna de marteldood.

Maximinus werd bisschop te Aix, 28 km ten noorden van Marseille en werd in zijn ambt opgevolgd door de gewezen blinde Cheletonius.

***

Aix komt verder nog ter sprake.

Daarom de volgende korte uitweiding over deze stad.

Het is de oude hoofdstad van Provence, gelegen in een ruime, door bergen omgeven vlakte. Nu nog is het een stad van belang met 50.000 inwoners, de hoofdplaats van een arrondissement en de zetelplaats van een aartsbisschop, heeft hogeschool, beroepsscholen, kunstscholen, enz.

De naam is een samentrekking, zoals al gezegd, van 'Aquae Sextiae' dat de oudste Romeinse stichting in Gallië is, met badinrichting.

- Het woord 'Aquae' wijst op de warme bronnen die daar ontspringen en
- het adjectief 'Sextiae' is afgeleid van Sextius Calvinus, naam van de consul die in 123 vóór Christus de plaats en de baden inrichtte en de stad koloniseerde.

Van de oude gebouwen is door de talrijke oorlogen bijna niets overgebleven. De kathedraal van de Verlosser, die relikwieën van Maximinus bezit, staat aan het noordelijk einde van de stad.

De kerk is van zeer oude datum, doch onderging herstellingswerken vanaf de 11e eeuw: ze werd veel vergroot: de primitieve kerk is volkomen bevat in de zuidelijke beuk van het huidige gebouw.

***

Marta en Maria-Magdalena.

Na hun aankomst droegen Marta en Magdalena ijverig hun deel bij in het werk van de bekering der Marseillezen. Daarna trokken zij dieper het land in.

Marta die een voorkeur liet blijken voor actie, voor werken van liefdadigheid, voor bekering en hulpbetoon, begaf zich eerst naar Aix, de bisschopsstad van Maximinus, daarna naar Avignon en andere omliggende plaatsen.

Op verzoek van de landelijke bevolking bevrijdde zij de streek rondom Arles en Tarascon van een draak of wangedrocht dat de vruchten verwoestte, ook eventueel mensen en dieren doodde en zelfs schepen op de stroom omwierp. De inwoners noemden het dier 'Tarasque', wat

in hun taal betekende: ‘iets verschrikkelijks’, ‘een gedrocht’.
Velen zijn de mening toegedaan dat de stadsnaam ‘Tarascon’ van dit woord afgeleid is.

Marta ging dus – aldus is het in Petits Bollandistes beschreven – in het naburig woud en ontdekte weldra het geduchte dier.
Zonder zich te ontstellen of zelfs te bezinnen, wierp zij het wijwater toe. Hierdoor was het dieper getroffen en meer verzwakt dan door de bloedigste wonden. Het verloor alle kracht om nog te schaden of weerstand te bieden. Marta bond het met haar gordel en bracht het geboeid naar het volk en dit doodde nu het monster met stenen, pijlen en spiesen.

Het definitieve verblijf van Marta.

Marta vestigde zich te Tarascon of in de omgeving.
Tarascon is in onze tijd een rustig stadje met een bevolking van ongeveer 10.000 zielen. Het ligt op de linkeroever van de Rhône, tegenover de stad Beaucaire, waarmee het door een brug van 460 m lang verbonden is.

De stad viert op 24 juni een volksfeest, waarin de heldendaad van Marta, die het vreeswekkend dier doodde, herdacht en in een processie uitgebeeld wordt. De kerk van de H. Marta te Tarascon dateert in haar tegenwoordige toestand uit de 12^e eeuw; ze is versierd met talrijke indrukwekkende taferelen uit het leven van Marta. Onder de kerk is een oude crypte, waar het graf van de H. Marta vereerd wordt. In deze stad of streek verzamelde Marta om zich heen een groep maagden, met wie zij een streng en heilig leven leidde.

(Bij K.E. zien wij in fasc. 35, nr. 2214, dat *Jezus zelf haar opdracht had gegeven een vereniging van maagden te stichten.*)

Zij verwekte ook een jongeling van de dood, die bij Avignon gepoogd had de Rhône over te zwemmen om naar haar prediking te komen luisteren. Hij werd door de baren meegesleurd en verzwolgen, maar opgevist en tot Marta gebracht: nu stortte de maagd nieuw leven in de

jongen. Door Marta's leer en wonderen getroffen, omhelsden de bewoners der omstreken het geloof in Christus.

Na een tijdlang in armoede en gebrek met wilde kruiden en vruchten geleefd te hebben, ontving zij van de bevolking voldoende giften en aalmoezen om haar gezelschap te onderhouden en zelfs tegenover vreemdelingen de gastvrijheid te beoefenen. Zijzelf echter stelde zich met wilde natuurvruchten tevreden. Ook werd zij soms op wonderbare wijze van het nodige voorzien.

Zowel zij als haar vriendinnen gingen dikwijls op predicatietocht uit: Tarascon en alle omliggende plaatsen beschouwen haar als hun eerste apostel.

Maximinus, die dikwijls tussen haar en Magdalena tot bode en schakel had gediend, kwam eens van Aix om Marta te Tarascon te bezoeken, toen deze haar einde reeds voelde naderen.

De zorgen voor haar gemeenschap en de vermoeienissen van het apostolaat hadden haar krachten uitgeput; zij verzocht haar trouwe vriend en weldoener om een gunst: hij zou Magdalena ertoe overhalen om haar zuster, die de dood voelde naderen, nog eens, eer zij stierf, een bezoek te brengen. Was zij, Marta, toch niet haar zuster, en was zij zelfs in zekere zin niet haar geestelijke moeder geweest?

Magdalena liet haar door dezelfde tussenpersoon haar genegen groeten overbrengen met de verzekering dat haar verzoek ingewilligd was. Kort daarna werd Marta door een zware ziekte overvallen, die haar onder hevige koortsen een jaar lang aan het ziekbed gekluisterd hield.

Ondertussen stierf Magdalena en in een visioen zag Marta vanop haar lijdensbed de ziel van haar zuster tussen engelenkoren ten hemel stijgen: "Ach! dierbare zuster", verzuchtte zij, "waarom ben je me niet nog eens komen bezoeken, zoals je het me beloofd hadt."

De avond nu van de zevende daarop volgende dag verscheen haar Magdalena en sprak: "Dierbare zuster, ik kom ingevolge uw verzoek en mijn belofte u vóór uw dood nog eens bezoeken ... doch zie ... Wie hier is, onze Zaligmaker zelf om u uit dit tranendal te verlossen en in de hemel op te nemen; volg Hem zonder uitstel!"

De volgende dag, de achtste nadat Marta de ziel van haar zuster ten hemel had zien stijgen, stierf ook Marta.

Haar ziekte, dood en begrafenis waren vergezeld van ongehoorde wonderen.

De beschrijving hiervan in Petits Bollandistes, 29 juli, zijn bladzijden van dichtelijk proza, waarvan men de schoonheid bewondert. Men vraagt zich natuurlijk ook af of dit alles historie en geen, of meestal legende is ...

Nochtans schijnt alles op zeer oude documenten te berusten. Wanneer men anderzijds leest hoe Jezus ook in onze tijd speelt met wonderen ten gunste van uitverkoren zielen – denken wij b.v. aan Padre Pio, Therese Neumann en vele anderen, om niet K. Emmerick te noemen – waarom zouden wij moeilijkheden maken tegen de wonderen in de eerste christelijke tijd, wonderen die Jezus had beloofd en die noodzakelijk waren voor de vlugge verspreiding van het geloof.

Jezus had Lazarus zijn vriend genoemd en hem uit de doden opgewekt, alle 3 samen hadden zij zichzelf en hun onmetelijke bezittingen aan Jezus opgeofferd.

Jezus matigt zijn weldaden, ja ook zijn wonderen niet voor hen die zich geheel en onvoorwaardelijk aan Hem gegeven hebben en met Hem de weg van lijden en vervolging gaan.

Het definitieve verblijf van Maria-Magdalena.

Wat het definitieve verblijf van Magdalena betreft, na enige tijd aan de bekering van de Marseillezen gewerkt te hebben, werd zij overmeesterd door de neiging en roeping tot het louter beschouwende leven, waarmee zij reeds in Palestina was begonnen. *Overigens had Jezus zelf zeer kort vóór zijn hemelvaart haar herinnerd aan haar roeping om een teruggetrokken leven in de woestijn te leiden* (fasc. 35, nr. 2214).

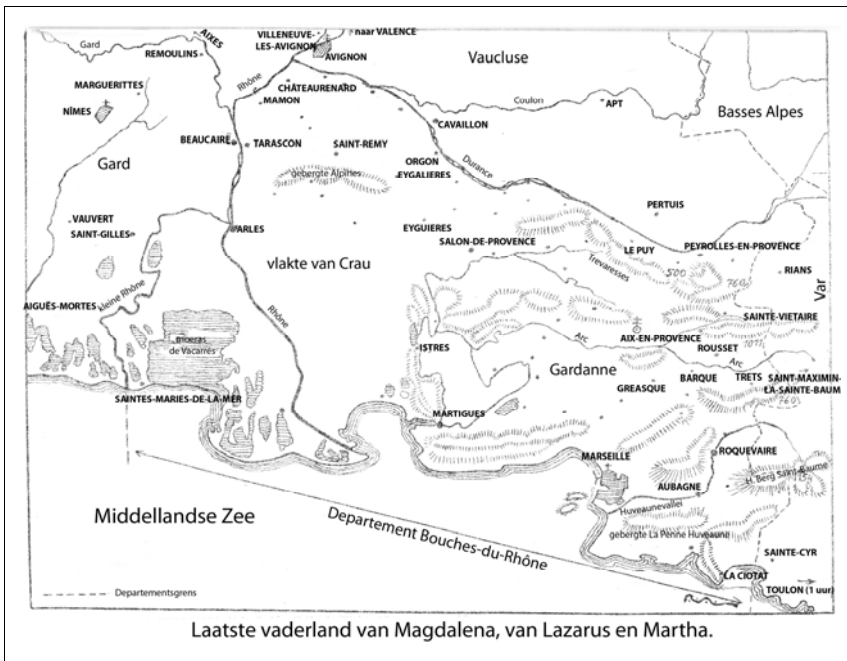
Eerst zocht zij een eenzaam verblijf op te Aigulades, 10 km ten noorden van Marseille, maar hier werd haar drang naar stilte en eenzaamheid slechts onvolkomen bevredigd. Talrijke bezoekers zochten haar dagelijks op en hinderden haar in haar gebed en haar vereniging met

God. Daarom verliet zij deze plaats en trok in oostelijke richting tot bij een eenzame grot, gelegen bijna boven op de helling van een zeer hoge en woeste berg tussen Marseille, Aix en Toulon. Hier leidde zij nog meer dan dertig jaar een meer engelachtig dan menselijk leven, zonder enige relatie met de wereld.

Na haar dood werd haar lichaam dat een zoete geur verspreidde, door de priesters van de kerk van Aix, waarvan Maximinus de bisschop en het hoofd was, naar deze stad overgebracht. Hier werden later ook bijgezet de lichamen van Marcella, van de blindgeborene, door Jezus genezen Cheledonius en van Maximinus.

In later eeuwen werden deze kostbare overblijfselen, uit vrees voor de Saracenen naar een plaats gebracht, welke de Romeinen 'Villa Lata' noemden, maar die later de naam Saint-Maximin kreeg, gelegen 50 km ten zuidoosten, waar Maximinus een kapel had laten bouwen.

(Wij verwijzen nogmaals naar de kaart in nr. 2308; zie nog Pet. Boll. 25 augustus, blz. 134).

Ligging van de grot van Magdalena.

Wanneer men Marseille verlaat en oostwaarts gaat, volgt men een vallei die parallel loopt met de zee kust, doch door een bergketen ervan gescheiden is (zie kaart hiervoor).

Tegenover deze bergketen die men aan zijn rechterhand heeft, verheft zich links aan de noordkant van de vallei een andere bergketen. Na een weg van 3 uren gaans, staat men vóór een derde hoge bergketen, die de vallei ten oosten verspert of afsluit, hoewel niet geheel, want de vallei verlengt zich tussen de 2 gebergten in noordoostelijke richting. Gezien op een afstand schijnt de horizontale vallei door het gebergte in het oosten gesloten en een reusachtig amfitheater te vormen. Het oostelijk bergmassief is het zogenaamde Sainte-Baume gebergte. De keten is gericht van zuidwest naar noordoost en rijst op een weinig ten noorden van de zeebaai 'La Ciotat'. Een klein zuidwestelijk deel van de keten ligt in het departement Bouches-du-Rhône het overige ten oosten in dat van Var.

Sainte-Baume is een uiterst woest en hoog bergmassief en desolate eenzaamheid. Was niet Magdalena's heiligdom daar, geen mens zou er zich op wagen. De 3 hoogste spitsen bereiken een hoogte van 1114 m, 1120 m en 1154 m.

In Magdalena's tijd moest men om de uitdrukking van een oud pelgrim te gebruiken, de berg meer beklauteren dan beklimmen. Boven heeft men op verschillende plaatsen een heerlijk vergezicht over de bergen van Provence en op de zee. De berg heeft zijn naam van 'de grot Sainte-Baume' of 'Balme', een provencaals woord dat 'grot' betekent. De grot waarin Magdalena gewoond heeft, ligt nabij de top.

Als men uit het westen Magdalena's verblijf begint te naderen, komt men eerst bij het hotel Sainte-Baume. Enige stappen erachter strekt het grote bos Sainte-Baume zich uit, met een oppervlakte van 138 hectaren. Door een koninklijke verordening werd het van uitroeiing gevrijwaard. Men volgt langs dit woud een opstijgend pad en na een half uur gaans bereikt men een kruispunt van paden aan de voet van een steile rotswand. Hier slaat men rechts af en komt na nogmaals 10 minuten gaans, eerst langs slingerpaden, daarna langs trappen, op een klein terras dat zich vóór de grot Sainte-Baume uitstrekt. Op dit terras heeft

men in noordelijke richting een prachtig vergezicht. De grot ligt niet geheel op de bergtop.

De spits een weinig links boven de grot draagt de naam 'Le saint Pilon'. Men bereikt hem niet van de grot of het terras uit, doch van het lager gelegen zojuist vermelde kruispunt langs andere slingerpaden en trappen, die tussen rotsen naar de bergrug leiden.

Boven gekomen heeft men:

- links de spits Joug d'Aigle (1120 m).
- Rechts loopt men op de spits St. Pilon (1114 m), een weinig terzijde boven de grot.

Volgens de traditie – als dit geen louter legende is – werd Magdalena 7-maal daags door engelen op deze top gedragen, waarbij zij dan telkens in extase geraakte. Ook herinnert daar een kapel aan de extases van Magdalena. In de buurt is nog een andere grot, 'grotte des oeufs' of der eieren genaamd.

- De 3^e en hoogste top is de Begijnenberg (1154 m).

In de grot, op een bank tegen de achterwand van de grot staat een levensgroot beeld van Magdalena. Het stelt haar voor, gelegen op haar zijde in gebed verzonken, want zó of geknield, zegt men, placht zij te bidden. Dit monument is zeer oud en, naar men beweert, in opdracht van Maximinus gemaakt en daar geplaatst. Die rotsbank, dus ook het beeld, is altijd volkomen droog, hoewel de spelonk overal elders, druipt en zijpelt van het vocht van de rots. Men beschouwt dit verschijnsel als een echt, groot en voortdurend wonder, te meer daar er geen natuurlijke verklaring voor te vinden is. Rechts aan de voet van de rotsbank is in de grot een bron.

De grot, 14 m lang of diep, 18 m breed en 4 à 6 m hoog is tot kapel of kerk ingericht. Op het hoogaltaar staat een kunstig marmeren O. L. Vrouwbeeld.

Sainte-Baume is te allen tijde een beroemde bedevaartplaats geweest. Door slingerpaden en trappen langs de duizelingwekkende steile rotswand werd de toegang naar de grot en de St. Pilon vergemakkelijkt. Een weinig onder de grot staat op een terrasvormige uitsprong van de berg een klooster van Dominicanen, die de bedevaartplaats bedienen.

De relikwieën van Magdalena.

Nochtans berusten de relikwieën van Magdalena niet op deze plaatsen. Boven is gezegd dat ze door de zorgen van Maximinus van hier naar Aix werden overgebracht. Van Aix verhuisden ze naar ‘Villa Lata’, dat later St. Maximin werd, 20 km ten noordoosten van Sainte-Baume. Hier hebben ze te allen tijde een grote verering genoten, doch vooral nadat Karel II, graaf van Provence en Prins van Salerno, vervolgens koning van Napels, Sicilië, Jeruzalem en Hongarije te St. Maximin een klooster voor Dominicanen had laten bouwen. Dit had hij uitgevoerd naar aanleiding van de terugvinding, in een kelder te St. Maximin, van de gebeenten van de H. Magdalena, samen met de overblijfselen van Marcella, Maximinus en Cheledonius. Men had ze daar, zoals het uit bijgevoegde aantekeningen bleek, verborgen uit vrees voor de Saracenen.

Maximinus werd, zeggen de Pet. Boll., 8 juni, blz. 517, na eerst in zijn bisschopsstad Aix begraven te zijn, overgebracht naar de stad die zijn naam draagt in hetzelfde bisdom en daar werd zijn lichaam bewaard in de kerk van de Dominicanen.

In 1283 schonk voormelde vorst Karel II aan de kerk van de Verlosser te Aix het kaakbeen en een deel van de schedel van Maximinus terug.

In beroerde revolutionaire tijden hadden deze heilige relikwieën later nog dikwijls te lijden.

De authentieke relikwieën, die nu nog van de H. Magdalena overblijven – het zijn dezelfde die K.E. noemt – werden door P. Franciskus, bedevaarder in 1644 (zie H. Land, 1950: zijn inventaris komt overeen met Pet. Boll. 22 juli, blz. 594) beschreven als volgt:

“In de kelder of crypte van de kerk St. Maximin werd ons getoond

- het hoofd van de H. Magdalena, een hoofd voorwaar zeer groot, eerbiedwaardig, majestueus (cfr. fasc. 19, nr. 854); het had aan de rechterzijde van de neus en aan de linkerzijde van het voorhoofd nog wat vlees, ter plaats waar, zo zegt de pelgrim, Jezus’ vingers haar hadden aangeraakt (??).
- Hier werd ons nog getoond een kristallen fles, waarin aarde bewaard wordt, die doordrenkt is met bloed van Christus. Dit bloed had zij

met de H. Maagd verzameld aan de voet van het kruis op Goede Vrijdag.

In die kelder ziet men ook de graven van Maximinus, Marcella en Cheledonius. Daarna werd ons tegenover die kelder een ander altaar geopend en de volgende relikwieën getoond:

- de rechterarm van de H. Magdalena, die zeer lang is, waaruit men besluiten kan, evenals uit het hoofd, dat zij zeer groot van gestalte geweest is (groter dan al de overige vrouwen, zegt K. Emmerick in de zojuist aangegeven passage).
- Ook toont men een fles, die van het haar bevat, waarmee zij de voeten van Jezus afdroogde.
- Nog toonde men ons het lichaam van Marcella, de dienstmeid van de H. Magdalena en enige hoofden van onnozele kinderen, door Magdalena naar hier meegebracht (?) en meer andere relikwieën, waard gezien en vereerd te worden.”

Uit Pet. Boll. vernemen wij over deze relikwieën:

“Tijdens de Franse revolutie liet de tienman Barras het schrijn van Magdalena’s relieken omslaan tot munt, en de heilige lichamen en relieken werden door elkaar gegooid en uiteen gestrooid.

Doch Jozef Bastide, de lekekoster van de Dominicanen, bemachtigde heimelijk

- het hoofd van Magdalena,
- de kristallen fles of heilige ampel (met aarde en bloed),
- het ‘noli Me tangere’, d.i. ‘Raak Me niet aan’, (zo noemt men het stukje onbedorven vlees dat aan Magdalena’s schedel kleeft),
- een deel van de harenbos en
- de armbeenderen.

(Hier zien wij ons genoodzaakt een bemerking in dit citaat in te lassen.

Toen Jezus in de morgen van zijn verrijzenis aan Magdalena verscheen, wilde zij zijn voeten omarmen. Met een afwijzend gebaar belette Jezus haar dit en zegde: “Noli Me tangere”, raak Me niet aan.

Wij nemen het hier niet op voor de juistheid van de traditie betreffende het stukje onbedorven vlees, wij weten er niets over met zekerheid, maar wij kunnen er een zin aan geven, door te VERONDERSTELLEN dat Jezus de woorden “Raak Me niet aan” vergezeld liet gaan met een afwijzend gebaar, waarbij Hij Magdalena's aangezicht aanraakte, terwijl zij op de knieën viel om zijn voeten te omarmen).

Door de tussenkomst van Lucien Bonaparte werd de kerk van St. Maximin niet verwoest, wel echter de kerk van Sainte-Baume in 1793. Na de revolutie werden aan de kerk van St. Maximin deze relikwieën teruggeschonken en in de sacristie vond men door mekaar gesmeten de andere gebeenten van de heilige lichamen.

Met zekerheid kon men slechts de volgende relikwieën identificeren:

- 2 beenderen van Maximinus,
- het hoofd van Cheledonius (ook aangeduid met de naam Sidonius) en
- enkele andere, die in houten schrijnen geplaatst werden.
- In een schrijn van verguld koper werden de 2 armbeenderen van Magdalena gestoken. Dit laatste schrijn had men de naam gegeven 'arm van Magdalena' en als bij mirakel hadden de revolutionaire bandieten het niet buitgemaakt.

In 1814 werd de tot kerk ingerichte grot van Sainte-Baume hersteld en na voltooiing door meer dan 70.000 pelgrims bezocht. Tijdens de 100 dagen onderging ze nieuwe verwoestingen vanwege de gewelddaan maréchal Brune, door Napoleon de gewetenloze plunderaar genoemd. (De 100 dagen, 20 maart 1815 tot 28 juni zijn de dagen waarin Napoleon, na van het eiland Elba weggevlucht te zijn, pogingen deed om het bewind en de macht weer in handen te krijgen).

In die dagen herhaalden zich de verschrikkingen van 1793.

Op 22 augustus daaropvolgend werd Brune te Avignon door het verbitterde volk in de Rhône geworpen, waar hij de dood vond.

De grotkerk werd spoedig nog eens hersteld. In mei 1822 waren alle werken voltooid. De altaren van Magdalena en van Onze-Lieve-Vrouw waren geheel nieuw. Onder grote toeloop van volk werd ze door de aartsbisschop van Aix ingewijd. Een processie van meer dan 40.000 bedevaarders – iets ongewoons voor dat ontoegankelijk gewest – ging er opvolgenlijk de kerk binnen.

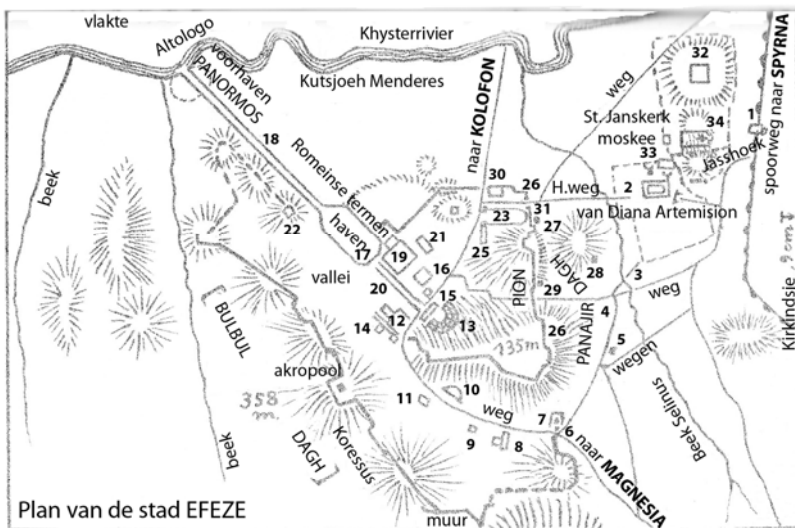
Het stadje St. Maximin met zijn 2.500 inwoners ligt in een ruime vlakte, die ten westen beheerst is door het Zureliusgebergte (893 m). In haar tegenwoordige toestand dateert de kerk uit de 13e eeuw; ze is gebouwd boven een oude crypte die de 4 boven vermelde graven bevat. Van buiten valt ze weinig op, maar binnen is ze zeer schoon, rijk en zelfs grandioos.

Aan dit verhaal over de familie van Lazarus en aan het commentaar dat erbij behoort, zijn er nog 2 bemerkingen te voegen over tradities die er verband mee houden.

1^e bemerking:

In fasc. 34, 'Uitweiding over Efeze, stad en omgeving', hebben wij in de beschrijving van het oude Efeze een vals graf van Magdalena vermeld. Op het stadsplan is dit graf aangeduid door het getal 27.

- Plan van de stad EFEZE
1. Station.
  2. Tempel van Diana (Artemision).
  3. Beek Selenus.
  4. Weg die om de Prion- of Panajir-Dagh-heuvel draait.
  5. Graf van de krijgsheld Androctos.
  6. Magnesiapoort.
  7. Oost-gymnasium.
  8. Christelijke kerk die een heidense basiliek opgevolgd heeft.
  9. Wollemarkt of wolhalle.
  10. Odeion of klein theater.
  11. Romeinse tempel.
  12. Agora of markt.
  13. Eén van de meest grandioze theaters van de wereld.
  14. Tempel van Serapis.
  15. Gebouw dat vermoedelijk een gymnasium is geweest.
  16. Sportplein (sporen van de verzande haven van Lysimachus die de nieuwe stad stichtte).
  17. Nieuwe haven (de oude haven werd door de Romeinen gedempt en vervangen door een sportplein – zie 16).
  18. Kayster-rivier.
  19. Machtig gebouwencomplex (overblijfsel van termen en een groots gymnasium, het 3e van de 4 grote gymnasia van Efeze).
  20. Brede zuilenweg van Arkadianen.
  21. Dubbele kerk, toegewijd aan de Moeder Gods.
  22. Vierkante toren (gevangenis van de H. Paulus en van andere martelaren).
  23. Stadion, dat voor een deel op de noordelijke helling van de Prionheuvel, voor een deel op stevige onderbouwen rust. De onderbouwen vormden tevens holen voor wilde dieren die in het worstelperk van het stadion moesten vechten.
  25. Volgbogige poort.
  26. Stadsmuur.
  27. Vals graf van Maria Magdalena.
  28. Grot, zogenaamd van de 7 slapers.
  29. Graf van de leerling van Sint Paulus, nl. Timoteüs, eerste bisschop van Efeze.
  30. Gebouwencomplex (= overblijfsel van het 4e van Efeze's gymnasia; het wordt naar de naam van de stichter of schenker 'gymnasium van Vedius' genoemd).
  31. Oostpoort van Efeze.
  32. Middeleeuwse burcht.
  33. Oude Turkse moskee.

De Grieken of oosterse Kerk houden immers staande dat Magdalena in Efeze zou begraven zijn, en deze traditie, die, ons inziens, alleszins de kwalificatie van 'flauw' of zelfs 'ongegrond' verdient, gaat nochtans terug tot de 7^e eeuw, nl. tot de eerste getuige van deze mening, de Patriarch Modestus van Jeruzalem (632). Dan kunnen nog genoemd worden Gregorius van Tours, de monnik Cedrenus.

Keizer Leo van Konstantinopel, bijgenaamd de Wijze of Wijsgeer, zou haar lichaam in de 9e eeuw naar deze stad hebben laten overbrengen (cfr. D.B. Ephèse, c. 1844).

Deze traditie komt niet in aanmerking om met de westerse vergeleken te worden.

Aan haar ontstaan kunnen wij overigens een redelijke verklaring geven.

Katarina vertelt van een andere leerlinge van Jezus die in vele opzichten een grote overeenkomst vertoonde met Magdalena, zodat men reeds bij Jezus' leven die 2 vrouwen vaak met elkander verwarde. Die andere vrouw was Maria de Sufanietin. Het is zeer goed mogelijk dat de laatste behoorde tot de vrouwen die met Maria mee naar Efeze gekomen waren, in Efeze na haar dood begraven werd en dat men ze naderhand voor Maria-Magdalena gehouden heeft of ze zelfs moedwillig zo genoemd heeft, om op haar graf fier te kunnen zijn.

De gelijkenis van deze 2 personen met de verwarring die eruit ontstond, zoals K. dit beschrijft, kan men lezen in fasc. 21, nr. 952, na midden. Het zal voor de lezer interessant zijn deze passage eens na te zien, en ook vooral het commentaar erop, fasc. 21, nr. 952, voetnoot 478.

2^e bemerking:

Een 2^e bemerking bij dit kapittel betreft een traditie die bestaat op het eiland Cyprus in verband met Lazarus.

Ze houdt dat Lazarus met zijn zusters en nog anderen, tot ballingschap veroordeeld zijnde op een gehavend schip gezet en in zee gedreven werden, doch in plaats van te Marseille, landden op de oostkust van het eiland te Kition, thans Larnaka één van de voornaamste havens van het eiland. Na daar 30 jaar bisschop geweest te zijn, zou Lazarus daar gestorven en begraven zijn.

Larnaka gaat fier op zijn kathedraal van de H. Lazarus, die eeuwen lang de meest vermaarde en bezochte bedevaartplaats van het eiland was (cfr. Chypre d'aujourd'hui, blz. 195-196; The Island of Cyprus, blz. 46).

Over het verblijf van Lazarus op Cyprus heeft K. een interessante mededeling gedaan in fasc. 24, nr. 1258: tijdens een vervolging en opstand in Marseille zou Lazarus naar hier gevlucht zijn. In hetzelfde fasc. 24, nr. 1258, voetnoot 684 staat een opmerking die belangrijk is en hier best herlezen wordt.

K. laat hem echter opnieuw bisschop zijn en sterven te Marseille.

Uit zijn tijdelijk verblijf op Cyprus volgt de mogelijkheid dat de Cyprische traditie alleen het gevolg van dit verblijf aldaar is. Zo hebben wij gezien dat de traditie van Maria's dood en begrafenis te Jeruzalem, naar alle waarschijnlijkheid het gevolg is geweest van het feit dat daar een graf voor Maria in gereedheid werd gebracht. Toen dit bereid was, genas zij echter en keerde naar Efeze terug.

De H. Maria-Magdalena ontvangt bij de ingang van haar rotsspelonk de H. Communie uit de hand van een engel kort voor haar dood.

Naar een schilderij van Eduard von Steinle, kunsttekenaar en -schilder en vriend van Brentano.

Die de zondares Maria hebt ontslagen, en geluisterd hebt naar Dismas' klagen, ach! vind ook in mij nog uw behagen!

Qui Mariam absolvisti, et latronem exaudisti, mihi quoque spem dedisti.

Gebed tot de H. Maria-Magdalena.

O getrouwe, godminnende Maria-Magdalena;
ik herinner u aan de grote liefde die gij Christus, uw God en Heiland hebt
toege dragen vanaf de tijd van uw bekering;
ik herinner u aan de dankbaarheid die u voor deze grote genade
bestendig bezielde. Ik herinner u aan de diensten die gij Jezus in zijn
leven en sterven en zelfs nog na zijn dood hebt bewezen.

Met uw broer en uw zuster hebt gij Hem vele keren in uw woning met
alle liefde en vreugde gastvrij ontvangen.

Gij hebt Hem op maaltijden in uw eigen en andermans huis met groot
verlangen opgezocht, zijn voeten met kostbaar reukwerk, zijn hoofd
met nardusolie gezalfd, waarbij het huis met de fijnste geuren vervuld
werd.

Ook zijt gij Hem vaak op de stofferige wegen gevolgd, hebt zijn
vermoeienissen gedeeld, met grote leergierigheid zijn preken beluisterd,
zijn lessen in u opgenomen, hetzij gezeten aan zijn voeten, hetzij onder
de menigte vermengd.

In de uren van zijn groot lijden, hebt gij Hem gezelschap gehouden;
met Maria en Joannes bevondt gij u aan de voet van het kruis en hebt na
zijn dood bij de begrafenis een helpende hand gereikt.

Uw liefde kon u van zijn graf niet scheiden. Reeds vroeg in de morgen
der verrijzenis ging gij met specerijen naar het graf om Hem uw liefde en
verering te betuigen, als moest Hij nog leven; in zijn dood kondt gij nog
niet berusten. Gij wilde Hem hebben of levend of dood.
Zonder Hem kondt gij niet leven. Hem nergens ontdekkend behield gij
de hoop Hem te vinden en vandaar uw onvermoeid zoeken en vragen en
roepen naar Hem.

Zoals voorheen wenste gij neer te vallen aan zijn voeten, deze te
omarmen en met tranen te besproeien.

Bewogen door uw rusteloze liefde ontfermde zich nu Jezus over u:
gij hadt verdiend het eerst van allen met een verschijning van Hem
geëerd en verkwikt te worden:

o onuitsprekelijke vreugde,
o zielelust zonder weerga,

o troost zonder gelijke,
o blijde verrassing! gij hadt Hem terug!

Hoe zoet klonk in uw oor *zijn vertrouwde stem die u noemde
bij uw naam: Maria!*

Doch uw menselijke onstuimigheid betomend, maakte Hij uw liefde
meer geestelijk, meer hemels.

Deze liefde en Gods werking deden u stijgen in het charisma van de
beschouwing van trap tot trap tot de top der volmaakte vereniging.

Verbannen uit uw vaderland en in Zuid-Frankrijk aangeland hebt gij uw
laatste jaren in de grot en op de berg Sainte-Baume doorgebracht.
Daar zweefde uw geest steeds in de hoogte.
Uw blik drong tot Jezus door in de hemel.

Zoals de satan door zijn hoogmoed uit het hoogste des hemels in de
diepste afgrond neerstortte, zo verhieft gij U door berouw uit de
afgrond van het verderf tot een engelachtige reinheid en tot bij de troon
van God.

De eeuwen door blijft uw voorbeeld een reden van hoop voor allen die
het slachtoffer werden van hun zwakheid.

O Maria-Magdalena, ik wens u geluk met uw bekering, roeping, zending
en serafijnse liefde. Deel mij een sprankel ervan mee;
laat mij er een vonkje van in mijzelf bespeuren.

Bekom van Jezus dat hij door een engel mijn hart verwonde met een
liefdepijl, opdat ik Hem zoveel bemin als Hij wenst en Hem, naar uw
voorbeeld, zo dankbaar zij als Hij het verdient.

Amen.

De H. Veronika.

(4 februari 1821)

2336.

De eigenlijke naam van Veronika was Serafia. Zij was een (klein) dochter van een oom van Zakarias (fasc. 31, nr. 1912); zij was ook met de oude Simeon verwant en zij kende diens zonen, die van hun vader een groot verlangen naar de Messias geërfd hadden, maar dit liefdevol, onstuimig verlangen hielden zij als een geheim in zich besloten.

Veronika was reeds een volwassen dochter, maar nog ongetrouwd, toen Jezus als twaalfjarige knaap te Jeruzalem in de tempel achterbleef. De knaap Jezus werd toen 2 dagen lang door zijn ouders onder hun verwanten gezocht; Hij was met 4 oudere makkers in Jeruzalem achtergebleven, en wanneer Hij in die tijd niet in de tempel was, verbleef Hij in hetzelfde huis, waarin Maria vóór haar reiniging, een dag en 2 nachten met Hem als kind bij een bejaard echtpaar geherbergd had. Ik zag dat Veronika toen eten voor Hem daarheen zond. (De herberg lag op de heuvel Qatamin, fasc. 4, nr. 103, voetnoot 221).

Die kleine herberg (cfr. fasc. 4, nr. 110, voetnoot 238) was een soort van stichting; ze lag ten oosten van de Olijfberg¹¹⁵.

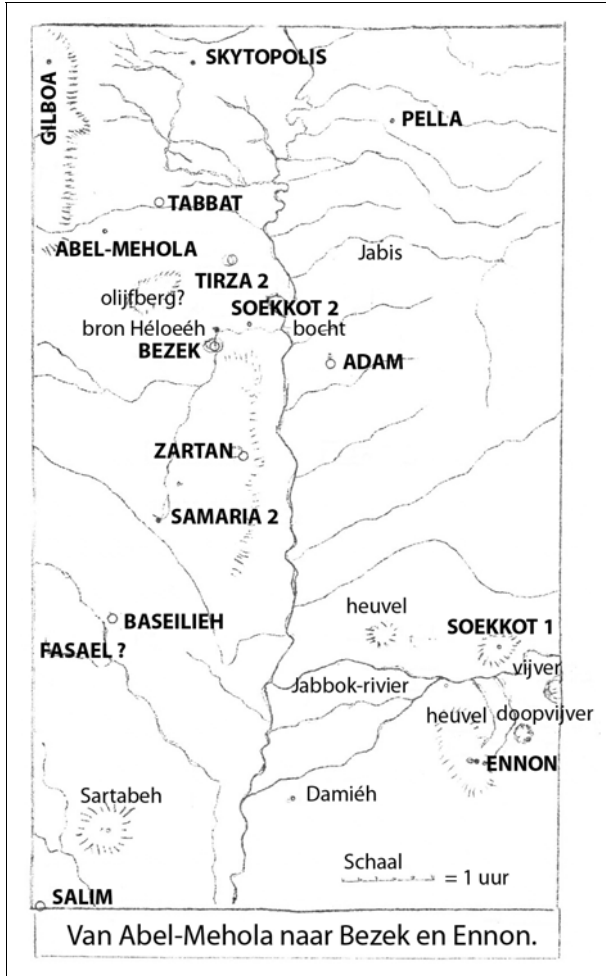
---

¹¹⁵ Aan de oostkant van de Olijfberg. – Natuurlijk is niet de berg bedoeld ten oosten van Jeruzalem, waar Jezus ten hemel voer, maar het komt niet zo zelden voor dat in Palestina 2 gelijknamige plaatsen, niet zover van elkaar afgelegen zijn.

Ook ontleenden vele plaatsen hun naam aan de olijf (cfr. fasc. 17, nr. 671, voetnoot 320).

Er bestaat een mening, die zeker vals is, dat Jezus ten hemel gevaren zou zijn ter plaats waar nu het klooster van het H. Kruis gelegen is in de omgeving van de genoemde herberg. Vanwaar deze valse mening?

Best mogelijk omdat in deze omgeving een berg of heuvel de naam Olijfberg droeg.

Jezus en zijn leerlingen hadden daar dikwijls een toevlucht. Ik zag dat Jezus, wanneer Hij in de laatste tijd vóór zijn groot lijden en dood herhaaldelijk in de tempel leerde, vaak heimelijk in die herberg van levensmiddelen voorzien werd door Veronika. Toen was dit huis reeds door andere mensen bewoond (dan ten tijde van Jezus' opdracht in de tempel).

2337.

De man van Veronika heette Sirach en stamde af van de kuise Suzanna. Aanvankelijk was hij de christenen vijandig gezind en méér dan één keer heeft hij Veronika opgesloten, wanneer hij haar hulpverlening aan Jezus en de leerlingen bemerkte. Zij had 3 zonen, waarvan er 2 leerlingen geworden zijn. Maar Sirach zelf werd door Jozef van Arimatea bekeerd.

Wat de zweetdoek van Veronika betreft, ik heb gezien dat dit een doek was, zoals die, welke men om de hals, of ook als een tweede op de schouders placht te dragen. Veronika had zulk een doek om de schouders hangen, toen zij Jezus op zijn kruisweg tegemoet snelde. Het aanreiken van zulk een doek was een teken van deelneming in iemands droefheid. Toen Veronika het zo besmeurde, misvormde aangezicht van Jezus zag, liep zij op Hem toe en droogde zijn aangezicht af, en het drukte zich in de ene zijde van de doek af met alle wonden en alle bloedige schrammen.

De doek bleef bij de H. Vrouwen. Toen Marta en Magdalena naar Massilia (Marseille) verbannen werden, kwam hij in het bezit van de Moeder van God, van wie hij door de apostelen naar Rome is gekomen (wellicht langs een omweg, cfr. fasc. 31, nr. 1915, voetnoot 111). In die vervolging tegen Lazarus en zijn zusters werd ook Veronika, die een bevallige, indrukwekkende, vrouwelijke verschijning was, met andere ongenadig nagezeten vrouwen in grote angst gebracht. Zij vluchtten, maar werden ingehaald en Veronika stierf in de gevangenis de hongerdood. (Dit laatste zegt K. eveneens in fasc. 31, nr. 1915, voetnoot 111). De traditie evenwel spreekt anders over de plaats van haar dood (cfr. fasc. 31, voor nr. 1912, 'Uitweiding over Veronika').

De H. Tekla.

**(Verteld op 22-23 september 1820 en op 23 september 1821,
feest op 23 september)**

Tekla verloofd.

2338.

Toen ik gisteren Tekla's relikwie ontving, zag ik de heilige uit de hoogte tot mij nederdalen, met licht omkleed en met in de hand een tak, die witgele gesloten bloesems droeg. Ze zegde mij: "Dit is gebeente van mij!" Hierop zag ik nog verscheidene tafereelen van haar tot tegen de avond, en deze morgen in één uur tijds geheel haar leven.

Eerst zag ik Tekla te Ikonium in haar ouderlijk huis; zij was van middelbare grootte en had bruinblond haar. Haar aangezicht was ernstig en schoon; haar kleur was niet blozend, maar bruin getint. Voorhoofd en neus vormden bijna een doorlopende lijn, zij zag er ook diep godsdienstig uit; zij droeg een lang, witwollen kleed met een brede gordel, waaraan van voren korte einden afhingen. De dalende lijn van haar kleed was door vele vouwen, die evenwel opschortingen schenen, gebroken. De wijde mouwen waren gevat in armbanden, die aan de rand met parelen bezet en in het midden geribd waren. Haar haren waren in 3 delen gescheiden en met een doorzichtige, zilverwitte stof doervlochten of liever doorslingerd, zodat ze links en rechts een wrong op het achterhoofd vormden.

Ik zag haar eerst met haar vader en haar moeder en haar toekomstige, een grote, eerbare man, in het ouderlijk huis: zij was zeer vriendelijk jegens hem. Het huis was, naar oude trant, zoals alle rijke huizen, rondom een binnenhof gebouwd dat met zuilengangen omgeven was. Vóór het huis was ook een voorhof, met een muur omringd. Ook op deze muur was een terras, dat in het rond van een leuning voorzien was. Dit wandelterras was tegen de zon met tapijten overspannen (naar oosters gebruik).

Tekla door Paulus bekeerd.

2339.

Paulus bezocht met een leerling de stad Ikonium. Deze leerling was niet Barnabas, zoals ik het me nu herinner. Hier was een synagoge, maar Paulus preekte ook in het openbaar in de open lucht, ook in en bij de huizen van vrienden. Zo preekte hij ook tegenover het huis van Tekla op een verhoog, en vele mensen, ook vrouwen en meisjes, luisterden toe. Hij leraarde over het huwelijk en in zijn onderrichting kwamen deze woorden voor: “Men zondigt niet met te trouwen, maar toch is ongetrouwd blijven beter, enz.”

Tekla was op het muurterras gezeten en hoorde wat Paulus aan de overkant van de straat zegde. Dikwijls zaten op die terrassen vrouwvolk en jonge meisjes om stoeten, optochten, betogingen en andere dergelijke dingen gade te slaan, hetzij ten goede, hetzij ten kwade. Tekla was diep getroffen. Na dit sermoen werd Paulus gevangen genomen.

Tekla door Paulus in de kerker gedoopt.

Ik zag dat men de bruidgeschenken van Tekla bereidde en dat een bode van haar verloofde haar bezocht¹¹⁶ en dat zij deze laatste afdankte.

---

¹¹⁶ Bode. – Onder dit woord is hier te verstaan de persoon die in de H. Schrift ‘Vriend van de bruidegom’ genoemd wordt.

De verlovings tijd duurde ongeveer een jaar. In deze tijd verbleven bruid en bruidegom in hun eigen familie en onderhielden betrekkingen met elkaar door een tussenpersoon, de ‘vriend van de bruidegom’ genoemd. Bij het huwelijk regelt hij ook de bruiloft.

‘Vriend van de Bruidegom’ noemde zich Joannes de Doper, omdat hij een soortgelijke rol vervulde tussen de beginnende Kerk en Jezus. De Kerk bestond toen uit de groep van Jezus’ eerste leerlingen en volgelingen.

Eens zag ik haar alleen in een kamer; zij las in een schriftrol van een vinger dik; de schriftrol was van Paulus en behelsde zijn leer over het huwelijk en de maagdelijke staat. Ik zag haar zeer ontroerd; zij vouwde de handen samen en bad, nam dan een juweel van haar borst, dat zij van haar verloofde gekregen had, en een van haar rechterzijde, hetzij van haar schouder, hetzij van haar oor; het was als een witte edelsteen met een knopje daarop. Zij legde alles in een schrijn, waarin nog meer juwelen lagen.

Tegen de avond zag ik haar, met een donkerkleurige sluier op de arm, het huis verlaten en op zoek naar iemand door de stad trekken. Zij vond de gezochte bekende man en gaf hem haar juwelen. Als zij weer thuis was, bracht deze man haar kleine vierhoekige geldstukken.

Ik zag nu dat zij, van een dienaar vergezeld, zich in het duister heimelijk naar de gevangenis van Paulus begaf. Zij had nu de bruine sluier op het hoofd geslagen en ging langs dikke, sterke muren en onder booggewelven. Daar stonden wachten, maar zij sprak hen niet aan, en zij kwam bij een man, die blijkbaar de gevangenisbewaker was aan wie zij het geld gaf. Ik zag hem een lamp nemen en Tekla in de gevangenis leiden. Hij bleef nu met het licht in de deur staan.

Zij kwam bij Paulus, die daar ongeketend in een lange mantel zat en schriftrollen bij zich liggen had; de gevangenis was zeer ruim. Tekla sprak met hem en zette hem haar situatie uiteen en beschreef haar ontroering en gemoedstoestand.

De taak van Joannes was het hen te wijzen op de Bruidegom, zijn eigen leerlingen naar Hem te zenden en getuigenis voor Jezus af te leggen, het volk tot boete te brengen en waardig te maken om deel uit te maken van Jezus' kerk.

Op de kerk had alleen Jezus recht: "Die de bruid heeft, is de Bruidegom, sprak Joannes; ik moet kleiner worden, ja, verdwijnen, Hij groter.

Hierin bestaat mijn vreugde; belangloos moet mijn dienst en liefde zijn." (cfr. D.B. Fiançailles; Keulers op Joa. 3, 29).

Hij zette haar de christelijke leer uiteen en dan knielde zij neer en Paulus doopte haar met water uit een fles die hij uit de boezem van zijn kleet trok. **Hierbij daalde een glans uit de hemel neer, die hen allebei omgaf.** De cipier zag dit en ook hij bekeerde zich.

Tekla beschuldigd. – Haar eerste marteling.

2340.

Ik zag Tekla blijde de kerker verlaten en naar huis terugkeren en nu zag ik hoe zij alle sieraden aflegde, zich gans in haar sluier hulde en aan haar ouders en toekomstige bruidegom verklaarde dat zij een christin was en maagd wilde blijven. Ik zag de moeder hierdoor verrast en bijna waanzinnig. Tekla werd in het huis van een vrouw gebracht, die Tryfena heette en haar van voornemen en gezindheid moest doen veranderen, maar zij mislukte.

Daarna zag ik Tekla door haar eigen moeder bij de rechter als christin aangeklaagd, vóór het gerecht gedaagd en veroordeeld en vervolgens naar de gevangenis en tenslotte naar de martelplaats geleid worden. Zij werd van haar klederen beroofd, maar op wondere wijze omgeven door een wolk die haar zuiverheid beschermde. Zij werd door beulen die een kring om haar vormden, met roeden gegeseld en verscheurd, totdat zij afgebeeld neerviel.

Later zag ik haar ook aan een paal gebonden en met haken verscheurd worden; haar lange haren hingen om het bloedende lichaam neer. Een brandstapel werd bereid, en, zodra zij van de geselpaal was losgemaakt, sprong zij er uit eigen beweging in en stond met uitgestrekte armen in het midden van de vlammen, die haar eerst omringden zonder haar te deren en van haar weglaiden. Spoedig echter viel zulk een geweldige plasregen, dat alle toeschouwers van de martelplaats wegvluchtten en het vuur door het vele water gedoofd werd. Tekla had kunnen

vluchten, maar zij deed het niet en liet zich terug in de gevangenis brengen. Door dit wonder bekeerden zich velen.

In de nacht zag ik de maagd in haar kerker bidden.

Ik zag de verschijning van de H. Paulus tot haar naderen, haar troosten en al haar wonden genezen. Paulus zat niet meer gevangen; men had om zijnentwil naar Rome, meen ik, geschreven, en men had hem de vrijheid teruggeschonken.

Tekla in het strijdperk van de dieren.

Ik zag Tekla opnieuw uit de gevangenis gehaald en in verhoor genomen worden, vanwaar men haar in het ronde worstelperk bracht. Zij werd opnieuw van haar klederen beroofd en weer in een wonderbare wolk gehuld.

Een beer en een leeuwin werden met kettingen aan haar beide zijden gebonden; zij had een ketting aan elke zijde van haar lichaam en aan elke arm en zij was met deze 4 kettingen aan de beide dieren vastgehecht. Deze rukten en Tekla viel ruggelings ter aarde. Nu brak de leeuwin de kettingen zonder de heilige te kwetsen, namelijk door beide poten op de ketting te zetten, haar kop er onder te steken en de ketting met een ruk te breken. De beer was aan zijn ketting vol grim en vrees zo ver mogelijk blijven zitten; de leeuwin viel hem aan, verwurgde hem en keerde dan als een vleiende hond naar Tekla terug, die bevrijd zich overeind had gezet. Het beest likte haar de voeten en Tekla streelde het en pakte het liefkozend en spelend vast bij de kop en zelfs bij de muil.

Dit deed het geschreeuw onder het volk losbreken: “Mirakel! mirakel!”

De rechter verklaarde dat hij niets meer tegen haar wilde ondernemen en bekeerde zich aanstonds.

Tekla uit de stad gebannen als onoverwinbaar.

2341.

Maar anderen leidden Tekla met een bruin kleed bedekt in de nabijheid van een rivier. Hier was een diepe steenput of waterbak, waarin zich in het slijk vele, afschuwelijke slangen ophielden.

De beulsknechten grepen de heilige onkwetsbare maagd vast en wilden haar met het hoofd vooruit in de put ploffen, maar zij rukte zich los, maakte het teken van het kruis over de put en sprong er in; de slangen kronkelden voor haar ter zijde uit de weg.

Nu trokken de beulen een sluis open en uit de naburige rivier liep de steenput vol water, maar Tekla steeg mee omhoog in rechtstaande houding en met de armen boven het water; de slangen strekten en rekten zich langs de wanden van de put en zo ver mogelijk van haar verwijderd naar omhoog. Uit vrees dat de slangen er uit konden springen en het volk aanvallen sloot men de toevloed van het water af. Maar de maagdelijke heilige bleef ongedeerd en verheerlijkte God. Men trok ze eindelijk uit de put en nogmaals bekeerden zich velen. Zij werd ook weer bij Tryfena gebracht die zich gelijkelijk bekeerde.

Daar nu vele mensen, vooral jonge dochters zich bij Tekla aansloten, werd zij uit de stad gewezen, en ik zag haar in een rotspelonk, die met graszoden bedekt was. Verscheidene vrouwen en jonge dochters vergezelden haar.

Zij was geheel in een bruinachtig habijt gehuld; haar hoofd was met een kap bedekt, die ook hals en borst omvatte en vouwen maakte, wanneer zij het hoofd omwendde. De spelonk (waar zij als kluizenares in leefde) was zeer verborgen; ik heb haar in het gewest zien rondgaan op bedeltocht voor haar onderhoud (en dat van haar gezellinnen).

Zij onderrichtte ook de mensen, doch vermeed opzien te baren; zij bad bij de zieken en genas hen door het opleggen der handen. Dit alles deed zij zonder vertoon van gezag of meesterachtige

aanmatiging, maar als een deugdzame persoon van grote genadegaven.

Later zag ik haar bij dezelfde Tryfena in Seleucië. Van hier trok zij eens predikend de H. Paulus achterna, maar hij stuurde haar terug met de vermaning dat het niet betamelijk was (dat een vrouw predikte; cfr. I Kor. 14, 34-35). Maar toch bezocht hij haar eens.

Tekla's ermitage. – Dood en begrafenis.

(23-24 september)

2342.

Ik zag deze nacht dat de H. Tekla met een zevental vrouwen en maagden een mooie, goed ingerichte ermitage bij Seleucia bewoonde. In een halve kring van rotsen waren vele schone kluizen naast elkander netjes uitgehouwen. In het midden van de halve kring stond een zes- of achthoekige zuil, die een dak ondersteunde, dat, vanaf de kluizen, gans de plaats overdekte en op zijn terras met graszoden belegd en met groen overgroeid was.

De voorzijde was met bomen en rotsen gesloten. Aan de rechter- en linkerzijde van die afsluiting was een smalle ingang. Het dak reikte tot hier en steunde ook op deze bomen en vervlocht er zich om zo te zeggen mee. Het licht drong in de overdekte ruimte en in de cellen door openingen boven in het dak. Het geheel was buitengewoon sierlijk, edel en aangenaam. De kluizen waren in een bontgeaderde steen net uitgehouwen. In elke kluis was een steenbank of bedstede, bedekt met mos, waarop zij sliepen. Ook was in een hoek een nis of holte uitgehouwen, waarin een houten gaffelkruis (als een Griekse upsilonletter Y) stond.

Gaffelkruis = een crucifix, waarvan het kruis de vorm heeft van een gaffel, heet 'gaffelkruis'. Deze uitleg is tegenwoordig niet meer voldoende, vroeger wist iedereen nog dat een gaffel een vork is, in

principe met twee tanden. Hierbij kun je denken aan een gevorkte boomstam.

Aan enige van deze kruisen hing een Christusbeeld dat uit perkament gesneden scheen; aan andere was een lichaam van naaiwerk, als een pop, bevestigd.

Deze holten waren met valdeuren gesloten, die, neergelaten, een klein tafeltje vóór het kruisbeeld vormden. Daarenboven zag ik bij die kluizenaressen roeden en haren koorden, waarmee zij zich kastijdden. Ik zag kleine bruine schotels, als uit aarde gesneden, maar geen vuurhaard en ik ben geneigd hieruit af te leiden dat zij slechts vruchten en rauwe spijzen aten.

De deuren van de cellen waren een vlechtwerk van wissen. Vóór de ermitage was een bron. De hoekige middelzuil was rondom met een uitsprong als met een altaar omgeven en ook aan alle zijden met tapijten omhangen, waarop eenvoudige figuren als de apostelen en Maria in kleuren geborduurd waren. Boven dit altaar scheen in de zuil een ruimte als een kast te zijn; ik weet niet meer wat men daarin bewaarde. De kluizenaressen vergaderden rondom deze zuil voor het gemeenschappelijk gebed. Tot hun werk behoorde ook het vlechten van deksels.

Ik zag Tekla, die bij haar marteling zeventien jaar was, hier nu op de leeftijd van veertig te bed op sterven liggen. Haar medekluizenaressen knielden rondom haar, en een priester die mij ook een kluizenaar scheen, reikte haar de H. Communie toe. Hij bracht deze in een langwerpige, vierhoekige doos, die men half opende; het was een langwerpig rond stukje of H. Hostie in een doek gewonden. De priester droeg een baard en had een koord om het lichaam. Zij stierf nog niet aanstonds; reeds lang vóór haar dood lag zij onbeweeglijk, zoals ik de allerheiligste Maagd zag sterven.

Daarna zag ik het tafereel van haar begrafenis. Haar gezellinnen wonden haar gans in doeken, zoals men met de doden deed; zij werd op een plank gelegd en deze op een tweede, waaraan

uitsteeksels (handgrepen) waren om ze te dragen; zij werd in een grafspelonk bijgezet, waar er reeds meerdere lagen. Er moet daar een kapel gebouwd zijn, want ik herinner mij nog dat ik bij haar graf in een kapel was, dat de heilige mij verscheen en mij een wit kleed aantrok. In het bijzonder zette zij mij een zeer mooie, eenvoudige, witte hoofdbedekking op, die als een nonnenkap was, maar die tevens ook de borst bedekte; ze viel in sierlijke vouwen neer en liet slechts weinig van het aangezicht zichtbaar.

Ik ben vergeten waarom Tekla mij zulk een kostuum aantrok, maar ik geloof dat het was opdat ik, aldus uitgedost en verkleed, ergens een opdracht zou kunnen vervullen zonder herkend te worden¹¹⁷.

---

¹¹⁷ Ter vergelijking nemen wij hier het essentiële over uit de levensschets van de H. Tekla in *Petits Bollandistes*, 23 sept. Enige trekken verschillen een weinig, maar, zoals gewoonlijk, zijn de gebeurtenissen natuurlijker voorgesteld door de zienster.

In *Petits Bollandistes* komt de maagd en martelares na de foltering op de brandstapel behouden bij Paulus. Na zijn bevrijding uit de gevangenis hield deze zich nog te Ikonium op, verborgen in een grafspelonk. Dan verliet hij zijn schuiloord en hervatte zijn prediktochten.

Tekla volgde hem enige tijd op zijn reizen. Te Antiochië, hoofdstad van Syrië, liet hij haar achter en in deze stad worden in *Pet. Boll.* de volgende vermaarde scènes verondersteld:

- Tekla werd ten prooi geworpen aan de wilde dieren, omdat zij de aanzoeken afwijst van Alexander, maar de dieren bejegenen haar met eerbied. Tryfena bekeert zich.
- Tekla wordt daarna aan ketenen gebonden en door wilde stieren in tegenovergestelde richting heftig gerukt, maar de ketenen breken: de maagd blijft onverlet.
- Nu wordt zij in een serpente kuil geworpen en komt er ongedeerd uit.

Deze wonderen bewerken vele bekeringen.

Vóór de rechter van Antiochië gebracht staat Tekla hem onverschrokken te woord en zegt o.m. "Jezus Christus is de enige weg ter zaligheid. Hij is de haven van de schipbreukelingen, de troost van de bedroefden en de hoop van de hopelozen. Wie in Hem niet gelooft, zal niet leven, maar de eeuwige dood zal zijn aandeel zijn."

De uitspraak van de rechter luidde: "Tekla, de dienaars van God, is vrij!"

Na een ontmoeting met Paulus te Mira, na een bezoek aan Ikonium, waar zij te vergeefs haar moeder trachtte te winnen voor Christus, begaf zij zich naar Seleucië bij Antiochië, waar zij velen bekeerde en zich eindelijk met andere maagden terugtrok in grotten op het gebergte Kalamon, om daar nog vele jaren te volharden in een leven van gebed, van boete en weldadigheid jegens vele bezoekers, die in hun noodwendigheden hulp en troost bij haar hoopten te vinden.

De wonderen die tijdens haar leven in en rondom haar begonnen waren, zetten zich na haar dood voort door haar relikwieën en bij haar graf.

De H. Vaders worden niet moede in hun geschriften en sermoenen en brieven de lof van Tekla te verkondigen; zij roemen haar als een toonbeeld van alle deugden, vooral van de maagdelijke zuiverheid, van sterkte en standvastigheid in de vervolging en foltering. In haar hoedanigheid van maagd en martelares kennen zij haar na Onze-Lieve-Vrouw de eerste plaats toe. Weinige heiligen hebben zulk een algemene verering in de Kerk van God genoten. Om een christelijke vrouw de hoogste lof toe te zwaaien, zegde men in de eerste tijden van de Kerk: 'Het is een Tekla'.

Deze lofspraak paste de H. Hiëronymus toe op de H. Melania. Op gelijke wijze sprak de H. Gregorius van Nazianze over Makrina, de zuster van de H. Basilius.

Men noemde Tekla ook de apostel en evangelist van het vrouwelijk geslacht.

Zij was een volksheilige in de hoogste graad. Haar graf is eeuwenlang een vermaarde bedevaartplaats gebleven.

"Wat ik als zeker kan bevestigen", zegde de heilige bisschop van Seleucië in het zevende oecumenisch concilie, "is dat allen die op haar graf komen bidden, het uitwerksel van haar gebed ondervinden. Niemand gaat van daar onverhoord weg. Wij zijn er dagelijks getuige van dat allen die vertrouwd op haar graf haar hulp komen afsmeaken, huiswaarts keren onder het zingen van haar lof en luidop verkondigen dat zij meer ontvingen dan zij gehoopt hadden, dat de roep van haar heiligheid beneden de wonderen is, die zij uitwerkt."

In hun tormenten baden sommige martelaren tot God om de sterkte en standvastigheid van Tekla. Ook wordt zij genoemd in de gebeden van de stervenden, als wilde de Kerk niet alleen haar voorspraak voor hen verkrijgen, maar hun die ook voorstellen als voorbeeld van sterkte, vertrouwen en overgave.

Haar lichaam werd later van Seleucië naar Tarragona in Spanje overgebracht en gedeelten ervan gingen naar andere vermaarde kerken.

"Ik heb in een bijzonder visioen gezien, zegt K. in fasc. 35, nr. 2239, dat

Nota van Brentano:

De zienster had het hele leven van Tekla aanschouwd, dus veel meer dan hier meegedeeld is, doch zij was niet in staat er méér van te vertellen.

Ook was haar gezegd dat de H. Tekla, als eerste van de martelaressen, door de kerkvaders met de H. Maagd gelijk gesteld wordt.

***

Om dit fascikel en ons commentaar te besluiten, mogen wij er misschien aan toevoegen, dat onze Katarina met de 3 heldhaftigste martelaressen, Tekla, Petronella en Agata (zie voetnoot nr. 117), op één lijn te stellen is, en ook met de roemrijkste gestigmatiseerde vrouwen en visionairen, zij de martelares van het ziekbed, de aanschouwster van wat bestaat in de hemel, op de aarde en in de onderwereld, van wat zichtbaar en onzichtbaar is, van wat bestond in en vóór haar tijd en van wat na haar tijd nog moest komen.

Lieve Katarina,
Gij zijt heilig verklaard in ons hart,
bid voor ons en allen die in Emmanuel
uw visioenen hebben benuttigd.
Amen.

-
- Tekla,
  - Petronella en
  - Agata, de 3 heldhaftigste martelaressen zijn geweest!"